

ALMANACH II

Milý čtenáři,

konečně se ti, po únavném bloudění drsným světem literatury, dostává do rukou něco skutečně kvalitního - almanach volného literárního sdružení, tvořícího v srdci Evropy, ALMANACH II.

Vznikl na základě chlapeckého boje, v potu tváří, zato však s neobyčejnou lehkostí jeho autorům vlastní.

Milý čtenáři, čti tento almanach postupně, po písmenech, na konci každého řádku přeskoč očima na řádek další. Pevně věříme, že ve svém úsilí budeš úspěšný.

A na jednu věc nezapomeň: až budeš prolistovávat stránkami almanachu, uvědom si, že právě běží ta báječná osmdesátá léta.

S přáním estetického zážitku,

Redakce

Obsah:

- I/ Dílo Skiolla Podragy
- II/ Krátké a kratší texty
- III/ Honkey Blues
- IV/ Magorův magazín mladého muže - dnes příloha!

001462
př. d.

Copy 1987

All rights reserved

A L M A N A C H II

3/1987

„DLATA OSMDĚSÁTÁ...“

~~...to sou ty starý dobrý vesumdesátý-léta...~~

N Ě K C L I K P O Z O R N Ý C H
Č T E N Á Ř Ů A L M A N A C H U

dílo Skiola/Skiölla/ Podragy

Předmluva

Leto krátké a stručné studie si bere za úkol seznámit širokou čtenářskou obec s dosud poněkud podcenovaným, o to však v současné době aktuálnějším, dílem spisovatele S./S/ Podragy.

Pro tuto rukověť jsem vybral ze široké škály Podragova díla ty fragmenty, které v plné šíři dokumentují všestrannou literární činnost umělce.

Dr. Skiol/S/ Podraga

Obsah

- 1/ Sájens fikšn - vědeckofantastický román
- 2/ Zelené pahorky karpatské / pod pseudonymem Podragaway/
lovecký román/úryvek/, dobrodružného
charakteru
- 3/ Vražda v motelu Paroh - thriller
- 4/ Nešťastná láska - milostný román pro ženy i muže/úryvek/
- 5/ Dárek pro malíře C. Carrá - sociálně-biologické novela
- 6/ Balada o řemesnících - drama ze současnosti
- 7/ Driblující mongoloidi - psychologická novela
- 8/ Slavnostní průvod - dekadentní novela /úryvek/

Na fotografii Skiol/S/ Podraga před svou první, zdánlivě
jedinou, polosmrtí.

/foto z archívu umělcove adoptivního syna/

y/

vek/
le

ve

Terénním povozem jsme ještě za tmy, já a můj domorodý sto-
pař a průvodce Mefoděj vyjeli z loveckého tábora přímo do
centra náhorní planiny Náhorní planina. Buš se promalu probouzel
ze sna, nad východním obzorem se lesklo svítání. Mefoděj mi
posunky vysvětlil, že za několik minut bude svítat.

V Karpatech mne vždy udivuje rozbřesk. Svou nespoutaností
a především rychlostí, s jakou se mění noc na den.

To se právě stalo. Odkryl se nám nádherný pohled na pestro-
barevnou náheru náhorní planiny. Ve vzdálenosti asi sta metrů
od nás se procházelo štádo antiprasat, tu a tam osamocený kus
majestátní gerafy a mezi hustými větvemi stromů se černaly
stíny tygropardů. Krásná, divoká a svobodná příroda.

Mefoděj mi dal najevo, že se nacházíme v krásné, divoké
a svobodné přírodě. Poté mi posunky oznámil, že jsme na konci
cesty a dále že se musíme k ročníšti, kde budeme lovit, dostat
pěšky. Slezl jsem s povozu a hustou mříží vysokých travin se spolu
s Mefodějem plížil k ročníšti. Mefoděj cestou usnul a tak jsem se
na okraji ročníště ocitl sám.

Netrpělivě jsem vyhlížel první pakrávu, která se měla stát
mou dnešní trofejí. Lov pakrav je velice obtížný, neboť pakrávy
nejdou ani trochu plaché a spíš se vtírají člověku do přízně.
Nejlépe se loví v ročníšti, což je ovšem pro lovce velice obtížné,
protože okolí ročníště se vždy hemží obrovským množstvím žízále.

Náhle se mezi nízkými keři na okraji ročníště objevila pa-
kráva, nádherný kus.

Vypnul jsem tranzistorové rádio, které mi krátilo dlouhou chvíli
a namířil pakrávě na prdel, kde je rozhodně nejzranitelnější
a lze ji tam nejlépe trít. Pakráva si mne všimla a s radostným
hýknutím se ke mně rozeběhla, tím však zmizela její prdel z do-
střelu. Zoufale jsem se snažil ji odehnat střelbou do vzduchu,
což se mi nakonec podařilo. Pakráva se začala rochnit a já jsem
během nabíjení své ručnice měl čas na filosofování.

Člověk a zvíře. Odvěký boj. Na jedné straně život, na druhé
smrt.

No toho filosofování jsem raději nechal a znovu zamířil pa-
krávě na prdel.

Náhle se v křoví za pakrávou mihl stín a během zlomku vteřiny
vzduchem proletělo pískově žluté tělo. Tolstoj! Pakrávu se po-
kusil napadnout tolstoj, největší dravec karpatského buše. Na-
štěstí se netrefil. Pakráva stačila vstát. Tolstoj se však ne-
vzdával. Otíral na pakrávu drápy. Pakráva pakrávy se bránila
kopáním nohama a výrazným syčením. Předě mnou se odehrával
nádherný zápas mezi dvěma živočichy, každý z nich usilující
o vyřešení vlastních záležitostí. Byl to divoký zápas. Žpěv
ptáků v okolí utichl a bylo slyšet pouze řinčení pakrávy a še-
pot tolstoje.

Po několika minutách zápasu začala pakráva ochabovat. Tolstoj
jako by si uvědomil svou šanci, dorážela stále mocněji. Zdálo
se, že jeho vítězství je nasnadě.

Mezi stromy se však objevil samec pakrávy se svým hrozivým

bodcem na hřbetě. Samec ho používá při sebeobraně tak, že vyskočí, ve vzduchu se přetočí a v pádu zasáhne bodcem svého nepřítele. Podaří se mu to všem tak jednou, dvakrát za život.

Většinou vůbec někdy.

Dá se tedy říci, že je mu bodec úplně na hovno.

Jelikož je bodec velice ostrý, často se pakráv zabodne hluboko do země, což pro něj znamená jistou smrt, páč se nemůže z takové pozice vyprostit.

Samec pakrávy se rozeběhl své družce na pomoc. Odrazil se přetočil ve vzduchu a netrefil se. Zabodl se do země a bezmocně hýkal.

Bylo to nádherné. Vytáhl jsem z lovecké brašny ruční granát a vhodil ho doprostřed skupiny překvapených zvířat.

Spolu s Mefodějem jsme potom mrtvoly odtáhli na povoz a odjeli. Cestou jsem z nedostatku jiné zábavy zastřelil ještě 599 karpatských koroptví, 67 skoroslonů, jednoho suchozemského kraba, 7 bezer a bezpočet brabčáků.

Byl jsem spokojen, že se mi zdařil lov pakrávy i tolstoje, který byl nádhernou trofejí.

V mém sídle teď visí nad krbem vypreparovaný Mefoděj.

Mefoděj

VRAŽDA V MOTELU PAROH

I. 17. října

- Kapitán Bouka probudil telefon v II dopoledne.
- Je to vražda nebo sebevražda? řekl v telefonu hlas poručíka Šinágla.
 - Dobrá.
 - Kapitán Bouka se v rychlosti oblékl a pomalu zamířil ke dveřím. Nechtěl vzbudit manželku. Nerazil na ni v předsíni.
 - Pepo, už zase vražda? Víš, že sis slíbil dětem, že s nimi půjdeš po obědě bruslit!
 - Je to vražda nebo sebevražda Máno, odpověděl kapitán Bouka provinile a rozhodil ruce v bezmocném gestu.
 - Marie se otočila a přeskla za sebou dveřmi ložnice.
 - Budu jí muset koupit karamely, má je tak ráda, řekl si kapitán Bouka v duchu, povzdechl a vyšel ze dveří.
 - Před domem už ho čekal služební vůz.

II. 17. října

- Motel Paroh stál asi padesát metrů od krajnice výhledovky a hned za ním se zdvíhala hradba smrkového lesa. Kapitán vystoupil z vozu, nadýchl se čerstvého vzduchu a rozkašlal se.
- Ve dveřích motelu už ho vyhlížel poručík Šinágl.
- Pane kapitáne, ty cigarety, to je svinstvo.
 - Bouka mávl rukou a vstoupil se Šináglem do recepce motelu.
 - Tak co se tady stalo?
 - Šinágl vytáhl modrý sešitek, který nosil vždy sebou a četl.
 - Zavražděná, nebo zasebevražděná Deborah Rychlíková, narozena 6.6.1966, bytem v Pr ze 6 Ve strži 666, Bubeneč. Svobodná, bezdětná, pracovala jako mzdová účetní v Centrotexu.
 - Oba muži pomalu stoupali po schodech do prvního patra, kde už pracovali chlapci z daktyloskopie a z technického.
 - Jak se dostala do tohoto motelu?
 - Bole tady s jakýmsi inženýrem Hudcem, toho už vyslychám nadporučí Honec. Ale já si myslím, že Hudec to nebyl. V době vraždy totiž vůbec nebyl v motelu.
 - To je zvláštní, řekl kapitán Bouka a hlasitě se vysmrkal.

III.

- Kapitán Bouka vstoupil do pokoje číslo 6. Na zemi ležela zavražděná. Podle modřin na krku, zemřela pravděpodobně zaškrcením. Svědčila o tom i pistole v její levé ruce.
- To je kočka, co? vydechl poručík Šinágl a byl zpražen kapitánovým pohledem.
 - Kde je ten inženýr?
 - Vedele v pokoji, kapitáne.
 - Dobrá, začneme se zahrádkem.

IV.

- Zahrádky motelu Paroh byl starší proředitelý muž. Měl ostře řezané rysy a vražedný pohled.
- Posadte se, vyzval ho kapitán Bouka a sám se zabořil do křesla v kanceláři ředitele motelu.
 - Díky.
 - Kouříte?
 - Ne.
 - Co jste dělal včera okolo 21. hodiny?
 - Zahrádky sebou trhnul a zpotilo se mu čelo.
 - Díval jsem se na televizi.
 - Máte na to svědky?
 - Ano, mám.

- Koho?
- Kuchařku Jonášovou, topiče Ploudka, číšníka Jendu, servírku Jaklovou a pana Gonáda.
- Kdo je to pan Gonád?
- Druhý zahradník motelu Paroh.
- Děkuji, to prozatím stačí.
- Zahradník byl poněkud překvapen a tak ho musel poručík Šinágl ještě trochu pobídnout, aby odešel.
- Když ze něj zapadly dveře, zeptal se kapitán Bouka Šinágl.
- Tak co na něj říkáš?
- Nějak se mi nelíbí.
- Mně taky ne.
- Koho tu máš dalšího?
- Osobní hosty.
- Fajn, pouštěj je sem jednoho po druhém.

V.

Poručík Šinágl pustil do místnosti jednoho po druhém všechny hosty najednou. Bylo jich celkem deset.

- Co jste dělali včera okolo 21. hodiny?
- Sme všichni spali.
- Všichni?
- Ano.

- Dobrá, můžete jít.

Všichni odešli. Kapitán Bouka si zapálil cigaretu a lačně vychutnával její dým.

- Co tomu říkáš? zeptal se Šinágl.
- Nějak se mi nelíbí.
- Mně taky ne. Myslím, že je čas, abychom si promluvili s inženýrem Hudecem.

VI.

- Dobrý den pane inženýre, jsem kapitán Bouka.

Podě i si navzájem ruku.

- Byl bych rád, kdybyste mi zopakoval, co se tu včera stalo.

Inženýr Hudec si nervozními prsty zapálil startku.

- Víte, je to hrozné, pane kapitáne. Měl jsem Deborah opravdu rád. Chtěl jsem se kvůli ní rozvést.

- Ale? Nu, povězte mi tedy jak to včera večer bylo.

Inženýr Hudec se posadil pohodlněji a po několika šlucích začal vyprávět:

- Přijeli jsme asi v osm hodin. Do půl deváté jsme seděli v restauraci a Deborah mi připadala poněkud neklidná. Potom jsme odešli nahoru, každý do svého pokoje.

- Vy jste měli každý svůj pokoj?

- Ano, to víte, ještě jsme nebyli manželé.

- A dál?

- Já jsem psal ve svém pokoji asi do půl desáté na stroji zprávu, kterou jsem musel dnes nutně odevzdat. Ve 20.36 jsem měl mezi město dole u recepce, až do 21.01. Po celou tu dobu jsem ovšem ještě navíc psal nahore ve svém pokoji. Také jsem ve 20.39 odjel automobilem do blízké vesnice Chotoviny a vrátil jsem se zhruba ve 21.28.

- Až byla nalezena mrtvá? přerušil ho kapitán Bouka.

- Ve 21.31, odpověděl Hudec a nadporučík Honec přikývl.

- Pokračujte prosím.

- Jo je všechno.

Hudec tiskl cigaretu do popelníku a kapitán Bouka si ho zkoumavě prohlížel.

- Nevšímal jste si něčeho neobvyklého?

- Ne, inženýr Hudec se zamyslel, - vlastně ano. Připadalo mi divné, že jsem v jednu chvíli psal ve svém pokoji na stroji, zároveň telefonoval a ještě navíc jel automobilem do obce Chotoviny.

- Hmm, a jinek bylo všechno v pořádku?
- Ano, vlastně ne! Když jsem přijel z Chotovic a šel do svého pokoje, na chodbě byli všichni hosté restaurace i personál. Zeptal jsem se jich co tam dělají a oni řekli, že slyšeli výkřik. Po této odpovědi jsem vstoupil do svého pokoje a za tři minuty mne vyručil výkřik údržbáře, který našel mrtvou Deborah. Inženýr Hudec se rozplakal.
- Děkuji, to prozatím stačí, řekl kapitán Bouka a pchybem naznačil nadporučíku Honcovi, aby inženýra odvedl.
- Když se Šinéglem osaměli, řekl:
- Hmm, takže hosté i personál lhali.
- Nepochybně.
- Inženýra Hudce bych zatím nechal být, má elibi, jak se říká, jako řemen. Ale nějak se mi nelíbí.
- Mně také ne.
- Nejlepší by bylo teď vyslechnout samu postiženou. Poručík Šinégl se zamyslel.
- Ale ta je mrtvá!?
- Pravdě. Musíme začít od začátku. Zavolejte mi oba zehradníky.

I. 18. října

Druhý den se v kanceláři kapitána Bouky konala malá porada. Byli na ní: Bouka, Šinégl a Honc.

- Mám tady zprávu ze soudního. Mrtvá byla zavražděna, takže se nejedná o sebevraždu. Smrtelné zranění bylo způsobeno tupým předmětem výstřelem z pistole a uškrcením. Na základě rozboru krve je možné usoudit, že Rychlíkové v sobě mělo větší množství barbiturátů.

- A co daktyloskopie?
- Nic. Pachatelé pracovali v rukavicích.
- Dobrá. Takže si provedeme malou rekapitulaci, řekl kapitán Bouka a vytáhl ze zásuvky velkou čtvrtku. Na ní byl tento rozpis.

20.00: příjezd Rychlíkové a inženýra Hudce.

20.01: příjezd doktora Zivy s manželkou

20.02: přijíždí Konrád a Fuchs

20.03: příjezd Poláke, Ptáka a Jirmové

20.05: přijíždí Fagot

- To máme hosty, s tím že pan Herman z Hamburku a Novák z Ostravy byli v motelu už dřív.

Kapitán Bouka pokračoval ve čtení:

20.30: Hudec a Rychlíkové jdou nahoru

20.31: Hudec píše na stroji a na chodbě pokouje doktor Ziva. Ten také potvrzuje, že inženýr Hudec psal skutečně až Dp 21.30 Dále potvrzuje, že odešel telefonovat a že odjel autem.

- Ale jak to mohl stihnout? zectal se Šinégl.
- Doktor tvrdí, že prý neustále slyšel z pokoje inženýra Hudce hluk psacího stroje.
- Dobrá.

20.35: Hudec odchází telefonovat.

V tu samou dobu sedí na chodbě i pan Herman a konverzuje s doktorem Zivou.

- Proč neseděli v restauraci?

- Ta byla zavřená.

- Takže:

20.36 přichází Hudec dolů a telefonuje, což potvrdil recepční. který slyšel Hudce telefonovat až do 21.01.

20.39 odchází Hudec z pokoje a odjíždí automobilem. Svědkem je zde číšník Kolperka, který pokouje venku před motelem

20.41 Hudce kontroluje hlídka silniční kontroly.

20.45 na chodbě u pokoje inženýra Hudce a pokoje Rychlíkové se obejevuje Pták a Jirmová. Dáví se spolu.

20.46 do pokoje Rychlíkové vstupuje Zivová a pčjuje si pršek

- proti bolení hlavy. V té době je Rychlíková ještě živá.
 20.47 inženýr Hudec je viděn v Chotovínách.
 20.50 do prvního patra motelu, tam kde jsou pokoje, přichází personál s přenosnou televizí, protože nikde jinde nefunguje zásuvka.
 - Proč nám všichni lhali, pane kapitáne?
 - Bylo jim to trapné.
 - Aha.
 - V televizi zrovna dávali nějakou kravinu. No ale pokračujme.
 20.54 Jirmová si chce půjčit od Rychlíkové prášek na bolení hlavy. Vstupuje do pokoje a vychází.
 20.58 Topiče Ploudka ruší psací stroj inženýra Hudce při sledování televize. Ťuká na dveře a žádá, aby Hudec psal tišeji. Inženýr Hudec mu odpovídá a začíná psát tišeji.
 - V té době ale měl být v Chotovínách a zároveň volat meziměsto!?
 - Právě, takže to do sebe úžasně zapadá.
 20.59 všichni odcházejí na toaletu vyjma Konráda. Současně jde na toaletu i Rychlíková. Potká ji Jirmová a Živová a ženský personál.
 21.00 Naposledy živou ji vidí i Konrád. Na chodbě jsou teď všichni.
 21.02 Hudec přichází nahoru. Na chodbě nikdo není, protože všichni odešli druhým schodištěm do sklepa pro víno.
 21.04 všichni ostatní přicházejí. zvou i Rychlíkovou skrz zamčené dveře, ale ta odmítá.
 21.09 na parkovišti motelu zastavuje automobil pana Kollára. Vidí ze okny pokoje Rychlíkové její siluetu. Kollára jde do recepce, kde se baví se svým bývalým spolužákem, recepčním.
 21.20 do pokoje Rychlíkové vstupuje neznámý muž.
 21.25 je slyšet výkřik a výstřel.
 21.28 přijíždí inženýr Hudec z Chotovin
 - Co vlastně dělal inženýr Hudec v Chotovínách?
 - Má tam bratra, kterého navštívil.
 21.31 údržbář otevírá dveře pokoje č. 6 a nalézá mrtvou Rychlíkovou
 21.33 z pokoje vychází neznámý muž, je celý od krve.
 21.59 přijíždí kriminálka.

II.

- Kapitán Bouka vrátil rozpis do zásuvky a zabouchl ji.
 - Pánové, myslím, že máme na krku pěkně rafinovanou vraždu, řekl poručík Šinágl.
 - Já tedy nevím, ale vrah to musel mít perfektně promyšlené.
 Kapitán Bouka je oba pozorně sledoval, zapálil si cigaretu, vstal a ze skřínky u okna vytáhl lahev konaku. Fozlil jej do dvou tří skleniček a řekl:
 - Ovšem přes to přese všechno udělal vrah jednu obrovskou chybu. Šinágl i Honec překvapeně vytáhli obočí.
 - Jakou, pane kapitáne? zeptal se Šinágl, benjamínek vyšetřovací skupiny.
 - Zapomněl na to, že je celý od krve.
 - Takže vrahem byl onen neznámý muž?
 - Ani ne tak neznámý. Onen muž totiž byl inženýr Hudec. Poručík Šinágl otevřel údivem ústa:
 - Ale jak jste na to mohl přijít?
 - Jednoduše. Poprvé mne to napadlo, když jsem viděl inženýrovo auto. Na sedadle totiž ležela nábojnice z pistole, kterou zestrétil Rychlíkovou.
 - Ale jak to, že ho ostatní nepoznali, když ho viděli vcházet k Rychlíkové?
 - Protože byli přesvědčení, že píše ve svém pokoji na stroji a že odjel autem.
 Kapitán Bouka opět sáhl do zásuvky a podal Šináglu blánek.

- Tady máš zatykač. Jo a vem mu to sako, v laboratoři ať udělají expertizu. Ty stopy od krve na něm jsou od Fychlíkové.

Kapitán Bouka se spokojeně usmál a nepil se koněku.

III.

Domů ho přivezl služební vůz.

Otevřel dveře od bytu a vstoupil dovnitř. Marie prale prádlo v koupelně. Zezadu jí objel a políbil na šíji.

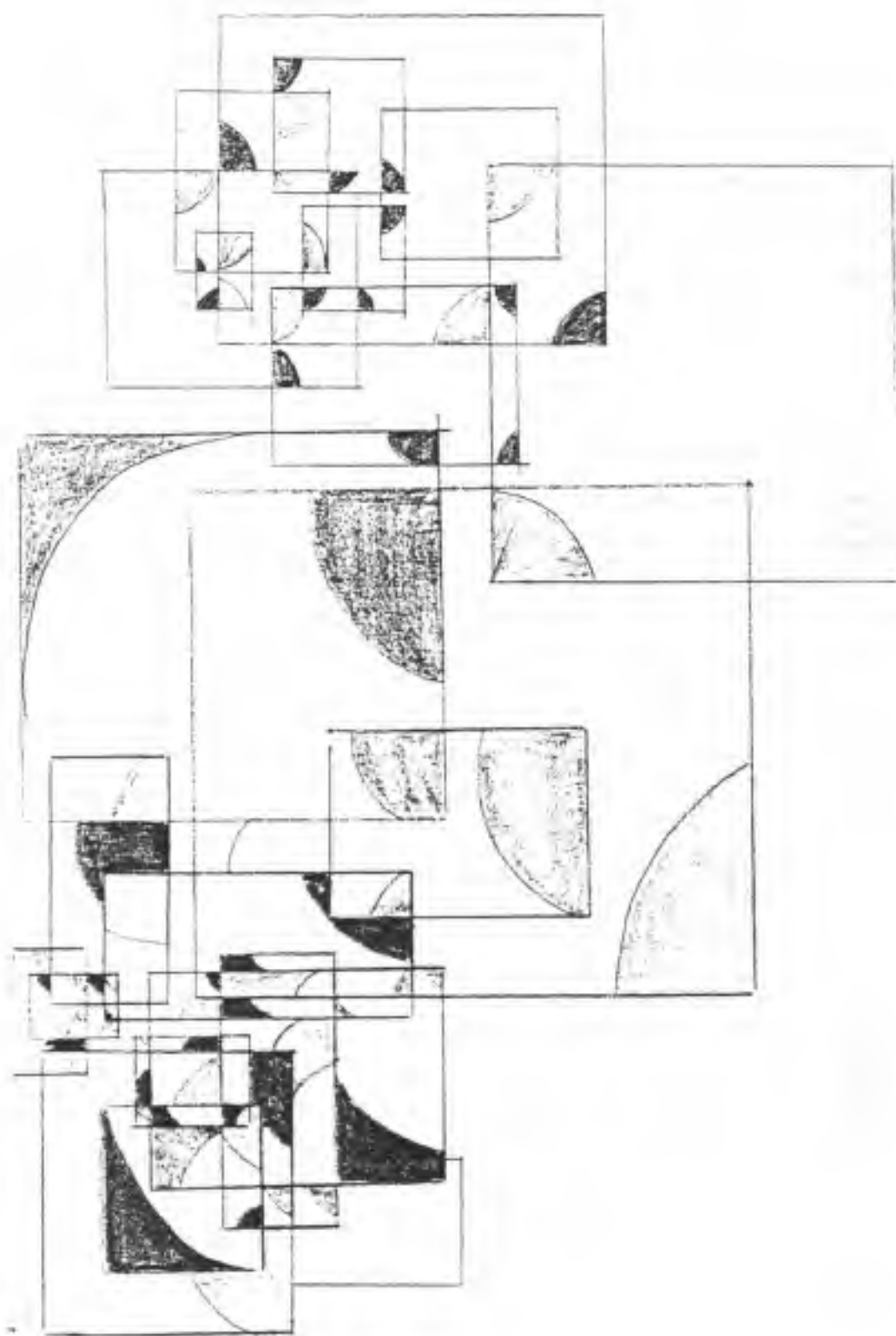
- Marie, hádej co sem ti přines?
 - Nech mne být.
 - Miláčku, koupil jsem ti karamelky.
- Marie se k němu s úsměvem otočila.
- Ach vy muži, jste jako malí kluci.
- Kapitán Bouka ji políbil.

K O N E C

Totíž: byl by konec, kdyby se v bytě kapitána Bouky neroze-
zvučel telefon. Kapitán Bouka vyšel z koupelny a zvedl sluchátko.

- Příjem.
- Tady poručík Šinágl, promínte že vás rušíme soudruhu kapitáne.
- No tak co je?
- Ale mi sme tady s Honcem kumeli, jákej měl vlastně inženýr Hudec motiv, nemůžeme na to přijít.
- Aha, já vám to vlastně zapomněl říct. Včera mi chlapci z pátrač-
ky přinesli několik fotografií z bytu zavražděné. Byl na nich
inženýr Hudec v poněkud choulostivých pozicích s dámami, že.
- Takže vydírání?
- Nepochybně. Fotografie byly v obálce s adresou
inženýrovy ženy. A ještě něco: podobné fotografie tam měla
i s ostatními hosty, kteří byli toho dne v motelu Paroh. Vyjma
pana Hermana, pochopitelně.
- Takže všichni byli podezřelí?
- Zprvu ano. Ovšem vrah mohl být pouze jeden. Inženýr Hudec.
- Tak děkuju, pane kapitáne. A na shledanou.
- Mimochodem, už se Hudec přiznal?
- Ale kdepak, olovo vypil jak limonádu, tak teďka žhavíme železo.
- To nechte plevat, řekněte mu to o těch fotkách. Uvidíte jak
zjihne.
- Rozkaz pane kapitáne. Na shledanou.
- Na shledanou, poručíku.

T H E E N D

NEŠTASTNÁ LÁSKA

Okna zámku byla pokryta jemným předivem pavučin. Esmeralda se sítila neskonele zesláblé. Její plet zářila bledostí a z hrdla se co chvíli ozval tenounký sten. Esmeraldu též trápila migréna. Již tři dny nedokázala pozřít jediného sousta, pila pouze vodu z křišťálové karafy. Znovu pomyslela na Fomea, který ji pronásledoval v myšlenkách takřka nepřetržitě. Ach, ten božský Romeo! Včera se zachoval jako pravý muž! zehulákala Esmeralda v duchu.

Konečně vstala z hedvábných přikrývek a prošla pruhem slunečních paprsků, které se draly do ložnice úzkými mezerami mezi těžkými koženými závěsy na oknech, aby se potom milovaly s ornamenty na smyslném koberci.

Esmeralda si sedla k taburetu a řihla. Řihla potom ještě jednou, to když do komnaty přišla služebná. Esmeralda si vzápětí přitiskla na čelo Romeův dopis. Voněl jako on. O Esmeraldu se pokoušela lehké závrat.

- Ach Romeo! skanulo jí z purpurových perů kamsi do záhybů krajky noční košile.

Na tomto místě řihla a nádevkem se ubzdila jako kůň.

Ve dveřích se objevil Romeo.

- Má drahá, nemohl jsem bez vás býti ani chvilenu.

- Ach, Romeo, chci tě, drahý.

- Na co? Pověz na co má milovaná.

- Nevím, ale určitě to bude něco úžasného, plkala vesele Esmeralda a její božské rty se orosily kapičkami potu.

- Esmeraldo, udělám po vás, totiž pro vás cokoli! Jen nesmím tahat těžká břemena, to víte, kyle, to je svinstvo.

- Ach, Romeo, chudáčku, vy jste nemocen?

Romeo přikleknul k Esmeraldě a políbil její bledou ruku. Obe dva cítili šípy Amorovy ve svých srdcích.

- Esmeraldo, již vás neopustím, bez vás nemohu žít.

- Ach, Romeo! vzdychla Esmeralda a zřítíla se do Romeova náručí.

Jejich horké rty se spojily a Romeo Esmeraldu pevně objel.

V mohutném poryvu vášně a Esmeraldiných větrů se zřítíli na koberec.

- Miluji vás, řekl Romeo a vstal.

Esmeralda též vstala a pekelně se ubzdila. - Já vás také, Romeo, ale můj otec, ach můj otec, k našemu snatku nikdy nesvolí, řekla Esmeralda a smutně se zadívala kamsi do dálky, přičemž si neopomněla říhnout.

- Uprchneme, prohlésl Romeo, - v blízkém lesíku čeká můj kočár se čtyřspřežím herefordských krav.

Esmeralda se rozplekala, po ušlechtilých tvářích jí kanuly slzy jako kokosové ořechy- Ach, jsem tak nešťastná!

-Prchněme! řekl znovu Romeo a lehce se zakymácel.

- Nemohu opustit svou sestru, vzlykala Esmeralda.

- Bez vás zahynu!

- Sestru nemohu opustit, je choré!

- Myslete také na sebe má drahá!

- Ne, sestra je tak nešťastná! řekla Esmeralda a lehce se ublinkla.

Skutečně jenom lehce, jenom takové brwleh!

- Ach, jste tak ušlechtilá!

Esmeralda se rozplekala: - Romeo, jsem tak nešťastná a přitom vás tak miluji!

Romeo zbrunátněl: - Krávo! řekl a prásknul za sebou dveřmi, až to nebohé Esmeraldě vyrazilo dech.

DÁREK PRO MALÍŘE C. CARRÁ

- To by ses divil, ale já rád čtu knížky! řekl Josef, rozepnul si poklopec a vycmrlikal se do hromádky sutin. - To já sem zase pábítel, odpovídal Václav, - pod dneska ze ženckejma.

- Tak jo.

Večer šli za ženskýma. Oba si oblékli čisté dederonové košile, hnědé tesilové kalhoty s nezbytným hřebenem v zadní kapse a všemu vévodila šedá sáčka. Též vlasy byly umně učesány.

- Tady nejsou žádný žencký, řekl Václav a rozhlížel se po náměstí kam došli.

- Ty si blbej, musíš se pořádně dívat, odpovídal Josef, ale i když se dívali pořádně, nikde žádné ženská nebyla.

- Co budeme dělat?

- Pudem za ženckejma.

A tak šli za ženskýma jako znovu, jako podruhé. Znovu stáli v podloubí a dívali se, zde půjdou okolo nějaké ženské.

- Ty vole, to je voprúz, nesral se Josef a zapálil si cigaretu s filtrem, protože to se sluší, mít cigaretu s filtrem, když se jde za ženskýma. Václav si zase přičesával hlavu.

- Hele, ještě počkáme čtvrt hodiny, jestli tu nepudou náky žencký, a pak se na ně vykašlem.

- No jo.

Během příštích patnácti minut neprošla okolo žádná žena.

- Ty vole, voni snad vychcípali.

- Hubu drž.

- Jaký hubu drž, je to fakt, na celým světě nezbyla žádná žencká. Je po nich.

- To je blbost, určitě ještě náky sou.

- Ty vole neštví mě, tejden sem šetřil pět stováků, až pudem někým za ženckejma, nejni možný, aby tu už žádný nebyly.

- To je tím, že si pábítel, řekl Josef hledaje vysvětlení, proč když mají každý pět stováků nejsou nikde žádný žencký.

- A ty to máš z těch knížek! Ženckejm se to nelíbí! bránil

Václav svoje pábení a v podloubí bylo smutno, jenom vítr si pohrával s cárem papíru a ze dvora bylo slyšet kočičí mrouskání.

- I ty pitomý ~~kačky~~ kocouři maj svý kočky.

- Třeba stojíme na nesprávnym místě, pravil zamyšleně Josef a štoloval se sirkou v zubech.

- Nekecej ty vole, nekecej, tady bylo dycky takovejch ženckejch ty vole, ještě než sem měl těch pět stováků, tady jich bylo...

Václav se zarezal a zařval: - Těmhle de žencká!

A opravdu. Zdálo se, že je to žena, ale když přišla blíž, byl to muž.

- Zase chlap, do prdele, řekl Josef.

Muž k nim přistoupil a řekl: - Už delší dobu vás pozoruju. Vy pitomci copak nevíte, že my žížaly sme hermafrodyti vy tupci, to vám to ještě někdo neřek?

- No my myšleli, že když máme těch pět stováků...

- Ty si strčte někam. Ženský prostě nejsou, tak nebuďte jak malý a nedělejte kraviny.

Potom muž odkváčil. Oba dva žížaláci zůstali stát jako zmoklý člověk. Potom se odšourali pryč.

- Ty prachy prochýíme v hezerdu.

- Nojo, radši bych je rozházel s lehkejm žížalám.

DRAMA O ŘEMESNÍCÍCH

/ věnováno té naší zlaté kapličce na nábřeží/

/ scéna je rozdělena dveřmi, které jsou bokem k hledišti. na pravé straně scény sedí na židlích tři kovbojové a leští si kolty. shade a doyle jsou starší, prošedivělí, parks je velmi mladý/

Doyle: Tak sem slyšel vod Patrony Pěštáka, že prej se po našem kraji potlouká nějaká ženská a chová se jako kovboj.

Shade: Ta snad není možný. Takový by se měli střílet na potkání.

Parks: Ženská a kovboj? To snad není pravda.

Doyle: Ale je to fakt. Normální ženská v kovbojskym. Dovedete si to představit?

Shade: To teda ne.

Parks: No já bych si to možná dovedl-

Doyle: Hovno bys mohl! / přitočí se k shadowi/ Prej má kozy jako vozy, cha, chá!

Shade: To snad není možný. Takový kozy by se měly střílet na potkání.

Parks: Ženská a kozy? To snad není pravda.

Doyle: Už je to tak.

/ následuje určitá doba ticha, kdy seopět věnují svým kultům. záleží na režisérovi představení, zda tato chvíle bude deseti či třicetiminutová. parks potom zasune pistole do pouzder a zaujme pistolnický postoj/

Parks: "dej si pozor cizince!"

Doyle: / aniž by vzhlédl od čištění pistole/ Dej do toho víc přesvědčivosti, Parksí.

Parks: Jasně Doyle. "Dej si pozor cizince"

Shade: /vzdychne/ Ale Parksí, no tak Párksi! To musí mít rytmus. Musí to být v rytmusu.

Doyle: Rytmu.

Shade: Povídám v rytmusu.

Doyle: Rytmu, sakra.

Shade: le já nemluvim vo žádný rytmě, zkrátka Parksí, důležitěj je rytmus.

Parks: Dej si pozor-

Doyle: No vidíš, už to bylo jakž takž, pokračuj.

Parks: /ufnukaně/ Když já se to nikdy nenaučím./sedá si/

Doyle: Parksí, uvědom si, že seš eště maldej. A tohle sou základy.

Parks: No a to bych ho nemohl vodprásknout rovnou, bez těch řečí? /shade a doyle vyskočí/

Doyle: Parksí, tohle si nedovol říct už ani jednou, rozumíš? Jinak ti prostřílím kedlubnu.

Shade: Uvědom si, že seš na divokym západě. Tady je spousta divokejch lidí, ale přeci jenom tady platěj určitý pravidla.

Parks: No jo, ale co když toho cizince budu znát?

Doyle: / usměje se a poplácá Parksí po rameni/ Víš hochu, když zabíjíš, nemůžeš zabít přítele. Přítel se pro tebe prostě musí stát cizincem.

Parks: /dojatě/ Díky Doyle. To byla vobrovská rada. Díky i tobě Shade, za ten rytmus. Ste nejlepší ch api co znám. Víte, já nemám nikoho na světě než vás. Fakt, díkec.

Doyle: No tak, no tak, chlapče, abys nás nerozbrečel.

Shade: Holt, každej se musí učit.

Parks: Vopravdu ste mi moc pomohli, mám vás rád.
 / vytáhne pistoli a napálí několik ran do shadova
 břicha/
 "Dej si pozor cizince, abys nepřišel k úrazu"
 Doyle: /zoufale/ Ty vole, co řveš, co řveš teď? / sklání se nad
 mrtvým Shadem/ Tys ho zabil ty idiote! Ty plejtváku!
 Parks: / co je to plejtvák?
 Doyle: Něco strašného. / vstává a míří na Parkse/ Parksi,
 musím tě zabít, Shade byl můj nejlepší přítel. / zhluboka
 se nadechne/ "Dej si poz...
 / v tom okamžiku zaburácí Parksovy kolty. doyle padá
 mrtev k zemi/
 Parks: "Dej si pozor...", teď už je to vlastně jedno. / skloní
 se nad Doylem/ Proboha, je po něm!
 / potom usedá na židli a zručně čistí právě použité
 zbraně/

II.

/ na pravé straně scény se objevují dva havíři. vincek
 v popředí poctivě rube sbíječkou, ignác leží nazemi
 a nic nedělá. z divadelních reproduktorů se line zvuk
 sbíječek. nijak nahlas/
 vincek: Ja rubu Ignácu. Ignácu?
 ignác: Co je?
 vincek: Povidám, že rubu.
 ignác: Jen rubej vincku, uvidíš, že trhneme revírní rekord.
 vincek: Tak rubej taky Ignácu!
 ignác: / převalí se na druhý bok/ To víš že rubeš, tedy RUBU!
 vincek: Opravdu rubeš?
 ignác: Rubu! Možná to bude i hlubinný rekord Vincku!
 vincek: / vyčítavě/ Byl by, kdybys rubal, ty nerubeš. Aspoň
 to neslyším.
 ignác: Jak bys mohl slyšet mojí sbíječku, když ti ta tvoje
 řve přímo u ucha?
 vincek! Tak já si ji vypnu!
 ignác: Tak ji vypní.
 vincek: Tak sem ji vypnul. Tvoji ale neslyším.
 ignác: Jak bys ji mohl slyšet, když sem si ji taky vypnul.
 vincek: Tak si ji žapní.
 ignác: Mě se nechce.
 vincek: /vztekle/ Ty jí totiž nemáš puštěnou celou dobu, já
 makám za tebe, ale odměnu slíznem voba, že jo?
 ignác: Mo dovol vincku? To samý bych mohl tvrdit já vo tobě.
 Já když mám puštěnou sbíječku, tak tu tvoji taky neslyším.
 Co já vim, esli rubeš?
 vincek: Du rubat.
 ignác: Já taky.
 vincek: Stejně by mě zajímalo esli vrtáš!
 ignác: Polib si prdel.
 / náhle propadnou dveřmi na druhou stranu scény. uvidí
 kovboje, leknou se a rychle se vrací. dveře zabouchnou/
 ignác: /ustrašeně/ Vincku, viděl si to?
 vincek: Toho kovboje?
 ignác: Jo, toho kovboje.
 vincek: Myslíš, že je to možné?
 ignác: /chvíli mlčí/ Co kdybychom raději nejdřív posvačili.
 vincek: Máš pravdu.
 / vytáhnou obrovské chlaby se sádlem a začnou jíst/

III.

/ Prks sedí na židli a leští pistoli. přichází k němu
potápěč. jmenuje se Jiřka/
Jiřka: Gau!
Parks: Dej si pozor cizínče.
Jiřka: Na co?
/ parks ho nemilosrdně zastřelí/
/ na scénu přichází autor dramatu/
Autor: A sakra. Rozpadl se mi hrdina. Můj hrdina je mrtvej!
Ted je to celý v řiti.
Parks: No jo, nějak vám to nevychází, co? Chcete, abych vás
odpráskl?
Autor: Nech tý srandy Parksi. Stačí pár škrťů a je z tebe cukrář,
mimoto i kdybys na mě vystřelil je ti to na nic, záleží
na mně co se s hrdiny dramatu stane.
Parks: Já se na vás můžu taky vykašlat. Ale co budete dělat?
Pomyslete na diváka!
Autor: Budu improvizovat.
/ po kratším váhání odstraňuje dveře, dělíci scénu napůl/
vincek: Co blbneš?
autor: Co bych blbnul? Je to snad moje drama, ne?
vincek: A to nás dáš dohromady s kovbojem?
autor: proč ne? Člověk jako člověk
ignác: Vincku, kašlem na to, deme pryč.
vincek: /umíněně/ Jaký pryč, tohle nám snad musí vysvětlit, ne?
autor: /~~ne~~/ Co bych vám kurva vysvětloval!
parks: Já ty horníky tady nechci. Mám tady svůj mrtvý kámoše.
Co by tady dělali horníci!
autor: Dobře, dobře, pošlu funebráky.
/ nascénu přicházejí dva funebráci a zanohy odtahují
mrtvé kovboje/
Jste spokojený?
Vincek: Jak můžeme bejt spokojený, co bude dál, ty chytřej?
ignác: Já nevím co si vo tom myslí ten kovboj, ale všechno
je to pěkná krávnina. Autor je vyžranej ksicht a dost mě
sere. Vincku, deme pryč.
autor: Kam byste chodili? Ještě není konec.
parks: Ale kdepak, tohle je konec!
Už je v koncích. Já na něho kašlu.
ignác: Ten kovboj má pravdu. Serem na to.
autor: /zoufale/ Ale pánové, jak se na to můžete vyfláknout,
když sem vás vymyslel, to ste se zbláznili?
/ cucá si nervozněprst/
Pošlu vám sem náky krásný ženský, co?
vincek! Na to my serem, m' sme v šachtě, co bysme tu dělali
se ženskejma.
autor: Tak si myslíte, že už nejste v šachtě.
vincek: /naštvaně/ Jednou už sme v šachtě, co bysme tu dělali
se ženskejma?
autor: Tak si myslíte, že už nejste v šachtě!
vincek: Nedělej v tom sakra bordel!
autor: /vychytrale/ A jak mi vysvětlíte, že Parks není v šachtě
a přitom je tu s náma?
vincek: To je tvoje chyba.
Parks: Do šachty by mě v životě nedostali.
ignác: Vincku, deme pryč, bůhví co by tu s náma provedl. Je
schopnej všeho.
autor: /Zamyslí se/ Z ignáce udělám řidiče tramvaje.
/ kulisáci přisunou tramvaj a ignáce do ní vecpou/
vincek: /chytne autora za klopy a divoce s ním třese/ Cos
to provedl s mym kamošem? Cos to udělal?
autor: Je z něj tramvaják. No a co?

Sen

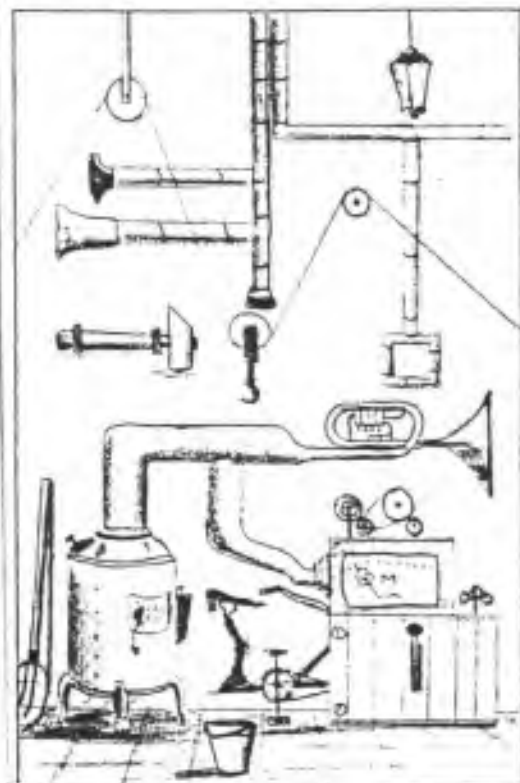
Kryštof Kolumbus

Slavnostní proved

Kajuta raketoplánu COOH

Moderní doba techniky

První holení

ignác: Vincku pomoz mi, pomoz!
autor: Vincku ty mu nemůžeš pomoci, protože si ochrnil.
/ kulisáci u kládají vincka na lůžko/
Je mi líto pánové, ale takhle to dopadne s každým,
kdo si bude chtít dělat co chce.
Parks: No tak abych už snad šel.
autor: /zařve/ Nikam!
Parks: proč?
autor: Protože pánem situace sem tu já. Parksibudeš viset
/ kulisáci parkse pověsí/
No a je to. Pakra. / přechází chvíli po jevišti/
Pochopte, že tohle není myšleno zle. Mě šlo jenom o to,
dát věcem nějaký řád, nějaký smysl, zbavit svět anarchi
a podvolit ho vládě myšlenky.
Rozhodně není třeba nikoho litovat, to co jsem s ním
udělal, to si rozhodně zasloužili. Možná si to dokonce
v duchu přáli, ale jediný, kdo může vnést do zmatku
pořádek jsem já, autor. Rozumíte?
A neplatí to jenom pro divadlo, to platí pořád.
/ na scéně vejde zleva režisér. má černé brýle a v levé
ruce scénář/
režisér: Odávejte se pane Holan. / Sílka herci v roli autor
vestli mímíte tkhle hrát, tak to u mne nejste
žádný herec. Vy jste tak mizerný, že byste se měl
divadlu vyhýbat na několik kilometrů, je vám to jas
autor: Ale já nejsem herec, já jsem autor.
režisér: / ~~vypíská~~ / Držte hubu! Já sem tu režisér a za tu
vaši mizérii bych vás nejradši zmlátil. Máte ale
štěstí, protože jsem poměrně dobře naladěný. Pro dnešek
můžete ještě pracovat v divadelním baru, ale to je ko-
nec vaší kariéry.
autor: Ale-
režisér: Žádný ale!
an / autor sestupuje z jeviště a podél diváků odchází
do baru/
Vážení diváci, promínte nám tento trapný výstup,
drama bude pochopitelně pokračovat.
/ začíná číst scénář, ale přehlušuje ho ostrý dusot
ze zákulisí. za okamžik se na scéně objevuje
ředitel divadla./
ředitel: Vyignorante! Vy paviáne! Co jste to prohoza spiska
okamžitě zmizte!
režisér: Pane ředitelá-
/ už se nedostane ke slovu, neboť je ředitelem vystr-
kán do zákulisí. Ředitel se vzápětí vrací,
uklání se divákům a s omluvným úsměvem říká/
ředitel: Vážení diváci, omluvte prosím několik nedorozumění
která zde vznikla, bohužel drama je tak žhavé, až
se nám vymklo z rukou.
/ nadechne se a jeho obličej se mění z úsměvu v dí
škleb/
A teď už táhněte domu, vy prasta, slyšíte?!
za frenetického potlesku nadšených diváků padá opona

mc
ne
ne
dš
zr
vl
ex
op
ko
lo
jst
mne
e
od
I
zut
spc
F
spu
Č
vyt
vli
vyn
nes
V
Blé:
zdvo
o ci
Cise
něko
sval
Ze
li v
Ješt
ne S
jedi
se m
Přit
To
slov
Když
s pl
Ge
prvn
stař
přist
K
pocit
Kou
ebych

DŘIBLUJÍCÍ MONGOLOIDI

Současné s procitáním mi začalo v hlavě driblovat tisíc mongoloidů, neklemná známka toho, že včerejší večer nebyl na sucho. Svědčila o tom i pachutí v ústech, kde se tvořily dosud neobjevené chemické sloučeniny. Panebože, co jsem to vlastně včera dělal? Navzdory neochotě se to dozvědět, defilovala před mým zrakem mračna kouře, noční rozhovor, podlouhlé ženské tváře, vlasy, sklenice, střepy a potom podrážka přibližující se rychlostí expresního vlaku k mému obličejí, aby vzápětí stejně rychle mizela opačným směrem.

Posadil jsem se na okraj postele a svěsil zbědované nohy na koberec. Zákeřně mi ujel. Teprve když jsem ležel na zemi, podařilo se mi otevřít oči, mé tolik protestující oči. Pohled, který jsem jim nabídl měl k estetické dokonalosti značně daleko. Okolo mne se válel poražený nábytek, jeden vajgl, rozházené oblečení a uprostřed pokoje bukolická hromádka, červená od mrkvičky, zelená od salátu, jinak ovšem trpce okrová.

Dřiblující mongoloidi si vyžádali sprchu. Proto jsem své zubožené tělo donutil k pohybu a po ponižujícím vrávorání spočinul na dně vany jako ve velrybím břichu.

Po chvilce usilovného přemýšlení a taktizování se mi podařilo spustit sprchu.

Čestně musím prohlásit, že do té chvíle nebyl můj mozek, vyjma vytrvalého driblování jakékoli jiné činnosti, ovšem nyní, pod vlivem proudící vody se kdesi v tretolišti alkoholových zbytků vynořila emoce: vztek. Byl jsem hluboce roztrpčen a vinu na tom nese kašpar, totiž Kašpar.

Včera jsem ho, ještě dopoledne, potkal. Nesl pod paží svůj Blériot a mířil na Císařskou louku a když mne potkal, pouze zdvořile smeknul, ale aby se mnou prohodil jediné přátelské slůvko o cirkulaci vzduchu či něčem takovém, to ne. On si prostě šel na Císařskou, aby tam smontoval svého bambusového mastodonta, několikrát, za mocných detonecí motorru potrápil vzduch a potom se svalil do trávy.

Začal jsem si svlékat pyžamo. Zajímavé, budu schopen o tom kdykoli vyprávět, ale nikdy už nikomu nevysvětlím jak jsem si ho oblékl. Ještě s posledními zbytečky sil jsem zašpuntoval vanu a vzpomněl na Shakespeara. Přitroublík sedící na břehu Avony, zabývející se jedinou myšlenkou: zkonstruovat geniální rybářský naviják. Potom se mu to podařilo, ale zase mu nebraly ryby. Z nudy psal dramata. Přitom se nudil ještě víc.

To zase Kryštof Kolumbus chtěl psát dramata, jenomže měl omezenou slovní zásobu, tak musel být námořníkem, což se mu vymstilo. Když přistál na břehu Haiti, přivítala ho banda Indiánů v texaskách s plechovkami piva v ruce.

Gagarin chtěl být námořník. Potom když mu v kosmu, kde měl být prvním člověkem, prosvištěl okolo palubního okénka šedovousý stařík s podivnými rukavicemi, museli Gagarina několik dnů po přistání omežvat, aby se vzpomatoval.

K driblování mongoloidů se přidal bzučící transformátor. Mám pocit, že se mi oči protáčí kolem tří os.

Koupím si červenou barvu a lidi, kteří se mi nelíbí budu polejvat abych si je snáz zapamatoval. Konečně nastane pořádek.

Slavnostní průvod

Všude bylo plno lidí v dychtivém očekávání. Prostranství bylo zcela zaplněno lidmi. Několik nejdychtivějších začátku se nervozně připozvracelo.

V zoufalství si strčím prsty do úst a po kouskách je sežeru jako zvíře, krev bude chutnat po mandlích. Podařilo se mi vidět milion zelených proelí, které tancovaly a tekly z nich odporné modré březky.

Náhle průvod začal. Okolo projel buldozer a z výfuku se mu sypaly konfety a na jeho chladiči seděl oranžový brouk, v ruce držel zmenšeninu pozounu a dül do něj tak silně, až se z toho otelilo několik jalových krav.

- To je nejhezčí průvod v mém životě, že? vrískla po mém boku ster-
ší vážná paní v brýlích, a sotva se jí zaklapla ústa, její mozek explozoval, švy lebky se povolily a barevné prsky vystríkla v několika gezárech. Ale ten den byl tak zvláštní, že nikdo z lidí okolo nebyl zasažen.

Následovala rletila mrzaků s hnajícími ranami. Všichni se vesele usmívali a mrzáci blahosklonně kynuli okolostojícímu davu. Byli velice šťastní, šťastnější než kdokoli, protože každý z nich za tento výkon obdržel hroudu tveronu. Také to neopomněl poznamenat vyvolávač s vykotlanými zuby, který byl zavěšen za paže vysoko nad prostranstvím a řval na celé kolo. Jeho oči rudě žhnuly bolestí, ale i on dostane za toto trýznění zapláceno, pokud ovšem nezemře vyčerpáním. Musí stále řvát jako příboj, neboť odmlčel-li by se, byl by zespoďu ostřelován kohortou trpeslíků, obsluhujících těžké praky.

Ze všech stran na mne útočily mohutné dojmy, představy krásy a pekla se plazily jako kovoví ježci v mých střevech. Podíval jsem se vedle sebe. Zaujala mne fialové řvoucí čepice na hlavě dívky. Ve vši perverzité přišla do těchto míst se svým milencem. Milenec byl spore postavy s temnou houštinou chlupů na šíji a obličejem zhrůzděným krátery trudů. Oba se navýsost dobře bavili a vysávali mozek z ohromné kosti, zakoupené v nedalekém stánku. Na první pohled byli šťastní ve své degenerované tuposti a těšili se na tisíc mlaskeových pohybů, které společně uskuteční až bude po všem.

Ale t d upřeně zírali na oblohu, po které přeletělo několik pteroděkytlů, zanechávajících za sebou krvevou jizvu v azurové modři nebe.

Z betonových kvádrů, tyčících se všude okolo, začali seskakovat nahé postavičky a rytmicky se tříštily na kamenné dlažbě, vytvářejíc melodické bakchenálie.

V průvodu se objevila skupina dokonalých lidí v ^{dokonalých} stejných oděvech. Na okamžik se zastavili, vytáhli z kapes břitvy a v rytmu se podřezali. Z alegorické mrtvolky se potom vysunula kostnatá ruka a vystřelila mezi ně několik hořících kuliček. Celá skupina zaplála plamenem a pod dohledem zkušeného choreografa byla smetena košťaty majorettek.

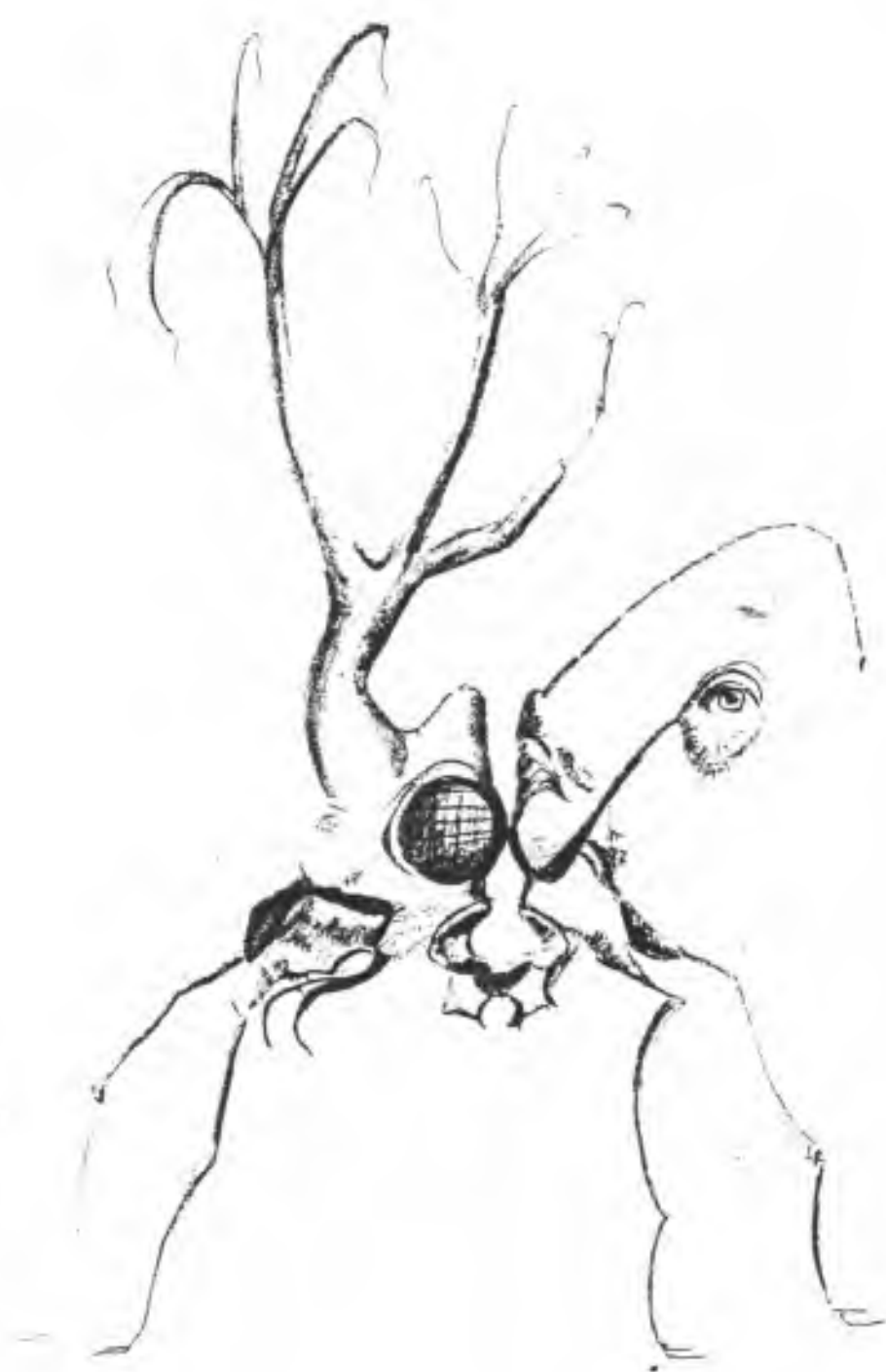
Vše dosahovalo většího a většího tempa. Veselá dvojice vedle mne byla zasažena několika výstřely z pušek.

Na severním a jižním okraji prostranství se vrstvily současti lidských těl do gigantických hromad. Kenály byly zehlceny krví.

V té chvíli se otevřela země i obloha, objevil se mohutný záblesk světla, a slunce zakryla silueta ~~www~~ obrovského trpeslíka. Nejstrašnější hříško přírody a lidských představ: obrovský trpeslík.

A to byl konec, cíl a vyvrcholení.

Ti, kteří přežili, se rozešli do svých smrdutých doupat.

e

f,

t
jic
ech.
e-

y
ne

esk

~~Návštěva~~

Jakéhosi dne zazvonil u Nováků zvonek. Pan Novák vstal z křesla, protáhl se, zkontroloval, zda má zapnutý poklopec a otevřel dveře. Za nimi stál soused, doktor Ponrava.

- Dobrý den, dobrý den.

- Dobrý den. Co si přejete? zeptal se pan Novák.

Doktor Ponrava se stydlivě zakryl usta levou rukou a řekl!

- Chtěl bych vás požádat o malou sousedskou výpomoc. Víte, pozval jsem na návštěvu několik svých intelektuálních přátel, ale bohužel musím teď odejít. Chtěl jsem vás zkrátka požádat, zda byste nemohl přijmout mé přátele u vás doma, než přijdu.

Pan Novák se zatvářil velice, velice neochotně, konečně, kdo by byl rád, kdyby mu někdo chtěl vehnat do bytu cizí lidi.

- Jsou to opravdu výborní lidé, nebudete litovat! přispěchal doktor Ponrava se svojí obhajobou a podával panu Novákovi tašku s dvanácti lahvemi vína. Pan Novák ji vzal a chtěl něco říci, byl však předběhnut ~~doktorem Ponravou~~: - Nemusíte se o nic starat, na dveřích mého bytu mají vzkaz. Přeji dobrou zábavu, na shledanou.

Slovo shledanou vyřkl pan Ponrava v půli schodů a potom už bylo slyšet pouze rytmický dusot jeho nohou.

- A kam vlastně jdete? zařval za ním pan Novák mocně.

- Do Národního muzea! ozvalo se z přízemí, pak ještě lehce cvakly domovní dveře a nastalo ticho.

Pan Novák si jen obtížně srovnával v hlavě běh věcí bezprostředně minulých, nicméně zavřel dveře a odnesl tašku s vínem do obývacího pokoje, kde seděla jeho žena a tvářila se nadmíru zvědavě.

- Kdo to byl? zeptala se.

- Soused Ponrava.

- Co chtěl?

- Nic zvláštního. Nějaký lidi k němu mají přijít na návštěvu, on musí někam odejít a tak mě požádal, jestli bych jenemohl pohostit.

- A čím? Vždyt nic nemáme.

- Dal mi víno.

- Aha.

Tím rozmluva skončila. Paní Nováková se opět začetla do módního časopisu a pan Novák se zabořil do křesla a nebyl schopen o ničem zvažovat. Asi za deset minut zazvonil zvonek. Novákovi šli otevřít spolu.

Jako první přišli manželé Hudcovi. On, vysoký a štíhlý, až asketického zevnějšku, ona lehce nalitá, krásná žena s inteligentním ~~zrakem~~ vzhledem. Ve dveřích se představili, ona dodala, že je vegetariánka a nechala se paní Novákovou zavést do kuchyně, kde otevřela lednici a vyházela z ní veškeré maso: - Jak to můžete žrát? divila se. Poté se oba usadili v obývacím pokoji a učinili na Novákovy ohromný dojem. Pan Novák tedy otevřel lahev vína a navzájem si připili. Pan Hudec se potom ptal, kde mají Novákovi ribstole, odpovědi se však nedočkal, protože se opět rozezvučel zvonek.

Pan Novák tak měl příležitost seznámit se s manželi Milerovými. Pan Miler byl asi o deset let mladší, než jeho žena. Měl ostře řezané rysy a snimi naprosto disharmonizující břicho, jež se mu dralo zpod sportovní bundy. Na očích měl zreadlové brýle a jak se sám vyjádřil: - Vidím přes ně pěkný hovno! čemuž se paní Milerová srdečně zasmála. Paní Milerová jinak byla ryzí intelektuálka, kouřila jediné gauloisky. Krásné vlasy měla divoce rozházené a pod plandajícím vlněným svetrem jí vyčuhovalo námořnické tričko. Pracovala jako redaktorka v jednom velkém nakladatelství. Tam se také seznámila s Milerem, jenž se jednoho dne pokusil prosadit své básně, které, ačkoli vysloveně mizerné, zcela ohromily paní Milerovou, tehdy slečnu Kinskou. Za tři měsíce poté, co Milerovi řekla, že jeho básně jsou "úžasně erotické a vzrušující" už s ním cupitala oddací síní.

Milerovi tedy vstoupili do obývacího pokoje. Seznámení s Hudcovými proběhlo velice rychle, neboť se už znali z dřívějších. Paní Nováková dolila víno, prohodila něco slov s paní Hudcovou o ženských záležitostech a pan Novák už šel znovu otevřít.

Tentokrát se dostavil inženýr Naktor se svou milenkou. Inženýr Naktor byl typický především svým pronikavým usudkem. Mimoto měl ochlupacená záda, což teď nebylo vidět, ovšem jeho milenka Hana, to hbitě prozradila. Inženýr Naktor zbožňoval Hanu, husitské hnutí a rychlé automobily. Hana pracovala jako manekýnka, ovšem pouze někdy. Další zdroj jejích příjmů zůstal pro nejbližší budoucnost zahalen pod rouškou tajemství.

Spolu s nimi přišel pan Zavínul, s plnovousem a příjemným pohledem. Byl sociologem a to snad o něm říká vše, ačkoli vůbec nic. Pan Zavínul byl zkrátka sociolog. Okamžitě se začal omlouvat, že jeho manželka Alena přijde později, zdržela se totiž v podolském bazénu.

Pan Novák tedy všechny tři uvedl do obývacího pokoje, spolu se svou manželkou rozlil víno a zeptal se: - Má přijít ještě někdo? - Pokud vím, tak pouze má žena Alena, prohlásil Zavínul a schoulil se do sebe. - Proč to vlastně chcete vědět? zeptal se inženýr Naktor nenápadně. - To je prosté, abych mohl zavřít ložnici! odpověděl pan Novák upřímně a jeho žena souhlasně pokývala hlavou.

V místnosti zavládlo kruté ticho. Nikdo se neodvážil ho porušit, vědom si, v jak vytříbené společnosti se nachází. Ve společnosti, před kterou si uříznout trapas, je tak jednoduché. Zírali tedy jeden na druhého a mechanicky si dolévali víno.

Nakonec ticho přeseknul Zavínul, snad proto, že byl sociologem, nebo možná proto, že se styděl za pozdní příchod své manželky.

- Alenka dnes plave kraulem, řekl nesměle a ustrašeně se rozhlédl okolo sebe. Tváře ostatních vyjadřovaly onu rozpačitost, která vznikla, když se stydíme za něco co udělal ten druhý. Zavínul pochopil a snažil se situaci zachránit.

- Promínte, jsem dnes trochu přepracovaný.
- Nato nikdo nic neřekl.

Dalším, kdo porušil ticho, byl Hudec.

- Představte si, přátelé, na parapet okna u naší ložnice si každé ráno přistává malý ptáček a usedá tam. Vid, Zuzano? ujišťoval se u své ženy.

Pan Naktor si založil ruce, kamkoli, přirozeně, a řekl.

- Tak vy tvrdíte, že na váš parapet usedá ptáček, hm.

- Ano, potvrzoval pan Hudec a pan Novák dodal, že je to velmi zajímavé, že na jeho parapet žádný ptáček neusedá.

V té chvíli se nechala slyšet i Milerová: - Ani na náš parapet neusedá žádný ptáček, že Richarde?

Richard Miler přikývl a opět nastalo ticho. Tu se ponaáhlu udeřil pan Naktor do stehna a řekl:

- Tak u Hudců, na parapet, usedá ptáček. Každé ráno. To je báječné. Stejně tak náhle jak spustil, tak i skončil.

Ticho která nastalo bylo po akustické stránce stejné, jako to úplně první, po stránce psychické se však diametrálně lišilo. Nebylo tak tíživé.

Ten kdo ho měl porušit nyní, byla paní Nováková. Zhluboka se nadechla, upila trochu vína a řekla:

- To si představte, že jsem jednou šla po kolejích, a na jedné té koleji seděl brouček, jen tak si tam seděl, trochu se pohyboval, tykadýlka měl, občas vystrčil jednu nožku, nebo druhou nožku,

a potom jel vlak. Tak jsem uskočila a třásla jsem se strachy o broučka, chudák seděl na té koleji. A víte co se stalo? Vlak najel na toho malého broučka a dočista vám vykolejil. Paní Milerová i paní Hudcová i milenka inženýra Naktora hluboce povzdechly dojetím.

Naproti tomu pan Hudec, jinak akademický sochař, autor něžných dívčích postav zdobících nejeden park nebo nádraží, afektovaně vyvráskl:

- Co to ta ženská plácá za kraviny, ježíšmarja, dyt je uplně blbá.

Jeho upřímná řeč zasáhla celou společnost jako hromba. Panu Novákovi se mimoděk sevřely pěsti, teď už jenom čekal, kdy mu dojde, oč tu vlastně běží.

Toho si naštěstí všiml pan Zavínul a s grácií sobě vlastní převodl hovor na jiné téma.

- Poslyšte, pane Novák, víte, že vy máte jednu nohu delší než druhou?

Pan Novák zalapal po dechu, byl poněkud vyveden z míry.

- Jakže?

- No máte jednu nohu delší, než druhou. Nebyl některý z vašich rodičů těžce nemocen?

- "e, vydýchl pan Novák.

- Přátelé, pojďte sem, ponoukal Zvinul ostatní, pojďte se podívat, jak má pan Novák každou nohu jinou!

Inženýr Naktor se svou milenkou se nahnuli, aby viděli na nohu Pana Nováka, Milerovi museli spolu s Hudcovými dokonce vstát a obejít stůl, aby se na podivnost mohli podívat.

Zato pan Novák seděl v křesle jako přibitý a vysílal ke své manželce prosby o pomoc tak zoufalýma očima, že se málem rozplakala.

- To je opravdu zvláštní, to semu ta noha musela zkrátit teď někdy.

Když nám otevíral, vím zcela bezpečně, že byly obě stejné! sdělovala ostatním paní Milerová a kroutila hlavou.

Inženýr Naktor si mnul zamyšleně bradu a potom řekl: - To by znamenalo, že ta noha se zkracuje velmi rychle, pane Nováku. Abyste o ni nepřišel uplně!

Ostatní to přijali velice klidně, zato paní Nováková doslova vystřelila z křesla a šla se podívat na nohy svého manžela. Když si otřela oči od slzí, spokojeně vydechla. Potom se vítězoslavně podívala okolo sebe a řekla: - Božíčku, vždyť mn má jednu tu nohu pokrčenou! To vás zmátl jenom zrakový klam! Vždyť je zdravý!

Poté se ona i její muž šťastně políbili. Zcela jiná rákce však nastala u jejich hostů. Ti se znuděně zašklebili a znovu se pohodlně rozesadili ke svým sklenkám s vínem.

- To je kráva, zkazí každou prdel! řekla paní Hudcová.

- Vypadá jak zmoklá slepice! řekla manekýnka Hana.

- Ten Ponrava má vždycky tak idiotský nápad. Pozvat nás k takovejmhle....

- Snad už brzy přijde.

Zazvonil zvonek. Nikdo se však neměl k tomu, aby šel otevřít. Novákovi byli v naprostém útlumu a přemýšleli, zda je někdo urazil, či nikoli.

- No tak běžte do prdele otevřít! zařval inženýr Naktor, - co tady sedíte jako buchty, mám snad otevřít já!

- To řvete na nás? zeptal se pan Novák nevěřícně.

- Na svojí babičku asi né!

Pan Novák opět zatal pěsti. Tentokrát ho uklidnila jeho žena.

- No tak, Edo, běž pěkně otevřít.

Novák, značně se přemáhaje vstal a šel otevřít. Za chvíli se vrátil následován Alenou Zavínulovou. Byla krásná, snad až na poněkud širší ramena, než by se u ženy očekávalo. Zcela přirozeně se

sedla na zem a s líbezným úsměvem řekla!

- To se P_onrava vyznamenal, v životě by mne nenapadlo přijít na návštěvu k takovýmto lidem.

Její přátelé souhlasně pokývali hlavami. Pan Novák se nahnul k manželce a zašeptal: - Já je vyhodím, jo?

Paní Nováková mu lehkým pohybem rukou dala najevo, že je zásadně proti.

Začínala být poněkud opilá a bála se, že by tak mohli přijít o víno. Přátele doktora Ponravy přestali Novákové na chvíli bavit a zajímat.

- Vždyt vy jste nám pane inženýre ani neřekl, jak bylo ve švýcarsku, řekla paní Hudcová a zavěsila se inženýru Naktorovi nartech.

Inženýr Naktor sešpulil ústa a řekl: - Ale, to víte, Švýcary!

Ostatní chápavě pokývali hlavami.

- A co jste si přivezl? zeptala se Alena Zavinulová.

- Vrtáky, jenom vrtáky, paní Aleno.

- Vrtáky? zeptal se nevěřící Zavinul.

- Ano, vrtáky. Báječné vrtáky.

Paní Hudcová se nejistě zavrtěla v křesle a potom štouchl loktem do svého manžela: - Tak tady to vidíš, Václave! On si přivezl vrtáky a řekni mi, co ty sis přivezl z Kanady.

Pan Hudec se zatvářil nešťstně a potom značně provinile přiznal:

- Ano miláčku, přiznávám, že jsem si z Kanady nepřivezl ani jeden vrták.

- A kčemu vám budou dobré? zeptala se teď inženýra Naktora Alena Zavinulová.

Inženýr pokrčil rameny.

- To víte, dobrá vrtáky se vždycky hodí.

Pan Novák, který se zájmem naslouchal se teď odvážil zasáhnout do hovoru.

- Poslyšte, pane inženýre, byly to vrtáky Black and Deckery?

Zraky všech se nevěřící upřely na pana Nováka. Ten se lehce zarděl. Inženýr Naktor na něho hleděl s otevřenými ústy. Slečna Hana s odporem. Ticho porušil výkřikem inženýr Naktor.

- No to snad není možné! Prosim vás, co je to za člověka? řval a ukazoval na pana Nováka, - jak se může zeptat na takovou píčovinu. Tak podívejte se vy pítomáčku, něco vám řeknu; to si pište, že to byly Black and Deckery, ale nejen to! Byly to takzvané T-vrtáky, je vám to jasný?!

Pan Novák přikývl a inženýr Naktor se přeci jenom uklidnil. Zaklonil se v křesle a slečna Hana ho něžně objala:

- Nesmíš se rozčilovat miláčku, von je blbej.

V místnosti na několik okamžiků zavládlo trapné mlčení. Pan Novák vypil naráz čtvrtlitr vína, jeho žena seděl s nepřítomným pohledem a sociolog Zavinul šeptal cosi své manželce do ucha.

- Abych nezapomněla, vypískla paní Hudcová, dnes se mi podařilo z té krásné růže na zahradě, víš o které mluvím? obrátila se na slečnu Hanu a ta přikývla. - Tak dnes ráno semí z ní podařilo odstranit toho ošklivého slimáka!

- To je odporné, pravila Alena Zavinulová.

- V Kanadě jsem viděl mnoho slimáků, řekl pan Hudec ne zcela v souvislosti.

- A to víte, že takový slimák může být jedovatý? zeptala se slečna Hana.

- Opravdu?

- Ano, takový slimák má obrovská kusadla, větší než je on sám a těmi je schopen uštknout!

- Uštknout! vydechla paní Hudcová.

- Ano.

- Přátelé pana doktora Ponravy kroutili hlavami a srovnávali slimáka se škorpionem, obdivovali chrabrost paní Hudcové v boji s ním, až to nevydržela paní Nováková, původem ze vsi a řekla:
- To je kravina, slimák je úplně neškodnej!
 - Drž hubu ty krávo! doporučila jí paní Zavinulová jen tak mezi řečí.
 - Já nejsem žádná kráva, ty fúrie!
 - Ježíš, at drží ta idiotská ženská hubu! zařval inženýr Naktor a dál sevěnoval debatě.
- Novákoví deděli jako oparění.
- A to si představte, že si náká ta moucha sedla na křídla našeho letadla, to změnilo kurs a let trval o minutu déle! vyprávěl se zaujetím pan Hudec.
 - Jednou, na přehlídce zašvevilil list v květináči, já myslela, že už mám jít na podium, jenomže to byl omyl a potom strašný trapas! svěřovala se manekýnka Hana.
 - V Chartumu jsem šla jednou s pískem! pravila vážně paní Hudcová.
 - Konečně jsem se naučil řídit automobil. Sedím na zadním sedadle a obsluhuji řízení, pomocí režných nití, je to užesně pohodlné, vyprávěl inženýr Naktor.

Alena Zavinulová vyprávěla o své babičce, která setak nadmula, když si spletla deset deka droždí s jablkem, že uletěla jako balon a už jí nikdo nikdy neviděl.

Její manžel si naopak stěžoval, na nějakého ptáčka, který mu každé ráno krouží kolem hlavy a zpívá si: clipi-clipi-cilipi!

Pan Novák šel do kuchyně pro dva nože. Jedním mínil ozbrojit sebe a druhým svou manželku. Dohodli se na tom očima, beze slov. Z jejich očí šlehaly plameny zla a nepochopení, postupně ve svých temných duších ztratili životy všech svých takřka samozvaných hostů, včetně admirála Ponravy a ředitele Oblastní plodotvorné sporovodní společnosti, který sice neměl s ničím, co je tak ročlilo, nic společného, přesto však cítili, že by se mu mělo stát něco strašného. Chvilí ještě váhali ohledně vína, avšak to se jim podařilo v silném stresu velice rychle zlikvidovat.

Společnost se tedy vesele bavila a pan Novák brousil nože. Zazvonil zvonek.

Otevřít šla paní Nováková a s velkou úlevou spatřila doktora Ponravy. Byl a ráda, že přišel, neboť představa kriminálu dost citelně ochladila její původní vražedné nadšení. Doktor Ponrava byl opilý jako námořní důstojník, nicméně byl ochoten své přátele přemístit do vlastního bytu. Též se netajil vděkem a cpal paní Novákové za nadra pomuchlanou desetikorunu.

Paní Nováková vhopkala do kuchyně a svému manželovi, který mezitím usnul jako špalek, zvěstovala nejnovější zprávy.

Doktor Ponrava si své přátele spořádaně odvedl a zabouchl za sebou dveře. Novákoví zůstali sami. Oba dva seděli na podlaze v kuchyni s nepřítomnými výrazy ve tvářích a mlčeli. Mlčeli ještě dlouho, několik týdnů. Také si vzali zdravotní dovolenou a krmit je chodili jejich staří rodiče. Postupem času se jim to srovná v hlavě.

K O N E C

NEJVÝZNAMNĚJŠÍ "AKO" V ŽIVOTĚ

Velen Atropič

Velen Atropič byl již v půlce schodů, když si uvědomil, že několik centimetrů po jeho levici je eskalátor. Neváhal tedy, seběhl dolů a vstoupil na pohyblivé schody. V souvislosti s tím začal uvažovat jaký přímok to pro něj má. Je sice pravda, že takto vyjede bez nejmenších potíží až nahoru, na druhou stranu ovšem tímto ztratí onu půlku schodů, které už měl vyšlápnuté; o zbytečném seběhnutí dolů ani nemluvě.

Velen Atropič přešlápl z nohy na nohu. Jízda na eskalátoru ho nudila. Začal uvažovat o tom, že by ho opustil a vrátil se na staré dobré schody. K jeho štěstí však právě v tom okamžiku schody skončily a nemilosrdně ho vyplivly do vestibulu.

Velen Atropič byl velmi překvapen, co ho ale překvapilo nejvíc, byla myšlenka vylíhnuvší se v jeho hlavě. Myšlenka se týkala francouzských manýrů, kterých se, dle této, měl Velen Atropič co nejdříve zbavit.

Nebyl si bohužel jist, jak ho taková věc mohla napadnout. Rozhlédl se kolem sebe: způsobila to snad větrem pokroucená krinolína? nebo dívčí usměv? či černý deštník? Anebo všechno dohromady? Velen Atropič pocítil nejistotu, ačkoli původcem myšlenky zbavení se francouzských manýrů byl zjevně on, nedokázal si ji zcela uspokojivě srovnat v hlavě.

Po dalších schodech vystoupal až nahoru na nábřežnuju a nadýchl se bílé petěrburgské noci. Okamžitě se začal zkoumat, zda se nenadýchl s francouzskou manýrou, ale shledal, že se nadýchl zcela obyčejně, rusky. Konečně, kde by mohl onu manýru splasit, nebylo mu to jasné, nevěděl o ní. Živého francouze viděl naposledy před čtyřmi roky, bylo to navečírku u tanečnice Propyláji Artamonovny a přesně si pamatoval, že o nějakém pofrancozštění se nemůže být ani řeči, neboť tehdy byl zcela zpit šampanským. Kde tedy mohl k něčemu takovému přijít?

V zamyšlení se opřel o zábradlí a pozoroval hravé kosatky a delfíny, kteří se míhali na hladině Něvy. Všiml si i racka, který bezcílně plachtil nad vodou, tak bezstarostně...

Náhle ucítil, že se na něj někdo upřeně dívá. Prudce se otočil a spatřil Smotrije Plamenského. Okamžitě se mu ulevilo. Nedlužil Smotrijí ani kopejku.

- Buďte zdrav, Velen Atropiči! pozdravil ho bodře Plamenskij. a podával mu ruku.

- A, Plamenskij, dobrý den, jak se vede vaší dceři?

Plamenskij se zasmál a odhalil dvě řady zelených zubů: - I vy jeden, dobře víte, že žádnou dceru nemám.

Velen Atropič se zatvářil kysele a řekl: - Pravda, spletl jsem si vás s vaším bratrem.

Odpovědí mu byl Plamenského smích: - Ech, Atropiči, vy jste dnes ve velmi dobré náladě! Zdařil se vám snad služební postup? Nebo jste dědil po bohaté tetičce?

Atropič se zatvářil velice odmítavě.

- Nic ve zlém, Atropiči, chtěl jsem říci, že žádného bratra nemám. K oběma mužům přistoupila krásná žena.

- Mohl bys nás představit, Smotrijí?

- Ale ovšemže, má drahá, toto je můj přítel, Velen Atropič a tohle je má snoubenka Heinrich von Kluge.

Atropič lehce políbil ženino zápěstí: - Zvláštní jméno, pro tak půvabnou bytost, Heinrich.

Smotrij i jeho snoubenka se zářivě usmáli: - Moji rodiče si přáli mít chlapce, to víte, my Prušáci.

Smotrij ji sledoval s obdivem, Velen Atropičovi bylo jasné, že s n není zasnouben kvůli majetku, ale kvůli penězům.

- Ale my již musíme jít Atropiči, zastavte se někdy u nás. To víte, do cirkusu musíte přijít vždy o něco dříve, abyste si zajistil nejlepší místo.

Sibalsky mrknul.

- Stejně tady na někoho čekáte, nejspíš na půvabnou hraběnkou, že?

Než stačil Velen Atropiř odpovědět, podařený párek se rozloučil a vstoupil do připraveného fiakru.

Jediné prásknutí bičem a fiakr zmizel z dohledu Atropiřových očí.

Velen Atropiř osaměl se svými francouzskými manýrami. Francouzské manýry, francouzské manýry! opakoval si v duchu a dostal chut na stakan vodky, dostal chut ponořit se do nějaké petěrburgské krčmy a tam, v hlučném tartasu a oblacích kouře z levných doutníků ze sebe strást pocit bezmoci a bezvýchodnosti vlastní existence.

Bůhvíproč si vzpomněl na svého souseda, podstaršího přítajemníka Golubova. Ech, ten sladký a tlustý omezenec Golubov, další ze zástupů venkovských naivků, kteří sesnaží v Petěrburgu dosíci lepšího postavení než ve vlastní gubernii. Jsou to všechno prostáčekové, oslnění dlažbou carského města, kamennými nábřežími a leskem přepychových divadel a restaurantů. Cožpak nechápou, že jsou už předem stvořeni k tomu, aby až do smrti hnili ve svém Zapadlém Újezdu, obklopeni tupými statkáři, bohatými vdovami a schudlými šlechtici, kteří žijí už jenom ze svého jména, ale jinak z ruky do huby? Proč je zrovna takový Golubov zde, v tomto městě? Po večeri, kterou si může jenom jednou dovolit v Maslově restaurantu přichází domů, aby se rozvalil na ošuntělém divanu, kde popíjí lacinou žitnou a dojídá se špekem, který mu posílají jeho příbuzní odkudsi z vnitrozemí. Golubov mlaská a po tvářích mu stéká tuk a vzpomíná na to, jak viděl u Maslova knížete G. či generála J. a opájí se tak vidinou něčeho lepšího, co vůbec neexistuje.

Velen Atropiř se odplivl do řeky a po jeho šlemu okamžitě vyrazilo několik hladových žraloků, v jejichž reji plivanec zanikl právě tak bezprizorně, jako se zrodil.

Velen Atropiř dostal vztek. On, úředník ministerstva, který občas dokonce hovoří s ministrem jako rovný s rovným, se má teď zatěžovat francouzskými manýrami. K čertu s nimi!

Odplivl si ještě jednou, vymanil se z opory zábradlí a zamířil na Něvský prospekt. Ještě mu zbývalo deset, celých deset rublů. Snad budemít v ruletě štěstí.

K a n ě c

Doktor Krpál

Krpál jednoho dne upustil nerad a nenásilně klíče do kanálu. Potřeboval je neboť byly od bytu jeho přítele Zímy a Krpál. Krpál měl v bytě Zímově ulito sedm lahví červeného bulharského vína. No nic. Krpál si odskočil do hospůdky na jedno pivo, aby si mohl promyslet, jak se zachovat. Po prvním pivu vznikl v jeho hlavě geniální plán. Zakoupit si od člověka v bílém plášti za kovovým stolem ještě jedno pivo.

- Vy jste lékař? zeptal se ho Krpál, když si koupil pro jistotu piva dvě, kdyby jedno někde ztratil.
- Ne, já tady prodávám pivo, blboune.
- Aha, šéfe.

Krpál si odnesl svá dvě piva k dubovému stolu a zapálil si cigaretu, která mu okamžitě spadla na zem. Krpál se shýbl a našel u nohy stolu nějaké pivo, ke kterému se nehlásil muž zapasovaný mezi žebry radiátoru, po Krpálově levici.

- Nu, tak tedy! řekl si Krpál a postavil si obsah püllitru do těla vypitím.

Když byl asi na konci rezervního piva, dostal strašlivou žížen. Takovou, že zapomněl na klíč v kanálu a odšoural se ledabyly a pokud možno nenápadně k pánovi v bílém plášti.

- Co chceš, blboune?
- Víte, já mám hroznou žížen, řekl Krpál nešťastně.
- Zkus pivo.
- Myslíte, že by mi pomohlo?
- Určitě.
- Tak mi prosím vás prodejte rovnou dvě, řekl Krpál.
- A na náhradní, na ty bys zapomněl, co blboune? pravil výčepní a prodal Krpálovi čtyři piva, - a tady máš ještě jedno, kdyby si ostatní někde zapomněl.

Krpál zaplatil a odkvačil ke svému stolku. Položil na něj piva a postupně je spořádal. Ta žížen je horší, než jsem si myslel, řekl v duchu a přemýšlel co dál.

Tu se k němu přitočilo krásné děvče a řeklo! -Ahoj, tady máš něco na žížen a postavilo před něj tucet püllitrů. Krpál se v dívce zhlédl a začal si s ní povídat. O počasí. Dívka pila rum a vypadala nešťastně. Krpál se dost styděl, nu pil pivo, ale ostých byl příliš veliký. Nakonec se rozhoupal a důkladně se červenaje pravil nesměle: - Nechtěla by ses se mnou?

Mé japonské pero
at poví
svůj japonský příběh

Je prý vyrobeno
z bambusového výhonku

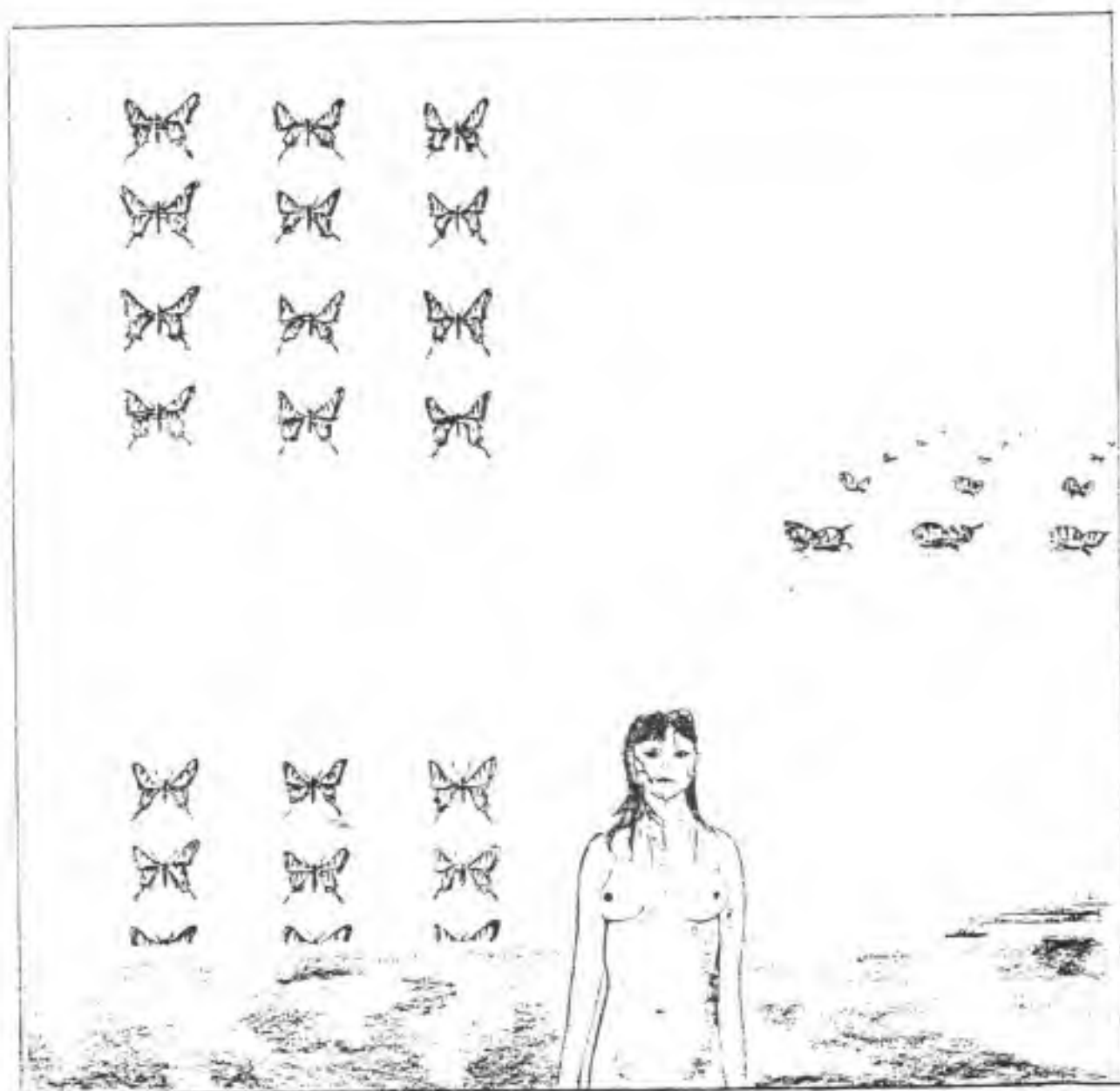
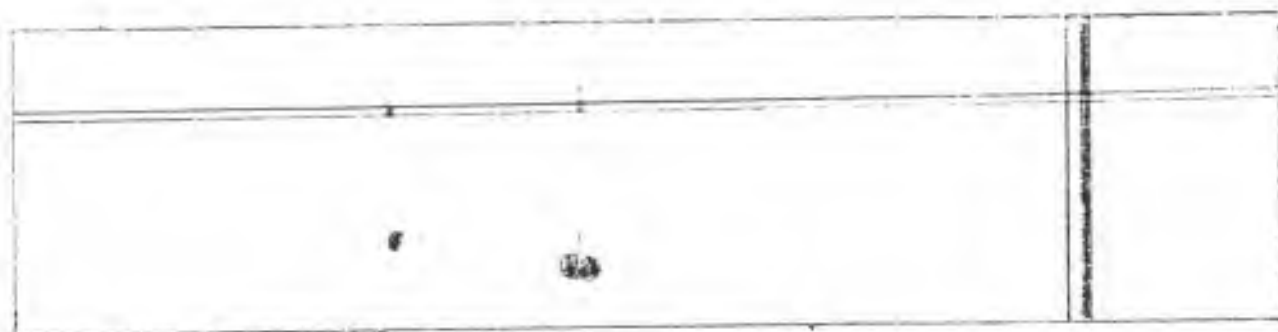
netrousí
kapky černé krve
když se jím zatřepe

Musíš mu pořádně dupnout na nohu
zabořit ji do sněhu
než
vykročí.....

(Lawrence Ferlinghetti)

K R Á T K Ě A K R A T Š Í T E X T Y

věnováno té, jenž má na zádech
dvě souměrné píhy, hadí kousnutí.

Jmenovala se Marie. Narodila se koncem minulého století. Svě mládí prožila ve vile u Královské obory. Měla tři bratry. Jeden z nich byl stavební inženýr. Zemřel na motorce, na silnici v polích u České Lípy. Další po osvobození odešel za hranice. A další zemřel sešlostí věkem.

Byla mladá, žila mezi květinami svého otce. V Národním měla třetí sedadlo ve druhé řadě. Vdala se za strojního inženýra z Česko-moravské Kolben - Daněk. Dala mu čtyři děti a byla s ním šťastná. Prošly kolem ní dvě světové války, ta druhá jí vzala muže. Vychovala děti, zestárla a dnes jí je 90 let.

A já sedím v kuchyni pod žlutou žárovkou, v domě z 30. let, a upírám své mladé oči, koule z živého rosolu, protkané sítí žilek, bezpečně uložené v teple očního důlku. Trhám svaly, jež jsou k pohybování očí zvlášť dobře uspořádané, a hledím na tu starou ženu.

Sedí u stolu, mozek v závoji stařeckého zapomnění, tvář má na svůj věk podivuhodně hladkou.

A já chci aby něco řekla. Teď. Právě teď chci něco slyšet.

Po mé levé straně tiše chrčí rádio. Na pravo pracuje lednička. Před očima mokne holešovický přístav.

A ona otevřela oči, zamžourala do světla. Pomalu otočila svou malou hlavu. Proboha, jak má modré oči. Oči děvčátka. Usmála se a řekla:

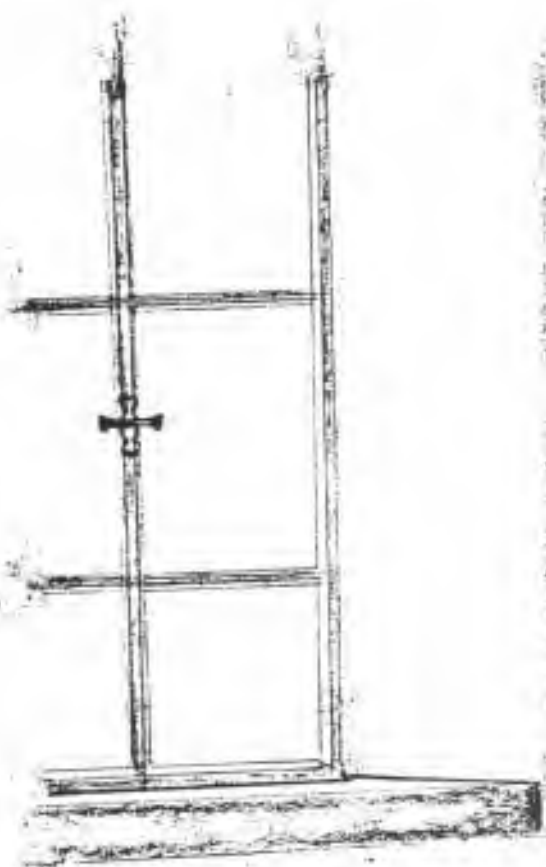
"Včera jsem byla v divadle. Bylo to krásné, Karel mě odvezl kočárem domů. Dnes je k nám pozvaný na kávu ... No, musím ho přeci pozvat, to je slušnost. - Prosím Tě, abych nezapomněla, zavři psy do pokoje - vždycky tak vyvádějí."

Kývl jsem na souhlas a odešel z místnosti. Dýchlo na mně šedesát let. Před šedesáti lety jezdila do divadel. Před šedesáti lety ji vozil domů Karel kočárem, aby byl druhý den pozván na kávu.

Odešel jsem. A v Holešovicích na zastávce u Libenského mostu jsem stál, trochu přšelo. Teplý vítr přinášel vůni kouře doutnajících hromad uhlí pod mostem, sodíkové lampy se rozstříkávaly po asfaltu. Ti, co měli brýle, měli zamžené brýle. Protože byla chvíli zima a zase teplo. Protože mně polévalo horko a chlad. A ode mne to chytil celý svět. A všichni měli husí kůži a chvíli na to bylo zas to samé místo napjaté, jakoby v očekávání něčeho příjemného.

A já tam stál šťastný. Byl jsem zaprášený tou veselostí, co přichází na člověka jen párkrát za rok. Tím příjemným teplem, co je v nás, když se těšíme na někoho, na setkání s ním, když jsme se s někým rozešli a přestalo nás to trápit.

Stál jsem tam znásilněný tím štěstím a ani jsem nevěděl proč. Proč jsem tak veselý. A z tohohle všeho jsem dostal žízen na pivo. Žízen speciální. A vím, že potom přijde speciální hlad a ještě potom budu spát. Ale ne obyčejně. Budu spát neobyčejně, tak jak se spí jenom po pivu. A po pěkném večeru, a po pěkném políbení a ještě po jiných ještě příjemnějších věcech.

Sedím v křesle u televize a cítím jak stárnu. Milióny buněk odumírají a každá ta nová je trochu jiná. Sedím u televize a vedle stárne můj otec.

Je to můj starý otec a já jsem jeho stárnoucí syn.

Na náměstí jednoho podhorského města v severních Čechách se rozletěly dveře hotelu. Proud světla obnažil vlhké podloubí a nahoře u stropu pár mrtvých vlaštovčích hnízd. Na náměstí vyběhla číšnice kumová pralinka a vesele křičela. Už od rána ji myslivcema odměňovali starí štamgasti za její krátkou sukýnku a blůzu s výstřihem hlubokým.

Bydlíme ve starém baráku, naproti internátu tkalcovny. Z oken se vyklánějí kubánky, ukazují své masité rty a usmívají se a zubějí se na nás se.

No a v tom baráku je záchod. Gotická místnůstka s pravěkým otvorem. Když tam člověk stojí v noci, a je тихо a už vykonal svou urinární potřebu, svou výměnu látek, a když na něj fouká z rozbitého okénka vítr. Když se kouká sousedům do zahrady a ve tmě rozeznává světlou hromadu padaných jablek. No, a když se zaposlouchá, tak slyší šumění městské stoky a kdyby měl uši jako pes lovecký či obranář, tak by slyšel štěkání potkanů.

Potkaní, když jsou si jisti, že je nikdo z lidí neslyší, štěkají hrubými hlasy za pomoci celého svého těla. Tak i koně, za noci otvírají dveře maštálí, utíkají do luk a tam cení ostré hadí zuby, dlouhý rozeklaný jazyk se dotýká tmy. V srsti jim lezou živé šupiny, co jsou zelenými chrobáky. A z konů jsou dravci, žerou maso, hlučně ho polykají. A zavírají svá krásná víčka.

No, a v tom baráku, bydlí stará Hudlíková. Má doma spoustu koček, na zdech zelenou plísen, a v hrncích neustále vaří prasečí nožičky.

Když jde někdo po schodech, hned vystrčí hlavu a kočky ze dveří a čumí. A mlčí. A furt.

Minulý rok v zimě starý Hudlík nevycházel asi měsíc z domu. Když jim došlo uhlí, rozštípal dveře a podlahy a postel a tak spali celé dny s manželkou na zemi v peřinách. A poslouchali rádio. A močit a to ostatní dělali do rohu. A kočky šlely hladem. A pak Hudlík umřel. A tak stará vstala a šla si pro důchod. A týden pila a vařila ty nohy. A přes chodbu bydlí paní Petrová. Ta žije jen v kuchyni. Přes televizi má hozenou deku, u toho hned postel, sporák je na dosah. A všechno je čisté. A staré, použité. Ale vedle v pokoji je manželská postel, bílá. A skříň a toaletní stůl a s velkým zrcadlem a fotkou manželů. A truhla a na ní JVC magnetofon a tuner, co dostala od syna, který je někde v Africe.

A je moc hodná a chodívá nám otvírat barák, když jsme alkoholem zmožení, že nevidíme a ani klíče v ruce neudržíme. Jsme opření o zeď a voláme na ni a nic spatřit nemůžeme a zem nás fackuje do tváří. A ona stojí ve dveřích, v noční košili tam stojí, tiše se usmívá a tiše hubuje. A po jednom nás odvádí, do postele ukládá. A my ji halasně děkujeme a Pepík ji posílá do prdele. A ona zhasíná. Přikládá nám do kamen a šourá se pryč, až do zaklapnutí dveří.

V rohu spí Barnabáš, bývalý student práv. Hubený s obličejem Kafkovým nám po probuzení komentuje svou ranní erekci, své ranní stanování.

A slunce svítí skrz ojínělé tabulky oken a ukazuje stůl plný drobků, pobryndaný od oleje sardinek, rybiček v plechu, se kupinkou lahví a paklíkem karet. Ukazuje všechno tak nahé po ránu. A tluče nám na víčka, a pan Pepík vstává, pouští větry, heká a řve:

"Vstávejte kurvy, parchanti - chcete chrápat věčně."

Močí do umyvadla, kde se válí rozbitá sklenička. Sedá na židli, zapaluje cigaretu a hlava mu padá na stůl. Chrápe. Já ležím v posteli a čtu za pomoci slunce, jenž mě hřeje na hrudi, Dlouhý pochod od Styrona. A Barnabáš pořád stanuje. Napíná svou mužností deku a stěžuje si, že je zeslaben, že ho erotické sny ničí a oslabují. Potence mu mizí, mozek vysychá a on nikdy neokusí štěstí manželského.

Už jeklidný, nasazuje si brýle a hledí na mne svým smutným pohledem. A už je devět hodin, pomalu vstávám, probouzím Pepíčka. Jdu na náš pisoár, kde je tak odporně, že když jednou za námi přijeli z ředitelství, tak tam zabloudil výrobní náměstek a pozvracel to tam. A já tam stojím a kouřícím proudem ze mne uniká včerejší večer, poslední vzpomínka a začíná nový den.

A ve čtvrtek jedu do Prahy.

Sedíme u Krakonoše. Barnabáš se kouká z okna. Kolem nás probíhá tlustý hostinský s pulitry a na otázku co má k jídlu se nešťastně kroutí a ublíženě-kníká:

"Pánové, je tam vepřový kotlet, ale brambory došly a chleba také není. Ale jsoutam houskové knedlíky. Jsou výtečné a kotlet taky a já jsem měl, pánové, dvakrát a jsem syt, jsem plný."

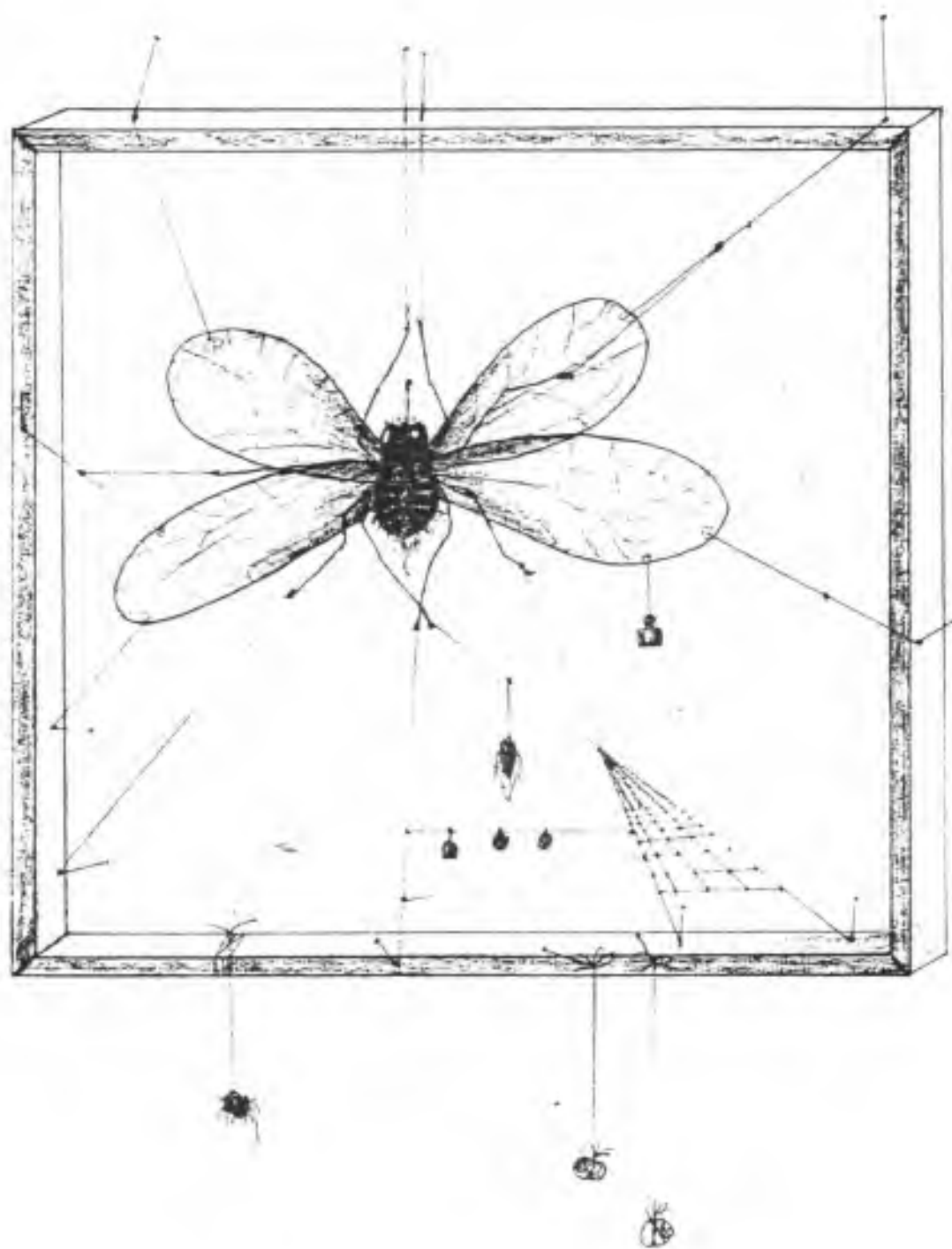
Pan Pepík se na něj kouká pomněnkovým pohledem, otvírá ústa, cení modrošedé zuby a říká:

"Tak to sem přines, ty tlustá svině."

Hostinský se směje, dává mu tašku a odchází do kuchyně.

Je deset hodin, sedíme U lípy. Je tady teplo a dřevěné obložení. Janička narazila sud, a teď odtáčí pulitry. Odnáší je do rohu. Tam sedí špinavý starý muž s obrovskou lysou hlavou, je celý v černém a mlčky děkuje za to požehnání. Vyndává placku rumu a do

každého piva ucvrnkne pár kapek. Je to pan Hans Klüge, dnes důchodce, dříve majitel a zaměstnanec pohřebního ústavu. Pan Pepík se ke mě naklání, chmouří oči a šeptá: "To je hovno. Já mám chalupu po mamě, bejvalá hospoda je to. Hele, z toho bude bejvák. Na střechu dám ateliérový okna a tam bude zimní zahrada. Chápeš? Koupelna je hotová, schází akorát obejvák, má devadesát metrů čtverečních, to už je plocha. Koupil jsem multikáru, na půl s Cihelkou. Znáš Cihelku? To je chlap! Chemik, bejvalej ředitel ústavu a teďka koupil na Trnový zámek, to je kouř. Věž, třiatřicet pokojů, rybník, dvoupatrový sklepy. Do toho rybníka koupí karasy zlatý. Až se namnožej, tak je prodá. To bude páłka! Vydělá taudzny. No a ta multikráva, to je. Zajedu do lesa, vezmu huskvarnu, nařežu stromy, nacházím to na korbu a je to doma. No jo, hele, slabý kusy pudou do řitě. Loď se potápí a jen silný kusy se udrží na hladině. Takovej je život. Koupil jsem protahovačku, hoblovku a budu si dělat z fošen parkety. Taky jsem sehnal elektrickou zbijačku. Budu štípat břídlíci. V tom sou těžký prachy. A taky mám hrnčířskej kruh. Bábu naučím dělat hrnky, v sobotu jedu do Hradce pro hlínu a rozjedu to na plný koule. Hele - mám skleněnej destilační přístroj na stopadesát litrů. Vod kamaráda ze zeleniny sem nakoupil rumunský jonatány, co dou na vodpis. To je žrádlo. Třikrát to destiluju. Má to devadesátvosum stupňů. Pak to ředim vodou. Na šedesát stupňů. Hele, a co kundy? Máš nákou? Ty vole, minulou neděli byli u nás arabové. Na dvorku samej citroen, mercedes. Ty moje slepice nevěděli co maj dřív posrat. Měli sebou kočky. Tak tý jedný řikam - mrdáš, svině? A vona na to - mrdam, ale ne s tebou. Tak sem jí jednu vrazil a řikam - ale čuráka mam já. Tak sem jí zatáh do pokoje. Vona se zapřela nohama, rukama a už sem jí bral ze zadu. Ale, ty vole, co se nestalo. Jak já mám tu cukrovku, tak беру nákej ten miluryt. No a potom nevodatříkneš ani dyby ses posral. Tak já jí to tam peru dvě hodiny a vono nic. Byla z toho celá divá. Už nechtěla, kousala mě. Tak sem se na to vysral. Jo - už sem na baterky. Za chvíli chcípnu a zůstane po mě jenom ten smrad. Hele, znáš mýho kocoura? No Vodáčka přece. No, tak do závěti napíšu, že chci aby ho dali vyštudovat na Sorbonu. Na doktora černý magie. Prachy na to mám. Ať to stojí, co to stojí. No jo, a co ty? Ty velbloude.... Hele, seš mladej kluk, já byl taky mladej kluk a dybys měl potíže s holka-ma, No víš co myslím? Jen ho tam strčíš, už je to venku. Já to znám. Dyt sem byl do prdele mladej. Tak hele, já mám známýho doktora a ten mi může sehnat Iohimbín. To je kouř. Namažeš tím ptáka a ženský můžou zešílet. Nevytečeš ani hovno. No jo, takovej je život. Já na všechny seru. Mám rád jenom sebe. A kocoura. Ženský sou amatérky. Na baterky. To se to rýmuje co? Lepěj se na tebe, teď to má pochcáný kalhotky, já na ně seru. Jo, máma, to bylo něco jinýho. Ta uměla vařit. Vařila v Karlovejch Varech v Pappu. Toho žrádla, co přinesla domů. No jo, časy se měněj, loď se potápí, bahno de vode dna."

Skřez kouř hledím na Pepíčka. Je mu něco ke čtyřicítce. Stále mluví. Široká slovanská tvář. Mžourá slepičími víčky. Mluví a mluví, nadává.

Venku přestalo pršet. Lípa lepí své listy na sklo. Jak dívka hubičky svým mládencům dává.

Mluví a mluví. Kouř dlaněmi krájí. A mě je tak pohodlně, tak příjemně teplo. Dýchám ten zakouřený vzduch. Zvlažuji hrdlo chladným pivem. Studí až v žaludku. Oči přivírám a poslouchám ten šumot, ten hluk kol sebe. Cítím tu spokojenost povrchem celého svého mladého těla.

Sochař Kurt, majitel měkkého hnědého pohledu, ježatých vousů a upřímného srdce.

Dnes spolu odléváme jednu dívku. Děvče krásné, modelku. Je nezletilá a tedy vše je děláno tajně a potichu, aby se orgány něčeho nedověděly. A tohle všechno podnikáme v zájmu vytvoření uměleckého díla k potěše lidských srdcí. To dívčí tělo předá svou krásu, tak přirozenou, mrtvému materiálu, který bude dotvořen a zformován našima citlivýma a spocenýma rukama.

Sama se položila na stůl a my ji pokryli indulonou v modré tubě. Do vlasů a obočí jsme ji štětcem jemně tenký alobal vtepali. Holícím strojkem s šikovou frézou své pohlaví pohladit nechala. A zjevila se nám ta tajemná štěrbinu v celé své hebké kráse. Vlhké a něžné. A světlo zářivek padalo na dívku, jenž zdála se, že na pitevním stole leží. A světlo padalo na naše hlavy a lesklo se v oknech a svítilo na sněh, jenž letěl šikmo a řítí se snad právě na nás. A ta dívka tiše dýchala a zavřela oči a já ji polil první vrstvou sádry. Ozdobil jí tou smetanou. A ona otevřela usta, zasmála se drobnými zoubky a tiše mi řekla: "Petře, to hrozně studí."

A vedle mne hrálo tiše rádio Interprogram. A pan Kurt si zapálil cigaretu a lehl si na vedlejší stůl. Též vytvořil mrtvolu na pitevním stole a kouřil tu cigaretu a taky zavřel oči a byl zticha a já jsem tiše pracoval, roztíral tu sádku po hladkém těle, no a když jsem tou sádkou laskal vrcholky jejích nader, když jsem z ní uslyšel tenké zaknourání. Ploval jsem v tom erotickém oblaku, jak v něm plavali pan Nezval, mě drahý Gabriele a Anunnzio a všichni Ti, co se při výkonu svého povolání setkali s krásou a byli proti ní bezbraní.

A pan Kurt tiše leží, popel z cigarety se zlomil a padl mu do vousů. A já vím, že nespí, že sbírá síly a že prožívá spokojenost této chvíle. Této velebné chvíle.

A ona se tiše směje, perličkovými zuby se usmívá a tiše mi do ucha šeptá-

- to to ale krásně hřeje-.

A já jsem neodolal a políbil ji na špičku nosu. A druhou rukou si pohladil své stopořené. A zanechal jsem mimoděk na kalhotách stopu, památku a důkaz na tuto chvíli, jenžto od sádry jsem ruce měl.

Sedl jsem si na stůl, vedle té mladé ženy, hladil ji po vlasech a poslouchal co mi vyprávěla, pod přikrovem té teplé a tuhnoucí alabastrové sádry.

Šeptala mi takhle slova.

→ moje maminka, když byla mladá, tak byla velice krásná a distinguished dáma. Byla pořád veselá, chodila na plesy a na koncerty. Měla mnoho krásných přátel, moje maminka.

A pak si vzala mého otce. Toho hlupáka a tupce, co jí nejdříve oblemtal tím svým medem a potom a pak do ní vymačkal a vykapal své polomrtvé semeno.

A s toho spojení jsem vznikla já. A když jsem se rodila, tak maminka se z té bolesti zbláznila. A otec jí opustil a to jí přitížilo a tak já ho nenávidím. Že jí ublížil, že mne stvořil

A jednou, až docela zeslábne, tak za ním přijdu a zabiju ho a sebe taky. Já ho nenávidím.-

Tiše se rozplakala a já jsem před očima viděl její šílenou matku, jenž je chvíli zlá a zase hodná na své nejbližší.

Jak je zlá nejvíce sama na sebe, jak si holí hlavu dohola a jak si vytrhává obočí. Jak chodí močit na půdu. Jak sedí pod těžkými trámy a jak hledí z vikáře na svět a na lidi a na sebe.

A dál už jen na oko poslouchám to její plačtivé, smutné a opravdové žvatlání. Kývám hlavou, že rozumím a chápu.

Hledím na snůh, hladím jí tu malou hlavu, zlomil se popel na vousech pana Kurta a je mi tak blízko a tak jemně a hladce.

A vzpomínám na jeden den před dvěma roky.

Tehdy jsem s jedním kamarádem seděl v naší šatně a hrál karty a bavil se o všem možném a hlavně o malířích a pil lahvovou desítku. Tak tehdy si vzpomínám, že zazvonil telefon a já jsem měl zrovna na programu pana Kibina a tak vzpomínám, že tehdy za námi přišel náš vedoucí, když dohovořil a položil telefon, a řekl:

-Kluci, pár ulic od nás, v jedné vile a v jedné rodině umřel syn. Tak tam běžte, skočte tam, vodte jim co budou chtít. Je to slušné placený...no, ale jestli nemáte na to žaludek tak se na to vykašlete..., Tak co ?

No a my jsme nevěděli co, protože jsme nic takového předtím nezažili, a tak jsme kývli, jako že tedy ano.

A vzali jsme si nástroje, sádku a šli jsme do té ulice, do té vily a do té rodiny, kde zemřel syn. A já jsem zazvonil a dveře se otevřely a tam stála paní v černém s kamennou mužskou tváří a vlhkýma očima.

A ona nás pozdravila a pozvala dál. A my jsme šli dál a tam ve velké místnosti seděli příbuzní a na stolech leželi chlebičky. A láhve cizích destilátů a všichni mlčeli.

Jen ta paní povídala, ať se jdeme podívat na jejích Petra. Ať se prý jdeme podívat.

A na druhém konci místnosti ležela na stole přikrytá postava.

A to byl Petr. Ta paní stáhla prostěradlo a před námi ležel mrtvý mladý muž, ještě chlapec, dlouhý a strašně hubený a měl oči a ústa zalepená leukoplasty a ta paní nám řekla, že měl rakovinu kostí, že po smrti vážil třicet kilo.

A taky nám vyprávěla, že studoval vysokou školu stavební a že celý rok ležel s tou rakovinou a že když se mu to zlepšilo, tak že se vrátil do školy a že když to šel s kamarády oslavit, tak běžel na tramvaj a upadl a zlomil si nohu a ta noha mu nesrostla, rakovina se probudila a on do týdne zemřel.

A potom jsme začli pracovat a dělali jsme všechno jako ve snu, tak to bylo absurdní a strašné.

Tak jsme mu museli promnout ruku Indulonou a tak jsme mu museli zlomit zatatý malíček a při tom zvuku příbuzní sebou trhli. A matka se rozplakala a my jsme dál dělali všechno rychle a precizně a účelně, ale všechno to bylo jakoby mimo nás.

A v jednu chvíli se mu odlepila náplast a ústa se široce rozevřela. A tak jsme mu je zase zavřeli.

A tak jsme mu ruku a obličej do sádky zvěčnili. A pak nás ta černá paní pozvala na malé pohoštění a nám se hned udělalo zle od žaludku a od celého svého těla. Ale ona nás prosila, aby jsme šli a tak my jsme šli. A ta paní nám říkala, jak jsme mladí a zdraví, že jsme stejně staří jako její syn.

A nabízela nám chlebičky. A jak jsme je jedli tak jsme nechávali podkúvky, místa styků našich prstů a veky. Pak nám ta paní přinesla jeho sádkový obvaz a chtěla ho odlít.

Byla v něm otištěna jeho noha a nahoře byla promočená a žlutá od moči. A obestřela mě hrůza a strach. A tak jsme té paní namluvili, že to nemá ceny. Že ta sádka je opravdovější vzpomínka na jejího syna.

A tak ona pochopila a mlčky odnesla tu smutnou vzpomínku. No, a pak nám zaplatila a my jsme odešli a v lékárně si koupili kysličník a nad kanálem se umývali.

No, a to je všechno. Sádka už je tvrdá. Kurt spí a volně oddechuje. A dívka též skončila, už nemluví.

A tak já tedy odklápím tu sádku, tu formu a ona sestupuje ze stolu a Kurt vstává a oba hledíme na tu odchycenou krásu, na ten přesný obtisk pékného těla.

A pan sochař je ospalý a jde spát. A já s dívkou půjdu na kávu, na kafe a espresso, do káfiřny a tam si dáme kafe tureckou kávu.

A Kurt se usmívá, tiše se směje a povídá:
-Tady máš klíč od atelieru. A pěkně si to užij.-
A já se červenám a dělám, že je to jako samozřejmé a dívka zas, že nic neslyší.

A venku a my jdeme spolu noční Ořechovkou. Jsme do sebe zavěšení a oba se těšíme na tu chvíli, až půjdeme spolu spát. A já jsem do ní dnes zamilovaný. Já jsem do ní tento večer zamilovaný. A je to všechno takové tuplované a opravdovější, A venku sněží. Zítra se možná už milovat nebudem. Ona ze sebe smyje stopy mé lásky, mého semene.

A já jsem rád a ona taký, protože každý člověk rád poznává nepoznané či krásné.

A venku padá zmrzlá voda. Venku padá sníh, pojedeme na saních V kalhotkách měla chovanou vůni levandule.

Letní slunce, praží slunce, je léto a svítí letní slunce pražící a my sedíme pod lešením, sedíme za ohradou na staveniš - ti a je nám horko a proto pijeme pivo, které se chytře chladí ve velké kádi. Sedíme v chladném písku a pijeme pivo. A vedle běží naprázdno míchačka, aby to vypadalo jako že pracujeme.

Sedíme tam a bavíme se, o všem možném a o ničem, jak to tak chodí na stavbách a na vojně, a na moři / tam se u toho taky prý onanuje / a ve vězení a ve veřejných místnostech. A v kosmic - ké raketě a všude.

A taky tam s námi sedí Kobra, sedí na vrátku. Sedí a kou - ká se na nás, přes ty své brýle. A je to prodavačka a studuje večerně střední školu ekonomickou a jelikož má krátkou sukni a jelikož nemá kalhotky, tak proto tu před námi roztáhla nohy a sedí na tom vrátku začla močit a ukazovala vám televizi a ten pramínek se třpytil na slunci. A celé to vypadalo, jako kdy - by si špatně přečetla a pochopila jednu větu kterou náhodou napsal Imanuel Kaňt.

A já na tohle odpoledne nikdy nezapomenu, protože se mi vů - bec nelíbilo.

Koukám se na černého sumečka, jenž ryje pod kameny a víří bahno v jednom akvariu v jedné mladoboleslavské rybí restaura - ci.

Právě jsem utekl z hotelu, kde jsem ubytovaný a kde se teď dějí podivné věci.

Jeden se jmenuje Pavel a je mu osmnáct let. Další se

se jmenuje Pavel a je mu dvacet tři let. A leží spolu na posteli, ten starší dole a na břiše. A ten mladší na něm a zastrkává mu své přirození do řitního otvoru.

A ten starší Pavel křičí a štěká. Poulí své už tak vyvalené oči. Ten mladší Pavel ho zase kouše do zátylku a hystericky chrčí.

A mně je smutno, je mi líto těch chlapců, jenž tak nehezky si spolu hrají. A já si dám pstruha na másle a hranolky a plzeňské pivo, dvanáctistupňové pivo. A je mi trochu špatně, když si vzpomenu, co jsem před chvílí viděl. Když jsem spatřil jejich spocené těla a všude spoustu krému, jak se snažili namazat a zprůchodnit své tělesné otvory.

Ten pstruh byl dobrý, a já jsem se dobře najedl a napil. A ten mladší Pavel vystříkl tomu staršímu Pavlovi svou vazkou a teplou tekutinu na záda.

A já jsem se dobře najedl a napil. A teď půjdu domů spát. Lehnu si do postele, přikryju se peřinou a budu si číst něco příjemného a v noci, až usnu a pod vlivem nějakého zběsilého smu budu mít zřejmě nekontrolovaný noční výron a tuto skutečnost nemohu nijak ovlivnit a velice se omlouvám všem zainteresovaným osobám.

Jez do polosita, pij do polopita, naplno ti vyjdou léta.

Zítra budu mít v noci sen. A já to vím a bude to vypadat asi nějak takhle.

Někde je silnice, v lese. Je noc, je zima, je podzim, je už mírná mlha. Jdu sám po té silnici uprostřed kopců a hustého lesa. Pospíchám, abych byl doma v teple. Slyším své vlastní kroky na krajnici asfaltu. Tíse šustí mokrý šterk. A najednou, a najednou slyším za sebou kroky. Otočím se, je to vousatý, obrovský muž.

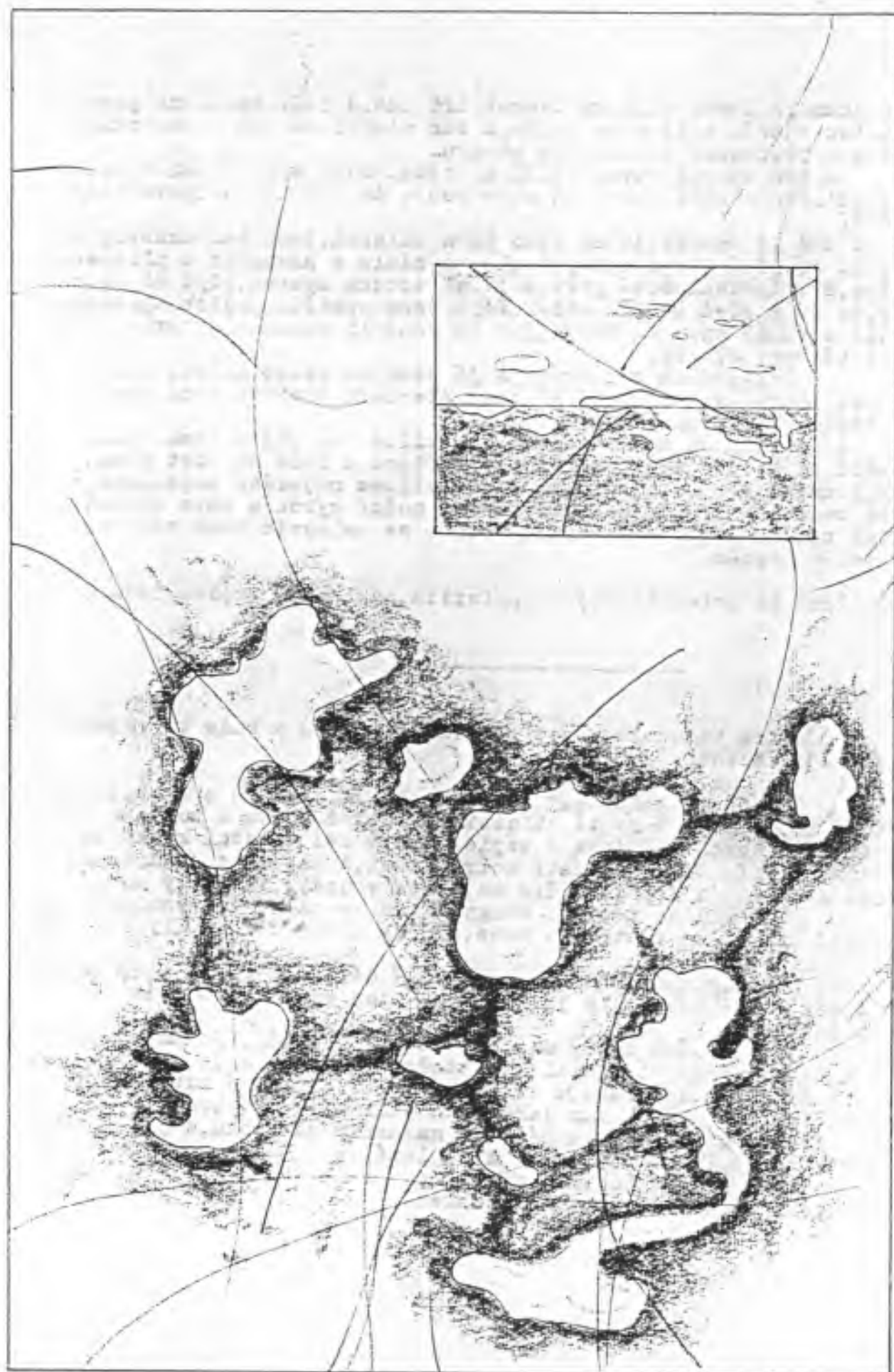
Rozběhl se těžkými kroky. Dávám se na útěk. Zrychluje, tlustá stehna se mu třou o sebe. Hlučně dýchá a funí. Slyším jeho tiché kničení.

Je tu pole. Běžím těžkou oranicí. V dálce, za kopci září bezpečné, osvětlené město. Ale já vím, že mě ten muž dožene a že mě zabije.

Otočil jsem se. Ten těžký muž se rozběhl a skočil po mně. Rozepnul si v letu kalhoty a vyndal kus ztaženého masa. A já popadám jeho hlavu do rukou a zakusuju se mu do čela. Nořím své zuby do kůže, prorážím ji, v ústech mám jako bych jedl přezrálé broskve.

Tryská z něj krev a mé zuby narazily na lebku. A já je tisknu víc a víc. Je to bolest až k omdlení.

A pak se probudím a vím, že se mi to všechno zdálo a pak zase usnu klidným netopýřím spánkem.

Bydlel jsem chvíly na Jižním městě. Bydlel jsem tam s jednou -
nou dívkou, asi týden.

A vždycky, když jsem usínal, tak jsem slyšel, jak se za zdí, v
sousedním bytě, baví starí manželé. Před spaním.

A vždycky jsem se strašně lekl. Protože už bylo všude krás -
né půlnoční ticho, já už skoro spal. Když najednou mi u ucha zazně -
lo:

-Chceš čaj? Pojď už spát.-

nebo:

-Běž se umýt. Otoč se. Zhasni. Co čteš? Zítra musím koupit mouku.-

A já jsem se lekl až se mi málem zastavilo srdce.

Každý večer jsem slyšel rytmické zvuky, vzdechy a výkřiky. Starý
pán byl nepochybně vrcholový sportovec. Někdy jim to trvalo i ho -
dinu.

A já se děsil a já se bál, že leží vedle mné a že mi sáhnou na ústa

A já se bál a já se bál.

Přestalo pršet. Vysvitlo čisté a ostře nebezpečné slunce.
Bílé světlo mezi mraky.

Na střeše, na střeše od chlívků se uchytil mech. Kapala z něj
voda na zem. Tu zem obnažila až na maso oblázků.

V chlívků už nebylo prase. Stála tam zabláčená multikára.
Přestalo pršet a já. A já jsem si vynesl práci ven.

Retušoval jsem velkou laminátovou plastiku Ježíše pána našeho.
Lupínky šedépryskyřice padali na zem. Všude byla mokrá tráva a
kachní trus. Stál jsem skloněný nad svou prací.

Na okno vyskočil říjící kocour a zamával netopýřími kříd -
li. Otevřel tlamičku plnou ostrých zoubků, zubů. Protáhl se a odle -
těl na drát vysokého napětí.

Po nebi se honily mraky. V jarním větru. Bylo vlaho, vlhko a já
se těšil, že zítra půjdu k Housličkám na Malou Stranu. Že tam půj -
du s jednou dívkou. A těšil jsem se na ní. Už dopředu jsem vymýš -
lel co s ní všechno budu dělat. A měl jsem erekci. A pořád jsem
nanášel špachtlí ten polyester. Hladil jsem a vyrovnával tu kristo -
vu tvář.

A venku zastavilo auto. A dveře se otevřely a já jsem
přestal dál myslet na zítřek. To vždycky špatně dopadne.

A dveře se otevřely a tam stál cizí chlapík. Celý zrzavý, s
jednou rukou od narození zmrzačenou a křičel:

-Pepíku, ty starej kokote! De sí?!

A smál se a pokyvoval tou ručkou méněcennou, oligofrenní. Přišel -
ke mně a říká:

-A kerej seš ty? Já sem nějaký Karel. A dělám instalatéra. Hele,
dybíš se ti něco posralo, tak dej vědět vo kšeftě. Co? -

A já kýval hlavou a řekl mu své jméno, a pořád jsem dělal.

Pořád jsem se upínal na tu svou práci, ale stále jsem poslouchal co ten chlapík říká.

A on křičel a dveře se otevřely a vyšel z nich Pepíček a už se zdravili a potřásali si ruce a křičeli: Kurva, ty seš nějaký volezlej. Cos to dělal? To si zase čuměl na tu barevnou televizi, co? Co? -

A smáli se a Pepíček povídá: Karle, a co kurvy? Máš? -

A Karel vrtí hlavou, že ne, že žádný kurvy s sebou nemá. Já jsem už nepracoval. Stál jsem tam opřený o Beránkovu hubenou zrud. A poslouchal jsem a byl jsem zvědavý. A bylo mě šestnáct let.

A Pepíček dal tomu Karlovi sto korun, aby sjel do Prahy pro štětky, lehké ženy. Že udělaj mejdláč. A že bude sranda.

Já jsem zase pracoval na tom obrovském krucifixu a Pepíček prohodil písek a kutálel sudy pryskyřice CHS-IO4 a něco mi vyprávěl, ale já na to nemyslel. Byl jsem v očekávání věcí příštích.

A z toho mechu pořád padala, kapala voda po slzách. Brečel ten mech. A už bylo jasno a dělalo se vedro. A venku zastavilo auto a ve dveřích stál Karel a vedle něj dvě tlustý ženy. Dvě kuchařky z Koryuny. Jedna byla blondýnka a měla telecí oči. A druhá měla vlasy pocházející z slámy a podprsenku velikosti č. 6. Jestli existuje.

A šli kolem mně dovnitř a já měl sklopenou hlavu a dělал jsem, že pracuju a všichni se náramně dobře bavili, náramně důvěrně se zdravili. Jen já se s nimi neznal.

A tak byl večer a ty holky uvařili něco k jídlu, něco k večeři a když jsme to snědli, tak se šlo do hospody, a ten hostinec byl ve vesnici Trnová. A bylo to blízko řeky Berounky.

No, a v té hospodě jsme se všichni zlískali. Nakoupili jsme a nakoupili jsme ještě pár lahví vína s sebou.

A šli jsme na zpátek tou polní cestou, plnou kamení a moučného prachu. A byla tma a bylo teplo. A přes cestu přebíhali rejsci. A do tváří nám naráželi chrobáci.

A ti dva si drželi ty své kuchařky. Prsty jim zaťali do masitých boků. A já jsem šel s nimi a vůbec jsem jim nezáviděl. Ani tomu Karlovi ani Pepíkovi. Měl jsem žízeň a měl jsem strach. A věděl jsem co bude následovat. A trochu jsem se bál.

Měl jsem v té době zrovna po prvním opravdovém dobrodružství se svou sestřenicí Jarmilkou. A tak jsem byl takový skoro paník. A když jsem se koukal na ty soudkovité boky kuchařek, tak jsem s tím nechtěl nic mít. To je tisíckrát lepší chodit se slečnou do parku a tam ji držet za ruku a říkat jí krásná slova. Chodit se slečnou do Stromovky.

A už jsme byli skoro u stavení, když nad námi přefrčel létající kocour a přistál na komíně. Sedl si tam pohodlně a dělал, že čeká na myš.

A tak jsme skončili v kuchyni. Stál tam akorát stůl, lavice a kamna na holé cementové podlaze. Pepíček už patnáct let staví barák.

A oni tam spolu laškovali a bavili se o tom, že se zítra

půjdou podívat jak šoustá kanec. Do prasečnicku. A těmito řečmi, těmi to řečmi ubohými se bavili.

A já tam seděl pod holou žárovkou a všechno to vypadalo jako scéna z nějakého Feliniho filmu. A já tam seděl celý svraštělý. A s nikým jsem se nebavil. A pil jsem červené víno a začínal jsem být pomalu na sračku.

A Pepíček se najednou zvedl s tou svojí ženou, s tou svojí dnešní milenkou a že půjdou chrnět, že půjdou chrápat.

A Karel pořád něco vykládal a ta holka šla ven, a když se vrátila, tak se ke mně přitočila/ už měla sundanou podprsenku/ a opřela se mi hrudí o záda a přimáčkla mi ústa k uchu a dýchla na mě kyselým dechem, a já stratil chuť na všechno a nejmín na půl roku. A přitiskla svou tvář na mé temeno, a zastřela mi pohled vodopádem svých vlasů, své pochcané slámy. A já jsem pořád koukal do stolu a a upíjel to víno červené. A ona byla pořád o mně opřená a pohupovala se a já si skleničkou málem vyrazil zuby, jak do mně vrážela.

A ona natáhla ruku a rozepla mi kalhoty a pak se zeptala:

-Tak co?-

A já jsem řekl:

-Nic, já jsem impotent a teplý hoch.-

A ona se rozesmála a smála se stejně jako moje učitelka ruštiny z šesté třídy.

A já pořád koukal do stolu a pořád jsem upíjel víno a vůbec mi už nechutnalo.

A Karel se zved, chytl jí za ruku, odtáhl jí k umejvadlu které se hrálo na plotně a povídá:

-Pojď, umeju ti kaďák.-

A ona se rozesmála jako čert z pohádek Štěpánky Haničincové a vykřikla:

-Ty kozle, ty jeden smradlavej kozle, kozle!-

Já v duchu křičel vzteky a představoval si že jsem samuraj a sekám jim hlavy, že jsem pilotem bombardovacího letounu a že na ně házím pumy. Ničily můj ideál ženy, ničily tu křehkou stavbu postavenou tak nedávno.

Ale spíš jsem si nic nemyslel. Asi jsem čuměl do stolu a vůbec nic jsem si nemyslel.

A oni se tam navzájem mydlily a křičeli a péna létala všude. A tak jsem se zvedl, asi jsem trochu vrávorál, a odešel do ložnice a tam jsem si lehl na jedinou postel a ve své naivitě jsem nemyslel na věci příští. A usnul jsem. Spánek mne obestřel, ten Hypnos etherický.

A probudily mě nárazy na žíněnku a prudká zhoupnutí.

Lehli si ke mně. Lehli si ke mně pod peřinu. A byli nazí a mokří. A začli do sebe narážet a hekat u mého ucha. A já se otrásal pod jejich údery. Celá postel se otrásala. A Karel mi přejel rukou po přirození. Chytl ho a začal masírovat. A přitom souložil s tou dívkou. Tou jeho mrzáckou rukou drápal do prostěradla a pošeptal mi:

-Mačkej mi koule, mačkej je, mě to šíleně rajcuje!-

A nechal své spocené čelo opřené o svou tvář a pořád se otrásal a já jsem si připadal jak ve snu, jako když se na všechno koukám v

v televizi. A tak jsem mu jel rukou po těch vlhkých a chlupatých stehnech a zezadu zmačkl ten chlupatý pytlík, ten vytahavý šourek. A zmačkl jsem silně, když jsem zatal prsty do té kožovité hmoty tak Karel zařval a šťastně mi pošeptal:
-Nemačkej tolik, to bolí.-

A já jsem stáhl ruku pryč, stáhl ruku někam daleko pryč a chtělo se mi smát, křičet a hulákat škodolibým smíchem.

A tak jsem se nahlas smál a oni do sebe naráželi. A tak jsem usnul a oni do sebe stále naráželi.

A ráno, když jsem se vzbudil, Viděl jsem ji jak dřepí nad umývadlem, jak se meje - ve vodě byla krev.

A mně se udělalo špatné a stratil jsem chuť na cokoli. A z tohodle průseru mě vyléčila o pár let starší dívka Zuzanka a já jí za to moc děkuju.

P.S. - ten kocour váží pět kilo a rozpětí křídel má sto sedmdesát osum centimetrů.

Viděl jsem zatmění měsíce. Viděl jsem rodit kobylu. Viděl jsem moře. A přečetl jsem hromadu knih. A viděl jsem taky mrtvého člověka. A viděl jsem starou paní, jak čůrá na trávníku před budou Chemapolu v půl dvanácté v noci.

A taky jsem.....

To k nám taky chodil starý pan Mrázek. Tedy vlastně, akademický model - umělec, Joža Mrázek - Hořický.

-Už ve dveřích hulákal staročeské pozdravy. Když byl opilý když měl opičku delirium, tak mluvil staročesky, lužicko srbsky.

Hned potom šel vymáhat dluhy, Smál se přitom ježatou tlamou, a hleděl na Vás očima zamilované dívky - panny. Tak omluvně -jakoby říkal:

-Já vím, jsem svině, darebák, ale to víte, jinej nebudu.-

A když stál modelem, to byla pohádka, nádhera a podívaná to bylo umění a krása všehomíra.

Démonický pohled, stopořené pohlaví mu čumělo z kalhot, studentky se styděly.

Stařecké žíly napjaté, žíly naběhlé, myslí čisté.

A stále mluvil, čířikal - vyprávěl o Hořicích, o svém domku, a o své chromé ženě, která celý život leží v posteli a nemůže skoro ani mluvit.

Na potvrzení této skutečnosti nám ukázal svatební fotografie. Na posteli ležela bleďá smrt, bez výrazu, bradu pokleslou, oči položené, ruce bílé, jak svíce ze semene baltských námořníků, leželi bez života. Na pokrývce dobře vyprané. A on se k ní tulí, obličej rozs

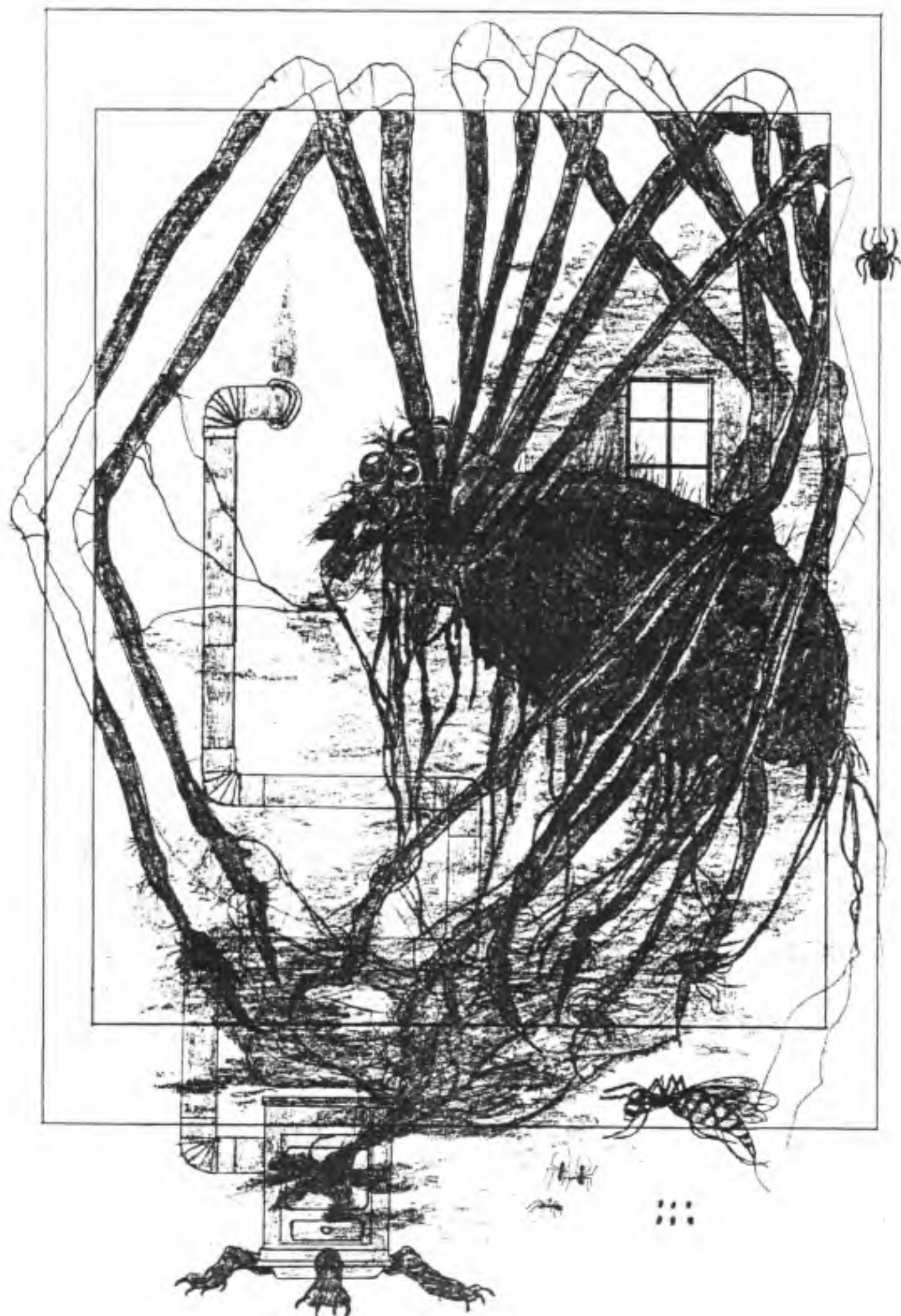
klebený v úsměvu, výraz satyra smyslného, prezentoval své nadšení. Ukazoval nám ty fotografie a nás polévalo horko a chlad. A když jsme se ho ptali, jak to s ní dělá, tak nám odpověděl: -Zcela přirozeně, lehám s ní po způsobu klasickém. Jen ty nohy jí rozhodím do stran, polštářem podložím a dám se do díla a zažívám božskou radost a štěstí.-

Doma měl v ložnici patery kamna, různých druhů. Od nich vyrůstala ke stropu síť rour a kolen, splétali se jak větvoří, jak žíly a tepny, tyčily se až ke stropu, aby ústily do jednoho malého kourvodu.

Jednou zas přišel do Makarský, zahalil se do závěsu a začal recitovat Erbena, ječel a svíjel se a lidé tleskali a připíjeli si s ním vínem z jižních svahů.

A když předváděl Polednici, tak musel opakovat. Tleskal i persónal. Jen jeden pán, jeden starý pán rychle odešel, ani se neohlížel jen vrtěl hlavou.

A to takhle jednou.....

Mravenci lezou po zdi. Černou smuteční nit napínají na žlutém zdivu komína, uprostřed dřevěné místnosti. Mraven - ci černí, lezou mravenci po zdi.

A já to říkal - nedívej se z toho okna do zahrady.

A ty ses podívala - a začla si křičet, a plaka - la si, slzy ti tekly po tvá - řích.

A já se ptal - proč pláčeš?

A tys řekla - já nevím.

A pak jsi se začla smát.

Černí mravenci po žluté zdi. Lezou nahoru. Mizí pod stropem. Ty krásná oranžová ženská.

Šli jsme po schodech. A šli jsme pomalu. Krok za krokem jako když mravenci lezou po zdi.

A já jsem odemknul. A za dveřmi byla místnost tmavá s oknem. A za sklem a vzduchem byla sodíková lampa. A strašlivě svítila dovnitř.

A byla tam tma a bylo tam světlo.

A v mezistění vykřikla kuna.

Začal jsem tě svlékat a tys to rychle stihla sama. A pak sis lehla na postel.

Natáhla na chladnou pokrývku. A zavřela si oči a já tě líbal na nadra. A jazykem jsem hla - dil bradavky. A ty jsi vzdychla a začla sténat.

A já ti hladil tvé krásné ploché břicho. A ty jsi vykřikla a dýchalas jak raněný v boji, jak umírající, a já tě políbil na víčka.

A někde v mezistění se rozkřičela kuna. A sodíková lampa se kymácela. Asi hledá mladé, ta kuna. Křičí mezi stěnami.

Něco se plíží po stropě - asi medúza, chobotnice, dábel či moucha, hejno much...

Mravenci lezou po zdi komína.

A já tě hladím a z tvé lásky se udělalo mokro.

Strašně mě babička seřezala, když mě našla v ovocném sklípku s jednou kamarádkou a nám bylo osm let a já jí křísil na zadeček propisovačkou tajemné klikiháky.

Strašně mě babička seřezala.

A já ti položil obličej tam kde je tak teplo a slzy mi tekly z očí a tys mě držela za vlasy, tiskla k břichu a křičela - ne, ne! - A znělo to...

A slzy mi tekly z očí a spojily se s tvou sklovitou vlhkostí a jazykem jsem pracoval jako had zvláště nebezpečný.

Venku prší a obrovská labuť přilétla z lesů. A naráží do oken. Bije nám do skla a peří se lepí s deštěm. A sedá si na lampu. Zespoda ozářena, krájí křídly vzduch. Krk má ověšený hroznem žab. Lezou po ní jak mšice po růži.

Kuna křičí.

A vzala si mezi zuby můj pyj. Nevím proč se tak nazývá. A já ti křičel do tváře a dýchal zhluboka.

Tetička, když jsem byl ještě malý a když ona kuchala králíka, tak vždycky hodila kouřící se střeva na zem, a ony se svýjeli a žily svým vlastním životem. A slepice na ně chvíly mžouraly, a pak do nich ponořily zobáky...

A já jsem do tebe vešel. A tys mně tak jemně tiskla. Ten tepavý pocit je nejdražší na světě.

A škrábalas jak kočka.

A labuť se přimáčkla na sklo a křičela něco hvězdám a černému měsíci. Křídly stírala venkovní omítku.

Bylo nám spolu tak hezky. Dýchali jsme veškerou plochou svých dospělých plic.

A ty jsi tak roztomile kňourala.

Medvěd se do řeky ponořil. Mezi tvrdé kameny a studenou vodu. Smočil své chlupy. Rozhlíží se žlutýma očima. S nehybnou tváří. Otvírá tlamu. Teplé zuby do chladné vody ponořil. Je ráno a z vody stoupá mlha a on má hlad.....

Trhal jsem celým tělem. Křeč oběšenců.

A já jsem vyndal. A nechal opadnout rozbouřenou krev.

Vodopád oblázků. Padá ze skalního převisu. Chřestí jak chřestíš. Cvaká a zvučí jak krovky zmrzlých, modrých brouků. V lese.

A ty jsi lehla na břicho a položila hlavu do polštáře.

Já, vlhký a kluzký jsem se splet a vklouzl ti do zadečku. Mně se to hned nezdálo. A ty jsi vykřikla a já musel ven...

Padá jehličí ze starých borovic. Ve větru. Padá hodně. Jehličí padá a je větrem unášeno za písečné přesypy a píchá nás do tváří, protože my stojíme za těmi dunami a proti větru a za námi je moře a všechno se to odehrává ve druhém patře paneláku v tří plus jedna rodičů kteří odjeli pryč.

A už se blížíme ke konci. K umření. Ty křičíš do polštáře. A já nervově labilní idiot se začínám smát. Směji se tvým výkřikům, sobě, nám oboum, vypadáme jak pes a fena a nejradši bych si nafackoval. A tak jen předstírám že se nesměji, křičím vzrušením a láskou. Nejradši bych si nafackoval. A ty - ty hodná holčičko, jsi nic nepoznala. Víc a víc jsi výskala do polštáře.

Prší a vychází slunce. Je duha, malíři popadli štětce. Prší a vychází černé slunce. Černé jako plod jalovce.

Hvězda pelyněk.

Ulicí táhnou mraky. Chvilí jsou bílé jak vaty chomáče. Slyšíš, v mezistění kuna řve. Jsou bílé a najednou - černá rakovina je pokrývá. Skvrny tmy a nemoci na nich, A už se tiše nevalí mezi domy. Už drhnou o fasády. A už jsou celé černé - a svažtělé. Jak žvýkačka použitá, s obtiskem zubů na asfalt vyplivnutá. Chřestí a drhnou dřou se mezi domy. Valí se jako řeka štěrku. A ty cukáš celým tělem V hýždích ti škube. A já ty mraky mám za svými víčky. Černo a tma. A příjemné brnění v nohách.

Nechal jsem v tobě své semeno. Jsem neopatrný, já vím. A neměl bych o tomhle psát. A já chci. Píšu a vzpomínám na tebe.

A ještě jsem tě hezky pohladil. A ty jsi mě políbila. Kuna už nekřičí. Hyeny odešli spát.

Medvěd se do trávy položil a duha už nesvítí. Medvěd ulovil rybu. Oblázky padat přestaly. Jehličí..... Labut umřela, leží pod lampou. A žáby utekly. Do křídla ji tiše kouše malý foxteriér -
- ještě šténátko. Mravenci lezou po zdi. Černí mravenci lezou po zdi komína. Mravenci lezou. Natahují nit černou a lezou pod stropem. Mizí pod stropem.

Mravenci, zeď a ty spíš.

Větrné mlýny

otáčí lopatkou v šedivém větru
lekají kobyly potulných rytířů

komu se zachce, do nich odejít

větrné mlýny - ze dřeva a kamení
a s jedním slepým mužem, co hledí do krajin

mlýny a vítr

v noci naň sedají hejna sov,
klapou zobáky a mrkají očima

možno spatřit nočního mrchožrouta
lysou hlavu otáčí proti měsíci

To jsou ty mlýny

ze dřeva a kamení
v noci a za deště
ze vzpomínek a barevných snů

vržou naším životem
někdy je neslyšíme

Větrné mlýny - výbuch sopky, krásně barevný
vyhodil do výšky horu kamení a
polekal mraky celého světa

Větrné mlýny - dětství v přístavu
vonící mořem a lidmi

- dívka ve vaně
se zavřenýma očima

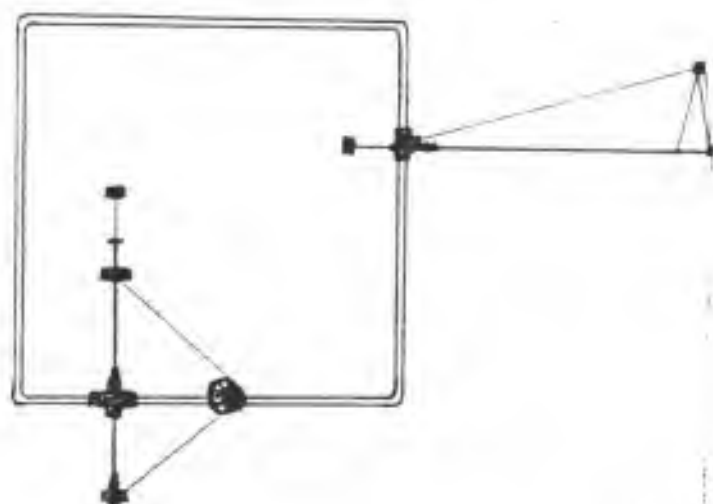
- kus papíru, zmuchlaný vichřicí
hozený do korun jehličnatých stromů

- trnkový keř, polní cesta
páchnoucí mršina zajíce
slunce svítí na šíleného skřivánka

vrzají mlýny

skřípe a nařiká starý sen

jednou ho taky uslyšíme.

Vejdeme do řeky

je tichá a pomalá, z tmavé vody

s kameny na dně

necháme se unášet proudem

narazíme na větev - a té se chytne

budem za ní vlát

jak dvě mrtvoly.

Bílý pták proletí tunelem stromů.

Letní odpoledne - hodinu před bouřkou.

Těžké vlny se líně přelévají

zalité sluncem

jsou kalné a teplé.

A ty máš ústa plná vody

křičíš a směješ se v ostrém větru,

ve vodní tříšti.

Zimní ráno - u moře na konci světa.

Namoč své rty

nastav je proudění okolního vzduchu

/ je plný much a motýlů /

je noc

tmou se nech obejmout

dveře zabouchnu

z mokré sádky jsou

rozsvítím na chodbě

a budu stoupat po schodech

z vlhkého papíru

Noc a sen - v hotelovém pokoji.

Položíme se na postel-bílý talíř

rozkrojíme se - jak dvě rajská jablíčka

čistým řezem bez jediného zaváhání

odpadnem od sebe

a čerstvé rány nám budou zasychat

a někdo zazvoní

· a my rychle uklidíme

talířek i nůž.

V dětství běhávala nahá obilnými poli
klasy ji šimrali na kundičce

vyplašila netopýra

- noční myš

V mladém věku - za soumraku

seděla pod lampou

obracela stránky

spálené mýry padali

A chodila se v noci koupat do rybníka. V zimě
si hrála s dětmi a pila čaj s medem u rozpálených kamen.

Na podzim lezla do stromů a plivala pecky proti mrakům a klukům tam dole.

Chodila na hodiny klavíru. Stará paní vždy usnula.

Líbala se zavřenýma očima. Měla ráda ořechovou zmrzlinu. V noci si hrála pod peřinou tajemné hry blízké budoucnosti. Koupila si zelenou žvýkačku. Letěla letadlem a když poprvé našla na prostěradle svou krev - hodinu se koukala do zrcadla.

Už velická a dospělá sedí za sklem,
míchá si kávu třpytivou lžičkou.

A možná už zapomněla.

Spánek jsem přerušil - měsíc pohřební
V posteli otočil - měsíc mrchožrout
Svůj zrak upírám - než zapad, hodil
na tebe nám parte do tváří

Měsíc akrobat
mrtvá hvězda mrtvých stínů
Měsíc akrobat a snář
pokušitel a vrah

Ozval se smích a řev - to šílené rudé slunce
vyšlo nad obzor

Ozářilo nás bíčím světla - zavří oči
ať to nebolí

Zaúpěl oceán vzduchu - zas jeden bílý den
nás bude mučit

Až vyřveme a vyzuříme se na sebe.
Jak šelmy, vzteklá fena, prašivý pes.
Jak staré nádraží se na nové natírá.
Bude všechno jak poprvé.

Přestane sílené slunce rudé vycházet.

Přestane řvát.

Už nebude pohřební měsíc - netvor - zapadat.

Snad ji mám rád.

Tiché slunce, bíle vyvstalo nad obzor.

Skrz listí lopuchů a ovocných stromů

ozářilo dům.

Jeho světlo proniklo žaluzií, sklem okna

v secesním rámu.

Prošlo hustou záclonou

se vzorem vetkaným. A ozářilo tmavou

místnost s ořechovým nábytkem a na

posteli dívku jenž spí.

Leží nahá na zmuchlané přikrývce.

A ozářilo svatební fotografie lidí

dávno zemřelých.

A skříň jenž něco ukrývá.

Umyvadlo s noční vodou.

Kytici bílou a vázu z modrého skla.

Leží a spí na zmuchlané přikrývce.

Na stehně jí zasychá kapka semene.

- vzpomínka na noc a nočního návštěvníka

Zavřená do sebe

Jak škeble - perlorodka

Čeká na slunce - denní hvězdu bílou

Na svého přítele - přichází

Malá vesnice na ostrově. Tmavé postavy se procházejí po pláži. Je večer. Někde hoří suché větve. Jeden z mužů kleká do bílého písku. Udeřil do malého bubínku. Shlukují se kolem něj. Vlní se do rytmu. Spívají.

O tři sta metrů dál, v moři. Plave tělo mrtvého námořníka. Zář s ohněm mu osvětluje mokrou tvář. Oči se lesknou nepříčetně.

Lidé na pobřeží se smějí. Pijí něco z tykví. A hází po sobě písek s malými mušličkami.

A o kus dál, v křoví, leží na sobě dvě lidská těla. I oni se pohybují do rytmu. Do rytmu krve a horkých myšlenek. Lepí se na ně uschlé listí.

- potom hledí na temné moře. A hladí se
chodidly.

Námořník se převaluje na vlnách.

Teď ho jedna obrátila. Hledí do propasti.

Ryby ho jemně líbají na otevřená ústa. Nemrká.

Slaná voda mu nevadí. Časem si zvyknul.

K pobřeží přilétá, jižní tmou, upír. Letěl nad shlukem amerických měst. Letěl nad shlukem světél amerických měst. Letěl nad mořem. Letěl celou noc.

Snažil se. Štval se. Chtěl ho zastihnout živého. Zachránil by ho. Z vln by ho vytáhl. Na písek položil.

Dal by mu najíst a čistou vodu by přinesl od pramene.
Hýčkal by svou živou potravu. A když by usnul, hladil
by ho po vlasech a jemně a šetrně by mu sál z těla
krev.

A tak tu sedí ve větvích, choulí se na vrcholku palmy
a zimničně schovává svou tvář pod černý plášť.

Přilétl ze severu.

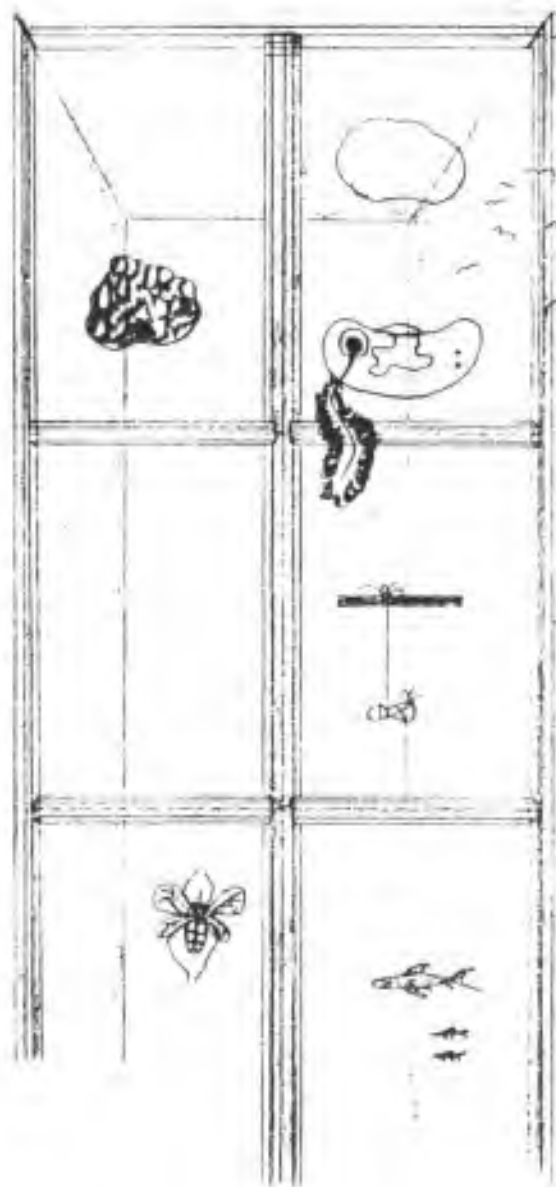
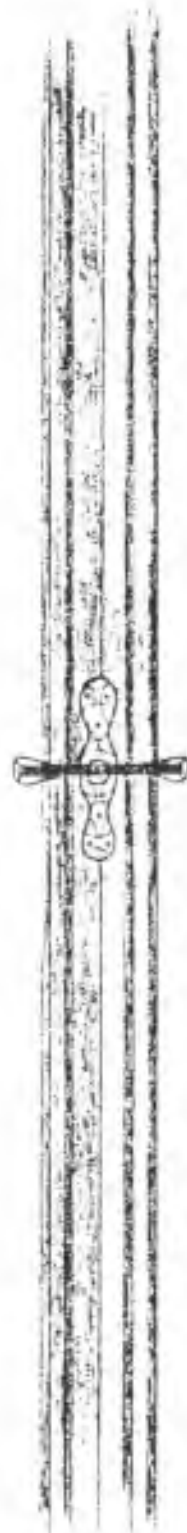
A sedí na stromě a vypadá jako černý, starý havran.

- Možná je to havran.

Mrtvý muž je třeba kus stromu nebo velká ryba,
plavec šprýmař. Nebo tam není nic.

Dvě těla ve křoví - párek milenců
dvě mrtvá těla
klubko zmijí
ztracený kabát.

A havran nemusí být havran. Ale třeba jedna ručička ze
starých hodinek. Starých cibulí.

NE JASNE, KA I JA JEN SE PODLE STARŠHO
ZVYKU MOHL ZARADIT DO TOHOTO ALMANACHU ČISTE
STYLOVĚ A V RÁMCI VŮČÍ MYŠLEBKY. JEJENŽE JÁ MÁM STRAŠ-
NĚ MÁLO ČASU A KDE VYLEZU, TAM SE ZA MINUTU PŘESTANU SLYŠET
I KDYBYCH TO UDĚLAL U VÁS, PŘESTANETE MĚ POSLOUCHAT, Ať MÁTE
DOBROU VŮLI NEBO NE MÁTE, Ať MÁTE HUDEBNÍ SLUCH NEBO SMYSL PRO HU-
MOR. HLEDÁM ZPŮSOB, JAK MLUVIT, A ZKOUSÍM TO TĚDY SKAŽE TENHLE ALMANACH.
NEPŘEMÝŠLEJTE NAD TÍM.

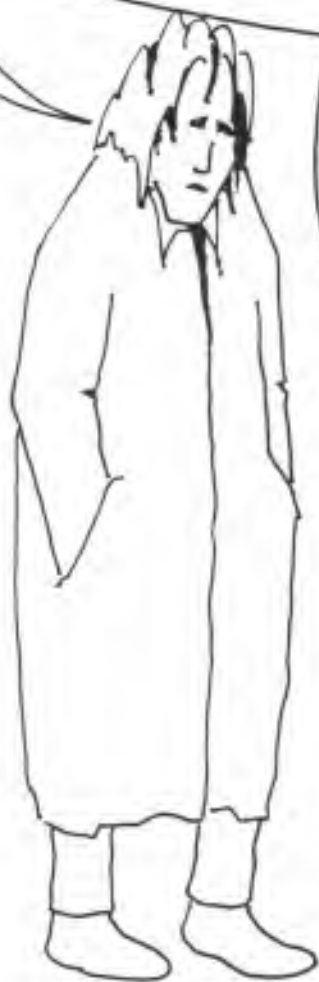
JE MI JASNĚ, ŽE VY, Ať MÁTE SE MNOU SPOLEČNĚHO COKOLIV,
POTŘEBUJETE PŘEDVŠÍM MÍT TROCHU JASNO. TO JASNO BUDETE MÍT,
A STAČÍ SE JEJENOM DÍVAT. ČLOVĚKU BYLA DÁNA DO VÍNKU SCHOP-
NOST NA KONCI JEDNÉ CESTY SE ROZHLEDĚT A HODNOTIT.

NA KONCI TĚDY SPOČÍNTE A DÍVEJTE SE. VŠECHNO, CO POTŘE-
BUJETE, JE VĚC VĚTŠÍ, NEŽ JSTE V SAMI.

VY JSTE DOSAHLI TĚ DOBY.

VY POTŘEBUJETE

LEGĚNDU!

...TEHDY JE POTŘEBA
LEGENDA

HONKEY BLUES

Vy POTŘEBUJETE legendu.....

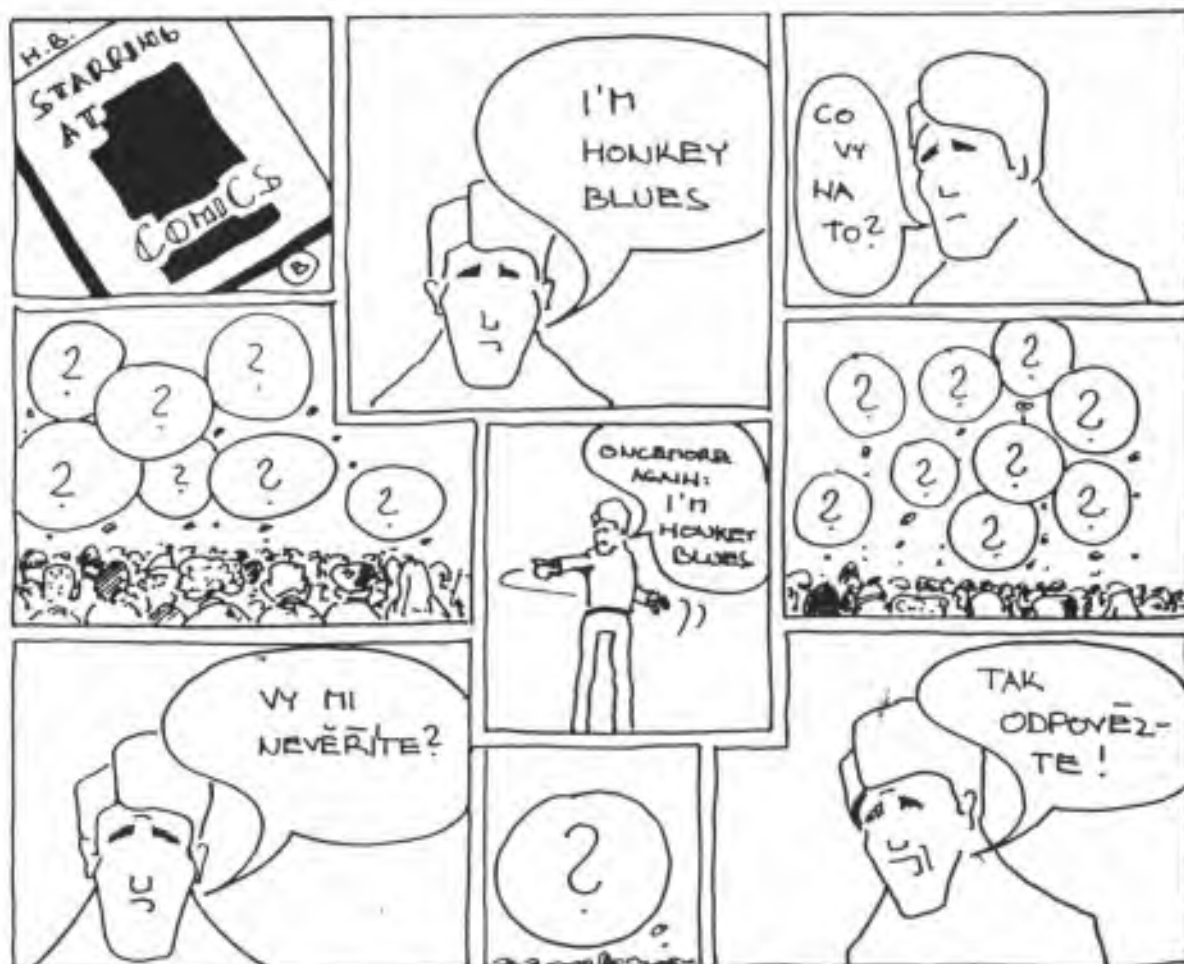
Honky Blues se dlouho nerozmýšlel. Jeho totožnost zůstane nevyjasněna, i kdyby ze stromů padaly negerské hlavy. Jazykem přehodil cigaretu z levého koutku do pravého, sklonil se k manuálu a na klávesnici bez přemýšlení bleskurychlými prsty vytukal "H.B.-H.B.-H.B.", jen to zarachotilo. Výsledek porovnal s displayem, zvrátil se zpátky do měkkého křesla a krátce a chraplavě se zasmál. "H.B."

-No to je dobrý !

Zasmál se podruhé a když tiskárna začala chrlít štosy sněhobílých archů, nesl se jeho zastřený smích celým patrem neosobní hranaté budovy, postavené v centru hlavního města čistě z BOSSCHIEFOVA rozmaru. Po pěti minutách se náhle ovládl a jeho tvář dostala ledový nehybný výraz. Z pravého koutku vyplivl dohořelé cigáro, vstal z křesla a přešel k prosklené stěně, aby si odpočinul pohledem na východ slunce, který nad Limou právě začal probleskovat-sílil a kreslil vzdálené hřebeny And, jejichž křivka vypadala stroze a výhružně.

Honkey pomalu, čistě pro sebe, zašeptal:

-Tak tohle chlapcům drobet zamotá hlavinky...

UŽ několik dní se flotila pohybovala po cyklické trojúhelníkové dráze na 26. stupni jižní šířky, asi v poloviční vzdálenosti mezi britským Pitcairnem a Velikonočními ostrovy. Dvoutýdenní průzkum polynéských vod nepřinesl vůbec žádné výsledky a Granden začínal být nervozní. Čím déle se palubní přístroje pohybovaly kolem stereotypu zdejších navigačních hodnot a čím početnější se zdály neustálé expedice hlubinných batyskařů, tím umíněněji se zabýdlovaly vrásky na Dalensonově čele a vzduch kolem něho houstl. V neděli a v pondělí vůbec nevycházel z velitelské věže a přímá linka do peruánské základny doručovala až neuměrné množství hrubých slov.

Jediný, kdo se tou dobou odvážil narušit zelektrizovanou atmosféru jeho pracovní kabiny, byl malý ulisný čínský steward Yo-choi pro kterého měl Gunar bůhvíproč slabost, přestože ho všichni ostatní členové centra ze srdce nenáviděli. Ukosem se rozhlédl po prázdné chodbě a zaklepal dohodnutý signál. Bez dalšího vyzvání hřbetem ruky odtlačil protipožární dveře a chytil se kovového rámu. Dělal to vždycky, neboť jinak by ho hustý přetlak nikotínového kouře, pro který v kabině vůbec nebylo vidět, odhodil dozadu a přerazil o krumpáč protipožárního zabezpečení a to se mu zdálo být ošklivou a zbytečnou smrtí. Rozhodl se zahrát na nevědomou slabost toho šedivého obra, kterého tušil vlevo před sebou.

- Šéfe, začal opatrně, sehnal jsem vám chilskou francovku.
Hromový hlas se po malé pauze ozval úplně odjinud, než byl očekávan.

- Já ti seru na chilskou francovku, ty zasranej čínskej bedare!

- Tak já ji vypiju sám, šéfe.

- No to si můžeš zkusit, ty zažloutlá kurvo! Okamžitě ji vytlač, nebo ti sežeru levou nohu i s polovinou zkaženého žaludku!

Yo-choi nahmatal svého zachránce. Klečel vpravo od dispečerského panelu a hlavu se snažil zabořit co nejhlouběji do odpadkového koše. Rukama křečovité svíral zátylek.

- Kam to chcete položit, šéfe?

- Narvi mi ji do prdele, ty chčipáku!

Yo-choi se rozmáchl a prudce zarazil litrovou lahev mezi obrovské půlky kalhot šedivé uniformy. Dalenson zařval a dal se do pláče.

Vytáhl šedivou hlavu z koše, který byl příliš malý pro jeho mozkovnu a položil ji Čínanovi do klína. Pláč spustil naplno.

- Choi! vyrážel mezi vzlyky, ty...starej křiváku. Já si nevím rady.

Co to...do prdele... může bejt? Jak se tam dostal - H.B. - ?

Zvedl hlavu a podíval se Choiovi přímo do očí.

- Co to kurva může bejt H.B.?

V prořídlem kouři z cigaret spočíнал na Čínanovi celou svou vahou, takže mu rozmačkal hrudník a protrhl pravý bok, ze kterého se vyvalily vnitřnosti. Vzpamatoval se a vyskočil.

- Kurva! Poslední kámoš.

Obrátil zohaveného stewarda nechutnou tlapou levé ruky na břicho. Aby nemusel zírat na strašidelný křečovitý výraz v zohavené tváři.

- Takovýho svinstva...

Zatlačil a láhev francovky tlumeně dopadla na koberec.

- Burnsi, jak to tak vypadá, tak já jsem asi Mužipláštěník.
- Vyloučeno, Tonkitte. Mohu vás ujistit, že vy Mužipláštěník nejste.
- Děkuji vám, Burnsi. Skutečnost je taková, že já bohužel asi Mužipláštěník jsem.
- Ale slovo Mužipláštěník přece nemá ~~žádný~~ žádný význam, Tonkitte.
- To na věci nic nemění.
- Kdo vám řekl, že jste Mužipláštěník?
- Honkey Blues, Burnsi.
- Nemýlíte se?
- Nemýlím.
- Tonkitte, vy jste skutečně mimořádný Mužipláštěník.
- Vždyt vám to říkám, Burnsi

H.B.
STARRING
AT
COMICE (R)

MONKEY BLUES.

PROČ?

KDOYS BYL
H.B., MUSEL
BYCH TI
ROZBIT
HUBU

JÁ NEJSEM
MONKEY
BLUES

TO MÁŠ TEDA
KLIKU

VE KÁDEJ
SI ZASLOUŽÍ,
ABYCH BYL
MONKEY
BLUES

ZA
15
MIN

Řekli mi, že ty
jseš H.B.
Rozbiju ti
hubu

KDO TI
TO
ŘEKL?

TAKO VEJ
CHLAP V
MODRÝ -
BUNDE

TAK
VIDIŠ

CO?

TEN
CHLÁPEK,
TO BYL MONKEY BLUES

OPRAVDU?
OPRAVDU

ALE TO JE
VLASTNĚ
FUK

STEJNĚ TI
ROZBIJU
HUBU

I KDOŽ NEJSEM
H.B.?
I TAK

BANG!
TĚ ODSTŘELIL I VALERIAN

H.B.
- NE H.B.,
ZA TAKOVÝ
KECY BY
THE
END

- Honkey, nezdá se vám, že tahle historka je trochu slabší?
- Nezdá, protože je ze života. Život je sice samostatný vyprávěč, nicméně přesvědčivý. Taková historka má automaticky nesmírnou cenu.
- Thank you very much.

- Alice se zatvářila poměrně mrzutě. Neměla ráda takové diskuse.
- Honkey, proč si myslíš, že musíš mít vždycky pravdu?
 - Proč bych ji neměl mít, podivil se Honkey. Dávno již přemýšlel v úplně jiných mezích.
 - Proč bys ji musel mít?
 - Přece protože ji mám.
 - Alice si povzdechla. - A co když tu pravdu má taky někdo jinej?
 - Jinej? Honkey se zamračil. - Ano. Jedině, když tvrdí, to co já.
 - Ale každý může mít přeci svoji pravdu.
 - To je blbost, Alice. Pravdu mám já a je jen jedna pravda.
 - Jak můžeš být tak egoistický? Alice dostala trochu vztek.
 - Honkey vstal a začal se procházet kolem stolu. Zamyšleně přejížděl palcem spodní ret.
 - Podívej se, Alice, přeci ti teď nemůžu začít vysvětlovat takový prkotiny. To bych se v tom přece musel utopit.
 - Tak vidíš. Nedokázal bys to vysvětlit.
 - Honkey začal ztrácet trpělivost. - Tak sem to nemyslel. Kdybych měl každý ženský, se kterou zajdu na sklenku, vysvětlovat takový kraviny, tak bych se nikdy v životě nikam jinač nedostal. Prostě mám pravdu vždycky a basta pes. Nějak se s tím smiř.
 - Nemáš pravdu. Já tvrdím, že pravdu může mít i někdo jinej.
 - Honkey zakroutil netrpělivě hlavou a vzal Alici za rameno. Táhnul ji k baru.
 - Barmane!
 - Yes, sir?
 - Vidíte tady tu ženskou?
 - Ano, pane.
 - A znáte Honkeyho Bluese?
 - Samozřejmě, pane.
 - Kdyby k vám přišli dva chlapi, jeden z nich Honkey Blues a tvrdili dvě protichůdné věci, kterému byste věřil?
 - No dovolte! Samozřejmě Honkeymu Bluesovi.
 - I kdyby tvrdil úplně nesmysl?
 - Ale H.B. by přeci nesmysl netvrdil.
 - Honkey poděkoval a posadil Alici zpátky na její místo. Podíval se jí zblízka do očí.
 - Stačí ti to, sakra?
 - Nestačí. Takhle se to přeci nedá brát.
 - No tak to seš potom slepice, kráva a já jdu jinač, protože tady se nemůžu soustředit.
 - Kam jdeš?
 - Damned! Co je ti teď už do toho.
 - Nic. Můžeš si jít ty náfuco.
 - Honkey zaplatil u pokladny a vypadl bven na ulici. Bylo tam chladno a drobně mrholilo.
 - To je kráva, zašeptal a chytil se za zátylek. - Neuvěřitelná kráva. Zamířil do šantánu.
 - Alice se sešla a přesedla na barovou stoličku. Začala se na chlapa významně tlemit.

- Honkey, proč tohle všechno, proboha, děláš?
- Protože se cítím člověkem, sakra!
- No dobře. Co to podle tebe znamená "cítit se člověkem"?
- Sakra! No každéj se přeci cítí člověkem!
- Dobře. A proč to teda ten člověk dělá?
- Já nevím, proč to dělá. Já to dělám vodzačátku přeci kvůli kundě!
- A nemyslíš, Honkey, že jeto slabota?
- A ty myslíš, že to slabota je?
- Já myslím, že ne.
- No tak vidíš. Proč se vůbec ptáš?
- Mě se neptej, Honkey.
- Ty to neděláš kvůli kundě?

NEHLAVNÍ
HONKEY

- Aha! Ty to neděláš kvůli ničemu.
- Honkey!
- No, ty to zkrátka vůbec neděláš.
- Honkey! Já to dělám, protože je to přeci normální. Ne! Je to dokonce perfektní! Já to dělám rád. Dělá to každý člověk.
- Tak teda příště neměj tak blbý kec.
- Ale já se přeci úplně normálně zeptal.
- Hovno ses zeptal. Ty ses vyblbl.
- Já se, Honkey, vyblbl?
- Jo. Ty ses vyblbl.
- A víš, že mi teď je, Honkey, docela fajn?
- To věřím. Svýho času jsem taky rád blbl. Dokáže to uvolnit a pro-fouknout hlavu.
- No vidíš, Honkey.
- Takže se teď spolu vyblejem, ať chceme nebo nechceme, 'souhlasíš?
- Já nevím, Honkey.
- Ale víš. Shýbni hlavu.....

Černobílá kočka seopřela Honkeymu zezdola nahoru o holen, než vyskočila na kočku a zívla. Lehce ho škrábala po hřbetě ruky a ti-
chounce zavrňela. Honkey mlasknul.

- Nechlastej, co?, ověřil si správný překlad kočičího jazyka. - Ty seš nějaká moc chytrá.

Znalecky prohlédl sklenku a upil od hladiny víno z Nového Mexika.

- Proč bych neměl chlastat?

Kočka zachytila drápky bavlněnou tkaninu šedého trika a zadníma nohama se mu opřela o přirození. Honkeyho nepříjemně zamrazilo v zádech.

- No tak, zašeptal káravě, - kvůli tobě nepřestanu.

Kočka chvíli vyčkávala a po dvou protahovacích cvicích seskočila na podlahu. Zůstala tak, jak dopadla a na Honkeyho mžourala přes rameno.

- Já bych to nějak zkusil, vysvětlil jí Honkey, ale zase nemám páru, co bych z toho měl.

Kočka seuraženě otočila a odešla za kocoury.

Honkey se podíval na svou sklenku.

- To je, holka, těžký ti odpovědět, zamyslel se už sám pro sebe.

- Když táhneš takovej ranec úplně sama na celým světě, tak už nemůžeš nechat nikoho, aby ti jen tak pomáhal.

Uvědomil si, že kočku mimoděk úplně zosobnil, ale nevadilo mu to.

- Von by ti mohl kus podepřítá potom se na něj vysrat, a s tebou to začne mávat a za chvíli je to celý na zemi.

Strojeně vykouzlil svůj filmový úsměv do ulomeného skla staré knihovny. Pozdvihl obočí.

- Takovej rahec sepodruhý strašně těžko zvedá na záda.

- Kočka balancovala po hřebenu střechy a po muži jménem Honkey Blues už ani nevzdechla.

- A co je ti vůbec do toho, že chřstám? vzbouřil se.

Honkey Blues si upravil sluchátka do polohy odpovídající přesně jeho dlouholetému zvyku a pustil kazetu s nahrávkou starou asi tak dvacet minut.

Plynový hořák utlumil na minimum a vřící vodou pečlivě prolil anglický čaj ve speciálním filtru. U čaje obvykle meditoval na nějaké rozhodující téma. Ještě před započítím rituálních příprav vzal kytaru a deset patnáct minut improvizoval. Teď nechal tekutinu pět minut tmavnout než ji opatrně slil do konvice na kolečko citronu. Nesedl si k nízkému stolu k televizi do rohu místnosti, protože tam nedosáhl kabel od sluchátek, sedl si pohodlně na koberec ke středovému zesilovači pod pokojovou jedlí a konvici s kámen položil vedle sebe. V písni, kterou poslouchal celým prostorem, jako častokrát vyjádřil vlastně slova, o nichž měl dosud chuť teď u čaje přemýšlet. Do pomalého rytmu ve sluchátkách zpíval a cítil bezmocnost.

"Třeba si teď volízni cigáro,
že by tě nutil, tě nikdo nenutí.
Nemůžeš se soustředit
ani na pocal anebo kejchnutí."

Bylo kolem jedenácté dopoledne a jediným větším problémem v pokoji zůstala televize. Byla němá a hrál už od včerejšího večera a Honkey at dělal, co dělal, ještě si tím směrem nedokázal najít cestu. Program tomu celému odpovídal, protože zrovna dávali nejuspěšnější tituly z Top-Fifty.

"Ze dne ráno nabídne si telefon,
chroptí a sípe svoje poslání.
Kolik ti to suchý hlíny ušetří?
Usmaží ti jednu dobrou snídani."

Honkey zavřel oči a pevně k sobě stiskl víčka. Nebylo možné se pocitu bezmoci ubránit.

"Osm chlapů vypráví
- koho to jen, koho všechno nebaví...-"

Otevřel oči a spatřil nastěně asi centimetr a půl dlouhého černého brouka, ten brouk lezl vzhůru a přemýšlel, zda by to bylo kratší přes obraz nebo kolem police s mapami. Přemýšlení mu trvalo neuměrně dlouho.

"Drátem si může hlavu vydávit
krájí se a kouká táhnout za obzor
nenecháš ho dát do kupy na jízdný
naučit tě aspon jeden slušnej for"

Malý černý živočich serozhodl, že nahoru nepoleze a Honkeyho popadla zlost. Vyskočil, smetl brouka do dlaně, stoupl si na židli a dlan vší silou přáplácl ke stropu, až na něm zůstala černo-žlutá skvrna.

- Celej svět je jedna dubová palice! vykřikl do silného hluku reprodukované hudby, aniž si uvědomil, jak moc křičí.

- Přece jí to tam nemůžu namlátit jak do ženský!

Slezl ze židle, znovu se usadil a upil čaj.

"Osm chlapů vypráví

- koho to jen, koho všechno nebaví..."

Refrén písně zněl ze sluchátek jako razítko s nápisem "neuskutečnitelné", Honkey dostal podezření, že svoje vlastní slova čte z rozsudku Lucifera ve věci bláhových.

- Já jí to tam namlátím! řekl a zlověstně skrabatil čelo a kořen nosu.

- I kdybych jí to tam měl namlátit pistolí!

Dopil zbytek čaje a rozkousl citron, který se přichytil nastěně kruhu. Zatvářil se kysele.

"Ozvěna mu přebírá puls, se slovy.

Dejme tomu, že to čím dál dělá líp.

Sázíš si ruku v ruce s moudřením,

kolikrát se ještě chystá zazvonit."

Honkey sluchátka z hlavy sejmul, ale přehrávač nevypínal. Hrnek i konvici položil do džberu a ze šatníku vytáhl tvídové sako. Obul se. Už neposlouchal a nepřemýšlel, ale kazeta s písní pokračovala:

"Krátkej sestřídá, druhéj dlouhej tón,

nevidí a volá: - NECO POMÁHÁ!

Nemůže si dupnout a nebrání.

Kam se poděla ta zvyklá výstraha?"

Honkey vyšel do chodby a zamkl dva patentní zámky na dveřích. Neznal důvod, proč zrovna on musí říkat takovéhle věci a ani ho nechtěl znát. Šel výtahem do přízemí a před domem přehlédl pozední shon.

"Osm chlapů vypráví

- koho to jen, koho všechno nebaví..."

Honkey pokrčil rameny. Rozhodl se pro oběd ve výčepu u Ika. Ike ještě pořád vyvářel.

- Celý problém je v tom, řekl Honkey do diktafonu, že většina lidí vychází z příliš tísnivých vzpomínek. Podíval se na vteřinovou ručičku uhlíkových nástěnných hodin a udělal malou pauzu.

- Tísnivých jak sociálně, tak z hlediska vlastní málo rozlehle osobnosti. Ti lidé nepřipustí jedinečnost, už z toho důvodu, že nejsou zvyklí se s ní setkávat. Do jejich ledabyly pěstované duše se prostě nevejdou pojmy jako dokonalost, koncepce, génie podmíněná prioritita.

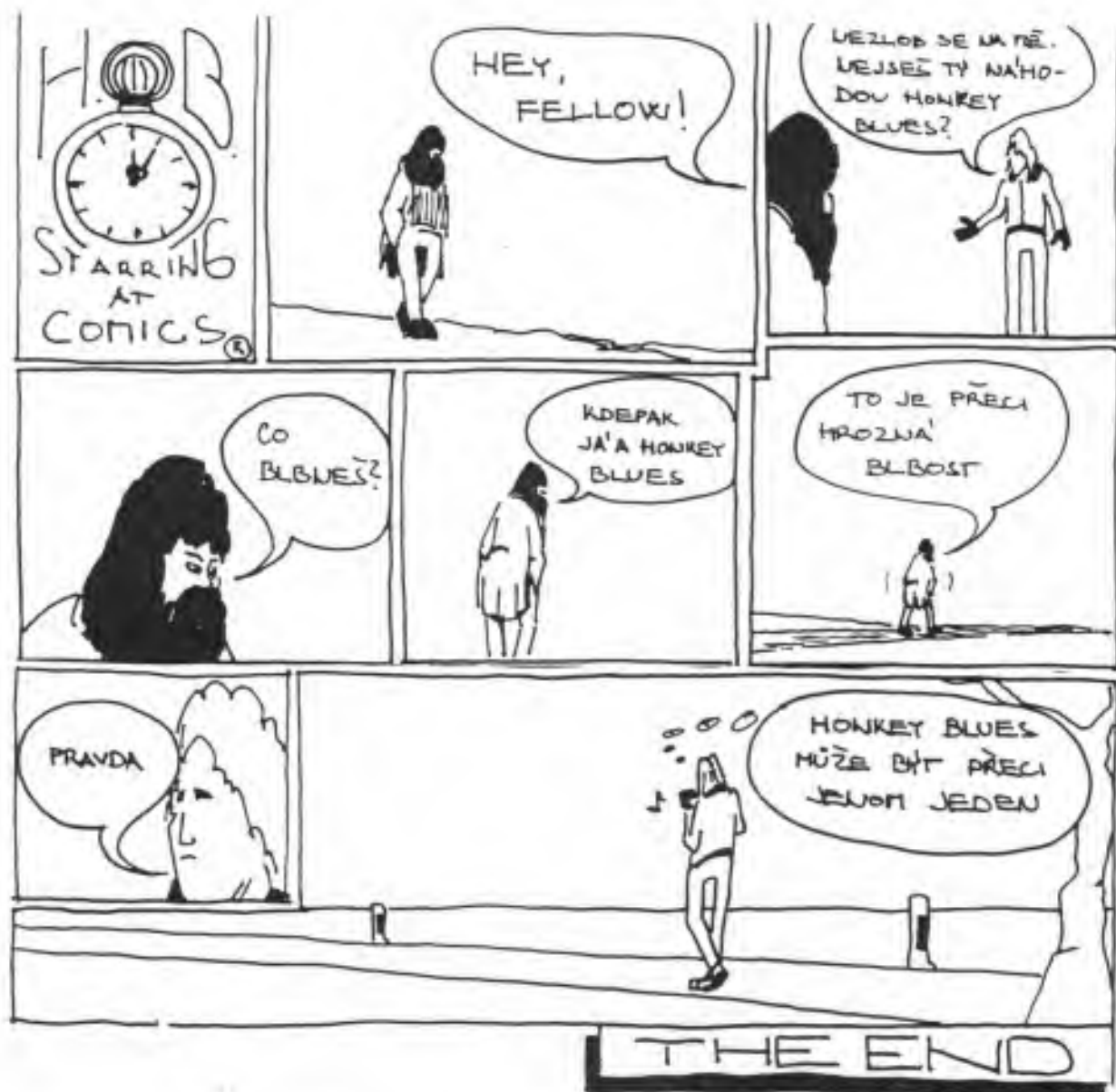
Honkey si posunul diktafon na klín a trup opřel dozadu do křesla. Křeslo jen slabě vydechlo.

- Vždycky bylo zřejmě obtížné potkávat lidi, kteří vyspěli natolik aby byli schopni přehlédnout horní lištu své první, druhé, snad někdy i třetí dětské ohrádky. Neuvěří, že to dál nejsou jen barevné čmáranice, navěšené dovnitř na dřevěnou mříž. Darem povznesení je člověk schopný najít diamant. Ty se zastavíš a řekneš: "To není diamant, tato levná třpytka. Já jsem totiž ještě nikdy žádný diamant nenašel a není důvod, proč zrovna dnes bych měl nějaký najít." Odcházíš stejný a chudý."

Honkey důrazně vydechl a zamyšleně pokýval hlavou i rameny, tak jako jimi kývá nevyléčitelný pacient před začátkem všedního dne. Diktafon slabě zabzučel.

- Nevidím jiný důvod obtíží při vysvětlování skutečnosti, že já jsem jasná jednička!

Honkey vypnul diktafon a do tašky naskládal všechny cenné předměty, které nashromáždil v předešlých čtyřech pokojích. Musel si pospíšet. Majitel bytu mohl být každou chvíli zpátky.

Honkey Blues vydechl ústy oblak páry a pět vteřin sledoval jeho splývání s hustou ranní mlhou, ze které v tom směru vystupovaly tmavé obrysy opuštěných nábrežních továren a skladů, trpělivě čekajících na nové využití nebo na definitivní likvidaci časem. Vytáhl z kapsy kapesník a pečlivě ho zastrčil do boty mezi podrážkou a chodidlem nohy. Nebude dlouho trvat, a celá lhůta vyprší. Bylo potřeba důkladného soustředění, protože práce pro Pierra Fulongu si žádala nevyhnutelně něco víc, než pouhý piknik stranou hlavní glinice. Žádala si jisté lidi, ale to by ještě nebylo to nejhorší. Žádala si především Honkeyho Bluese.

Honkey nechal říční motorovou pramici přistát u nenápadného ledařského žebříku, zaplatil a vyšplhal se nahoru na vozovku, kde si zapálil. O stovacet metrů výš proti proudu stála na nábreží postava zahalená do nepromokavého pláště z hovězí kůže. Pozorovala viditelnou oblast hladiny a koleno se dotýkala bezpečnostního řetězu, mezi neonolity okraje chodníku téměř nad vlnami, že stačil nepatrný pohyb a snadno se zřítíla dolů. Byl to tmavovlasý muž a Honkey po krátké úvaze k němu zezadu přistoupil. Mohl mu připálit cigaretu.

Pohlédl stejným směrem jako on. - Znáte Honkeyho Bluese? zeptal se potichu, aniž by projevil nějaký znatelný zájem. Muže to přesto zarazilo.

- Samozřejmě, že znám Honkeyho Bluese, odpověděl dotčeně. - To je přeci pitomá otázka.

Honkey se nepohnul. Nervozně popotáhl předstíranou rýmou a po kapsách začal hledat kapesník, který už předtím pro jistotu uschoval.

- No dobře, ale co si o něm potom myslíte? Myslíte, že by to mohlo jít i bez něj?

- Co já vím? odfrkl muž a pokrčil rameny. Nepřipadalo mu nevhodné odpovídat. - Asi by to bez něj jít mohlo. Jenomže na mně to neleží, udělal malou pauzu a dodal opatrněji: - Kdyby to leželo namně, tak bych řekl, že teda asi ne.

Honkey se zatvářil, že ho to o ničem nepřesvědčilo. Odklepl popel adélku své cigarety porovnal proti skromnému světlu. Potom se zeptal už úplně bez zájmu: - A myslíte si, že by to někdo mohl vzít za něj? Muž překvapeně svraštil čelo.

- Proč se ptáte?

- Nevím, nevyznám se v tom.

Honkey se ledabyly omluvně usmál. - Možná, že mi to už tak měsíc vrtá hlavou.

Oba dva se znovu otočili na hladinu řeky. Potom ten muž pomalu vyslovil: - Tak pokud mě by se někdo ptal, tak já bych řekl, že Honkeyho Bluese asi těžko může někdo nahradit. Já aspon o někom takovym nevím.

- Nevíte? Honkey zklamaně ohrnul rty, - budete mít asi pravdu, protože já totiž bohužel taky o někom nevím. Znechuceně mlasknul a vydař se sám pěšky dál proti proudu a houstnoucí říční mlze. Jeho poslední slova byla upřímná.

T H E E N D

M a g o r ů v
M a g a z í n
M l a d é h o
M u ž e

MM MM
MM MM
MM MM
MMM

87/1

MMMMMMMMMMMMMMMM

V dnešním čísle :

MMMMMMMMMMMMMMMM

Na této straně: Jaroslav Cach-Dělnice z prosektury
ze světa

.....Zprávy Sdružení přátel Staré kovárny

Přečetli jsme za vás.....

.....Slovo má odborník /Kovárna-střed světa ?/

Okénko z oboru /Vyhrazeno pro H.A.D.R./.....

.....Ze společnosti /Dr.Skiol Podraga/
Seriál /Hloupý policista aneb Kovárna on the Road-Kabík/

.....Muzika /Dan Mára-Texty/.....

Lou Fanánek Hagen -Povídky.....

.....M.je M. -román a dvě povídky

Aforismy.....

.....Příloha-z literární předzůstalosti Františka Skoře

MMMMMMMMMMMMMMMM

Ze světa

Burundi:

-Další zásilka Sody bicarbony od Červeného kříže došla do hlavního města republiky Burundi. Obyvatelstvo této africké země trpí jak známo po několika extrémně urodných letech chronickým pře-
žráním.

Londýn:

-Populární rocková skupina Factory machines se rozhodla uspořádat koncert, jehož výtěžek měl být použit na lehké prdnutí členů. V stanovenou hodinu se na stadion v Chelsea dostavila sestrénice s nabíječem, která v sále zemřela. Nabíječ dostal osypky.

Praga! Náš vlast navštívil včera tibetský král Čagan LXV. Po jednání s našimi čelnými představiteli navštívil Matějskou pout a Podolský basen. Na závěr návštěvy řekl: "jdoejsu kfbřu ufjfo kolotoč !" "bajfzro fju prsa -!"

Praha:

-Nová prodejna cenných kuponů bude otevřena v ulici 28.října na tzv.Zlatém kříží.Jejím vedoucím byl jmenován věhlasný neznámý zkrachovalý literát a sochař pan Petr Kratochvíl.

MMMMMMGGMMMMMMMMMMMMMMMM

Zprávy Sdružení přátel Staré kovárny

Nový barevný film Freetime ,realizovaný akciovou společností Smith and Woodhouse Pictures pod vedením Karáska a Brábníka je přibližně v polovině natáčení.Na filmový štáb dolehl tíživě nedostatek finančních prostředků.Žádáme tímto sdružené akcionáře,kteří vstoupili do společnosti na zasedání konaném SPSX v listopadu 1986,aby složili v co nejkratší době svůj příspěvek ve výši 30 US k rukám jednoho ze jmenovaných pánů. Jako protihodnota jim bude vydána jedna akcie S&W Pictures.

Stálé schůze předsednictva a členstva SPSK probíhají nadále každý pátek od 19 do 23 hodin v lokálu hostince Na staré kovárně. Jste srdečně zváni.

MMMMNNNNNNNNNNNNNNNN

Přečetli jsme za vás

MMMMNNNNNNNNNNNNNNNN

Tři sestry

BUDAPEST (Čl): Tři sestry
se představují podle názoru mnoha
expertů reálnou hrozbou

● Zasloužilý umělec MIROSLAV FLORIAN, spisovatel:

1. V běhu na 100 metrů, běhal jsem to v mládí. Mám rád prudký běh a skok do výšky.

Tragický hod

Na tartanovém stadiónu ve Wroclawu při sobotních mezinárodních závodech atletů, pořádaných AZS-AWF Wroclaw, při rozcvičování kladivářů kladivo házelo čs. závodníkem trefilo do hlavy 27letého sudího Krzysztofa Szczesnego. Ten přes veškerou možnost pomoci v neděli v nemocnici zemřel. Rozhodčí zrovna odháněl v plinový rozkládavací ke atletky... Na jiném wroclawském stadiónu se podobný případ stal už před několika lety. (pt)

■ KDO NAUČI PLAVAT. Zk. |
Soukromá - LD 30-203

kouském Villachu. /// V článku lesk a rutina techno-rocku v sovětském časopisu Hudební život hodnotí A. Troickij přínos skupin typu King Crimson, Yes, Genesis a Tangerine Dream. Rutinu vidí v tom, že „vysocí intelektuální rock se stal skromnou základnou disko-hudby“. /// K událostem

Tragická smůla

Rada dohadů se objevila kolem neobvyklé tragédie mladé ženy, která zabývala v druhé polovině minulého měsíce v zahrádkářské kolonii na Bruntálsku. Obrátili jsme se proto na vyšetřovatele okresní správy SNB v Bruntále, kteří nám včera na základě vlastního šetření a znaleckého posudku ze soudního lékařství v Olomouci oznámili: dváadvacetiletá L. P. odešla 19. června se svou dvouletou dcerkou na procházku, v lamu upadla a způsobila si útlus mozku. Dcerku našel projíždějící motorista, ale maminka se již domů nedostala. Na cestě do svého bytu otěšená mladá žena při přelézání plotu nešťastně upadla, zlomila si lýtkovou kost a vnitřní kotník. K dovršení smůly se přímo za plotem nachází rybník, do kterého posléze žena spadla a utopila se. Cizí zavinění nebylo zjištěno. (bu)

Zcizil, vypil a zemřel

[kry]: Neznámý, asi čtyřicetiletý muž rozbil v Kyjově na náměstí výkladní skříň drogerie. Odčizil odtud dvě láhve chemického posířku a obsah jednoš z nich na místě vypil. Látky začínkovala tak, že neznámý po užití asi padesáti kroků zemřel. Po totožování muže se pátrá.

MRAZŮM -60 °C odolávají brouci v Arktidě. Jsou zcela promrzlí, ale při pokojové teplotě rozmrznou. V krvi totiž mají neobvyklé množství nemrznoucího glycerinu, který si organismus v chladu sám vyrábí. (mt)

Zápas s krokodýlem

Natřebi: Teprve po devadesátiminutovém vyčerpávajícím boji se podařilo nigerijskému muži vyprostit devítileté dítě z čelistí krokodýla. Esha Waková nabrala vodu z řeky Tana v severovýchodní Nigerii, když se krokodýl nepozorovaně zmocnil na břehu její dcerky Samahy a zavlkl ji do vody. Matka odvážně skočila do řeky a ve vodě po ramena hluboké svedla s krve lačným zvířetem devadesátiminutový boj. Přitom měla ještě na hrudi sátek přivázaný další, devítiměsíční dítě. Nakonec se jí podařilo dceru z čelistí krokodýla vyprostit. Dcera Samaha vyšla z tohoto nevídaného dobrodružství se 10 menšími krápníky. ranami, její celkový zdravotní stav je však dobrý.

SLOVO má odborník

PhDr. Jaroslav Hák, Csc.,
ředitel Demografického ústavu ČSAV :

Kovárna nebo Slávie ?

Každý, byť laický čtenář, vidí na první pohled, že takto se otázka stavět nedá. Tyto dva názvy legendárních pražských podniků nemohou ani dost dobře stát vedle sebe, neboť by to bylo urážkou dobrého jména našeho milého bránického hostince.

Argumenty jsou pro každého usvědčující: do Slávie chodí studenti Famu, Amu, Všup, filozofie, topiči a automechanici.

Na Kovárnu chodí studenti Cvut, Vše, zedníci a automechanici.

Ve Blávi se blbě kecá a pořádně krmí.

Na Kovárně se kecá po pívu a krmí tam Čistecký /exslávista/
a všichni ostatní.

Ve Slávii je ukrutná nuda a každý tam ze sebe dělá to, co není.

Na Kovárně nuda být prostě nemůže, nikdo tam nic není /a nebude/.

Ve Slávii sedí samí idioti.

Na Kovárně taky.

Slávie je dvojka.

Kovárna je čtyřka.

A kdyby vám to všechno nestačilo, představte si troubu, co vychlaská na posezení dvanáct čajů. To v pátek na Kovárně...

~~$$\begin{array}{r} 211 \\ 234 \\ 210 \\ \hline 655 \end{array}$$~~

~~$$\begin{array}{r} 111 \\ 111 \\ 111 \\ \hline 333 \end{array}$$~~

~~$$\begin{array}{r} 111 \\ 111 \\ 111 \\ \hline 333 \end{array}$$~~

~~$$\begin{array}{r} 53 \\ 23 \\ 25 \\ \hline 101 \end{array}$$~~

~~$$\begin{array}{r} 111 \\ 111 \\ 111 \\ \hline 333 \end{array}$$~~

~~$$\begin{array}{r} 619 \\ 10 \\ \hline 629 \end{array}$$~~

~~$$\begin{array}{r} 111 \\ 111 \\ 111 \\ \hline 333 \end{array}$$~~

~~$$\begin{array}{r} 111 \\ 111 \\ 111 \\ \hline 333 \end{array}$$~~

~~$$\begin{array}{r} 111 \\ 111 \\ 111 \\ \hline 333 \end{array}$$~~

MMNMMNMMNMMNMMNMMNMM

Okénko z oboru /Vyhrazeno pro H.A.D.R./

MMNMMNMMNMMNMMNMMNMM

Před...

/Vyhrazeno pro H.A.D.R./

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Osvobození

Nahoře bez
Dole bez
Všude je bez
Je jaro
9.květen

/Výběr ze starší rozsáhlé sbírky s pracovním názvem "Hlava".
Sbírka obsahuje pouze tuto básněn/-

V chaloupce

Copak to asi cinká
cinky,cinky,cinkylinky

Na horách /Na Šumavě/

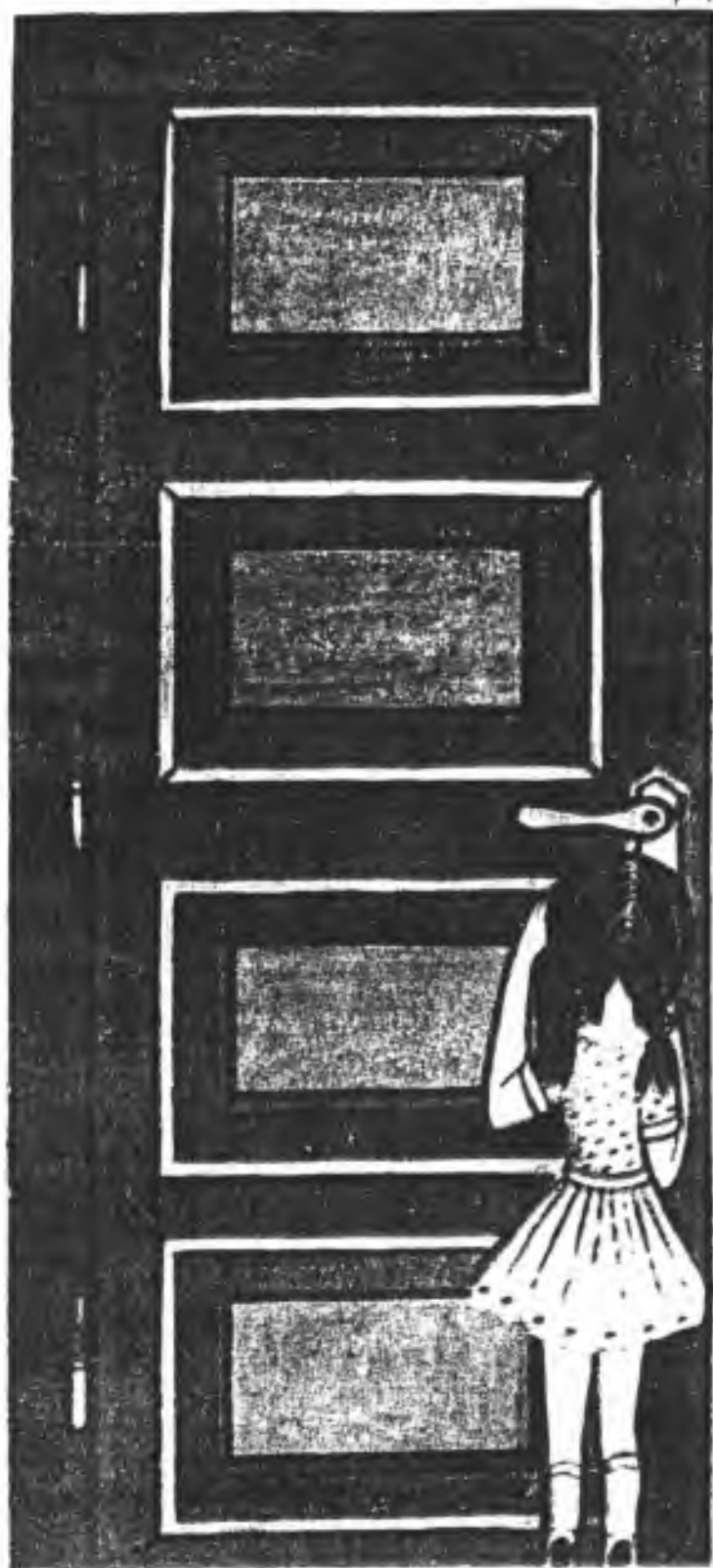
Ztratil se chlapeček
přeběhl kopeček

Vrba je moje

Bruslím si bruslím
jedu si jako princ
kolem pestře letí
stromy a děti,stromy aděti
Jedu si jako na koni
a místo podkůvek slyším
jak brusle ochutnává led
Bruslím si bruslím
na tenkém ledě
jak dlouho ještě

/Mateřídouška 87/4 /

ZA UVERENIJE

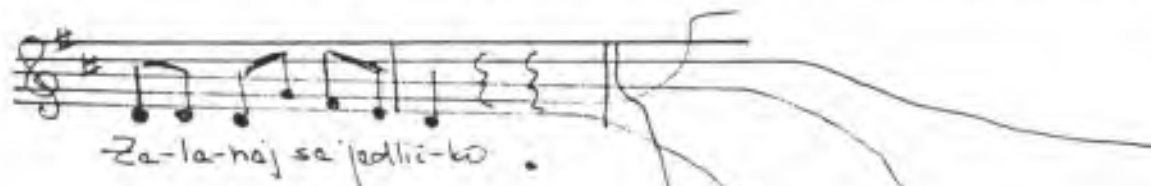
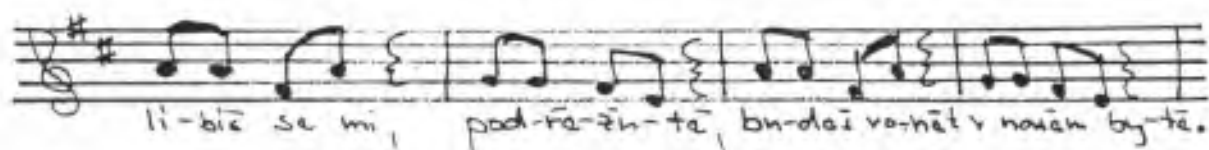
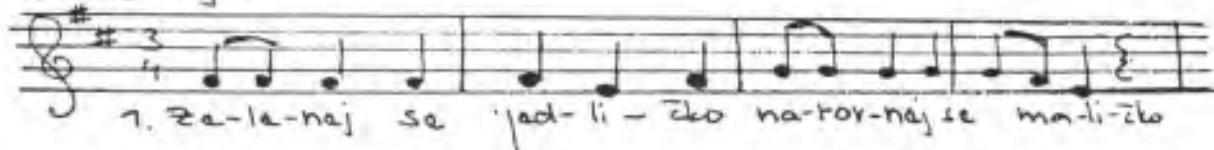

(dard pns)

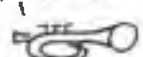

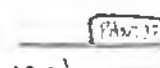
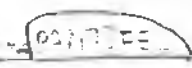
Vánoční stromek

Mírně rychle

hostinci na staré kovárně

Nosál nasadil a Jakub nasadil .
Naproti seděl Bombur a vyetřkoval na
Simu, která je a tvrdil, že to je na
prima .

Bombur je hluc a Tomik je hlava .
a Fanánek je vypod asi takhle .
Magor je pod Egona. Konard
s nima už nekamarádi a je po té
vic pod než magor.

Paklitz by na to přišlo, je pěkná .
Vondráček má doma mandragoru a ta má
na hlavě .

Nosál objednal u výčepníka s .
plno a zamýšleně pravil, že jestli
si hnedle nenahraje něco do
tak mu bude celaj tejdén .
moc špatně.

...a po

Čágo

[illegible]

S E D Ě L J S E M

Seděl jsem ve své oblíbené kavárně. Na mramorovém stolku přede mnou stála vídeňská káva a tvářila se nadmíru nevesele. Ledebyle jsem prolístoval Timesy a zároveň pokuřoval z výtečného havanského doutníku. Pokud se dalo věřit burzovním zprávám, mé akcie opět vyšplhaly o několik bodů výše. Podíval jsem se na hodinky. Bylo za pět minut půl. Ze okamžik přijde můj tajemník Dr. Greefenstein.

Je úplně obyčejné pondělí.

Seděl jsem v šatně u nás ve fabrice. Na dlaždicích stálo otevřené pivo Smíchov a tvářilo se, jako bych ho měl vyžehnout. Pokuřoval jsem startku a pročítal zední stránku Lidovek. Někdo mi šlohnul ze skříňky solvinu. Ve sportce zase hovno. Je asi za minutu půl a za chvíli přijde mistr a bude řvát, že se flákám.

Je úplně vobyčejný pondělí.

Seděl jsem ve své pracovně. Na mehanagonovém stole přede mnou stála irská káva a lákale mne svou vůní, tolik připomínající mladou ženu. Ledabyle jsem prolistroval kulturní rubriky dnešních novin. Byly v nich kritiky na mojí poslední sbírku průkopnických veršů. Jako vždy skvělá. Zepálil jsem si ameriku. Za několik okamžiků přijde automechanik Vosáhla, sprevil mi můj mercedes.

Je úplně obyčejné pondělí.

Seděl jsem v kajutě vesmírného komplexu Sojuz. Na hliníkové tyči přede mnou visela tuba s kozím mlékem, bylo mi z ní blbě. Prohrábl jsem se rok starými novinami a dostal nepřekonatelnou chuť na cigáro. Už toho mám plný zuby a ze chvíli přijde můj spolukosmonaut s jeho debilními hlody.

Je úplně obyčejný den, ani nevím jestli pondělí.

Seděl jsem na schůzi a přáde mnou stála zevřená lahev Mattoniho kyselky. Nenápadně jsem prolisťoval Dikobraz, který ležel na mých kolenou. Současně jsem spílel kuřákům, protože v místnosti bylo zehuleno jako v hospodě. Samozřejmě, moje povídka v Dikobrazu není! Je za pět půl. Ještě hodinu a bude konec.

Je úplně obyčejné pondělí.

Seděl jsem....

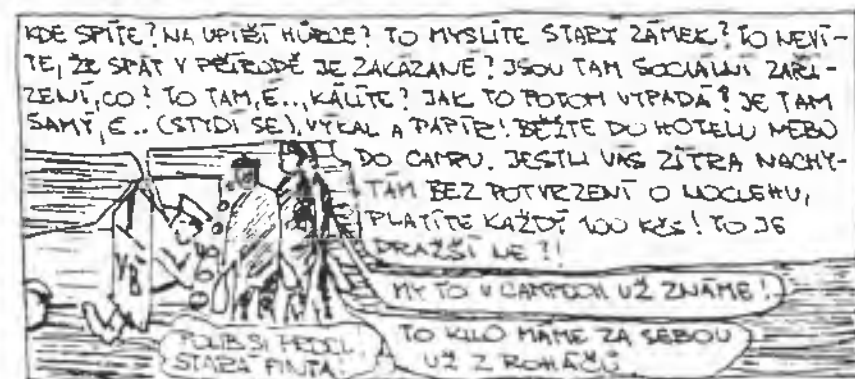
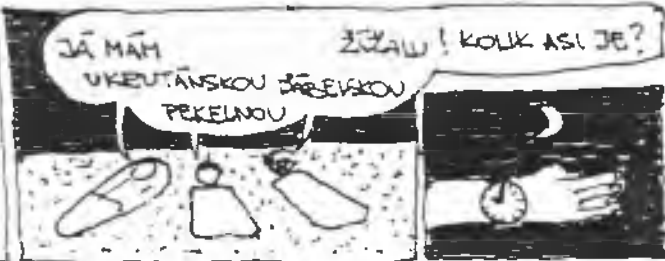
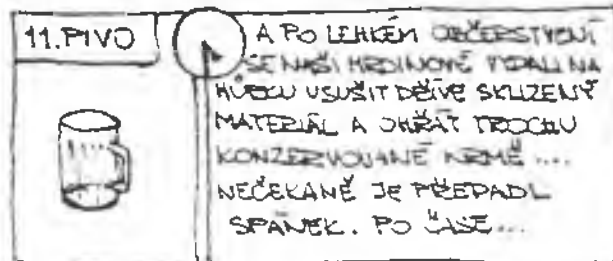
V E L K Á S M Ě L Ů

Procitl jsem do naprosté tmy. Špatně se mi dýchalo, vzduch byl vlhký a zetuchlý. Prsty jsem šátral okolo, ale nahnal jsem po obou stranách podivné dřevěné desky. Pokusil jsem se zvednout hlavu; výsledkem byl okamžitý náraz do čehosi dřevěného. Kde to můžu být? Potom mi to s hrůzou došlo; jasně, zetuchlý vzduch a všude dřevěné desky. Pojal mne strach a vztek. ŽE JÁ VŮL SE NENECHAL PADĚJI ZPOPELINIT!!!!Uá-uhrgáááááá!!!!

HLOUPÝ POLICISTA

DOBRODRUŽSTVÍ
NEOBYČEJNÁ
ANEŽ
KOVARNA
ON THE ROAD

MUZIKA

Dan Mára:Texty

Busty /1984/

Jedu tvým městem neznámou čtvrtí
všechno tu páchne sladem & rtutí
Jak se vohlídnou dostanu strach
že místo mě dojede vrah

Kolem se svítilo v každém vokně
lidi vybíhali na chodbu po tmě
podpatky klapaly z té velký slávy
& o zem zvonily jejich krásný hlavy

Zduřelý hlasy a dunivý kroky
se ozývaly u každé stoky
přitáhly dámy, chlast & žrádlo
ze sebe strhali všechno prádlo

Těm co to slyšeli zacpali uši
nakonec upsali čertu svou duší
kroutily hlavou kýče v kredenci
světlily prostor stíny na kopci

Busty už vyhlížejí mě z oken
jsou u mě skokem !

Královna Ryba /1984/

Fotkal jsem královnu Rybu
& spoustu jinejch věcí
jsem hodil do kouta
& zametal v hlavě

Když jsem šel kolem včelína
nic kolem neletělo
ve škole mě přepadl strach
z rachotu srdce

Ke všemu ještě
padaly v noci kroupy
naštěstí jsem všechno prospal
tak jsem nelitoval

Veselé chvílky na louce /1986/

Jak jdou hodiny k měsíci
& já nemám nic v udici
myslím že jsou to stehlíci
dívám se na ty truchlíci
Jak jdou hodiny do roku
zpívám si na dně potoků
po těžkém tahu žraloků
o mloku
Jak jdou hodiny děj se co děj
cejtím jen tutéž beznaděj
mouchy mi dost vaděj
ale mám je raděj

Studená válka /1984/

Studená válka pokračuje
& mně to moc nejde
něco mě na tom unavuje
co na tom vlastně sejde

V bufetu pivo na stojáka
& voči se mi klíží
občas mě pozvou na panáka
muži za černou mříží

Lidi se koukaj vod hlavy na boty
& těžko se jim vyhnu
pomlouvaj že z týhle bohužel němoty
sá občas pořádně přihnu

Na tohle vůbec nedbám
chodím si pěkně ladně
kdekdo s hlavou v oblacích
já lovím srdce v bahně

Studená válka pokračuje
& mně to moc nejde
asi je blbá strategie
co na tom vlastně sejde

Co zbyde z nás /1981/

Co zbyde z nás rozbitejch váz
ležej tu na polici
hladovej m prstům vstříci

Co zbyde z nás
teď ptá se nás
učitel dějepisu
píšu ti do dopisu

Co zbyde z nás
jen strmej sráz
na poli pod platanem

dál už se nelostanem

Bez názvu /1985/

Zprava kuna
Zleva puma
Zavála mě duna
Nakonec kuna, puma, duna, runa
A červavá bluma

/+/-/ puma je kočkovitá šelma, nikoliv bomba/

Výtah /1985/

Když uvíznu ve výtahu
Padne tělo na podlahu
A, v beztížném stavu
Já najednou plavu

Tak to tu chodí
Jak v kosmické lodi
A vzducholodi
Neb jiné lodi

Když uvíznu ve výtahu
Padne tělo na podlahu
A v beztížném stavu
Já najednou plavu

Nedokončená /1984/

Jarka má depresi
Záleží na milenci
Já dneska nemůžu
Vyhnout se dekadenci

Františku Halasovi, který visí v Kouřimský na zdi /1986/

Vždy když jdu domů
Sbíhají se krysy
František Halas
Tam na zdi visí

Mám z toho často
strhaný rysy
Jak tam ten Halas
Na tý zdi visí

Visí tam visí
Ve dne i v noci
Děsej se děsej
Opilí chodci

K tamtům vilám a žlutejm lucernám /1986/

Padá, padá sníh
Staví se na čenich
Celej sem splih
Chtělo by to nákej líh

V dálce zaštěkal pes
Aby jim nikdo do bytu nelez
Byl sem tu ale kdes
Projel mnou děs

Ti odpočívaj v chatrčích
Na svejch kostrčích
Roznášej pivo v moruších
To netušíš

Scénérie /1986/

Stojí strom
Do něj bije hrom
Uhodí i blesk
Přepadne tě stesk
Padá na mě
Nedívej se kradmě

Bez názvu /1986/

Jak dou hodiny k měsíci
A já nemám nic v udici
Myslím, že to jsou stehlíci
Dívaj se na ty truchlíci

Jak dou hodiny do roku
Zpívám si na dně potoku
Po velkym tahu žraloků
Vo mloku

Jak dou hodiny, děj se co děj
Cejtím jen tutěž beznaděj
Mouchy mi dost vaděj
Ale mám je raděj

Z chmurných úvah vytrhl Troglodyta telefon. V předtuše nepříjemného hovoru jej ztracenec nechal dosti dlouho zvonit, než pomalu přiložil sluchátko k hříbovité hlavě.

"Haló?"

"To je Troglodyt?"

"...Ano...ahoj..."

"Ahoj, kde vězíš, volám z galerie, už je tu skoro celá vláda, všichni čekají jen na tebe!"

"Já...vís...asi nepřijdu."

"Cože?!?"

"No, ...nepřijdu."

"Jak si to vůbec představuješ, dnes odhalují tvou jedinečnou, geniální sochařskou práci, celá vláda je přítomna, ano, už i předseda, a ty nepřijdeš?!"

Troglodyt byl dojat, když si uvědomil, že jeho práce vzejde nadarmo. Neudržel se a znovu se dal do usedavého pláče.

"Co je stalo se ti něco?"

Nový výbuch zoufalého pláče šlehl telefonní sítí.

"No tak co se děje, Troglodyte, já tě nepoznávám!"

Hlasitý vzlykot nepřestával rozechvívát membránu mluvítko na Troglodytově straně přístroje. Předseda sochařského ateliéru, mistr Němeček, to zkusil jinak.

"Ani ti nezaplatili sádku vid?"

"Zaplatili."

"Ale málo, že jo, určitě jenom dvanáct metrů."

"Zaplatili mi padesát metrů."

Neutuchající pláč ostře kontrastoval s vyřčenou sumou.

"Tak...tak ta tvoje holka tě nechce, mohl jsem si to hned myslet, ...no, nic si z toho nedělej, pro jedno..."

"Dostal jsem ho, copak nechápeš!?"

Po tomto skřeku, plném bolu, Troglodyt zavěsil.

Němeček byl zmaten, tušil, že se přihodilo něco strašného. Proto nelenil, omluvil Troglodytovo zpoždění, sedl do sedanu a vydal se po magistrále k jihu.

U dveří Troglodytových rodičů dlouho zvonil. Když se nic nedělo, rozhodl se použít sochařský paklíč, který měl možná ve voze. Šebhl ze schodů a za chvíli se opravdu vrátil s perlíkem a dlátem. Se sochařským paklíčem se pracuje rychle a tak po čtvrt hodině se Němeček protáhl zející dírou dovnitř.

adýž ze sebe otřepal třísky a střepy z dveřního kukátka, počal hledat Troglodytův pokoj. Tady kuchyn, tady dokonce spíž,...a hele, co to tu ...Konečně Troglodytův pokoj!

Němeček si otřel z úst zavařeninu a tatarskou omáčku a rázně vstoupil.

Troglodyt spočíval v poklidné poloze, skoro jakoby přemýšlel. Jeho ústa však byla neuvěřitelně naduta. Také vytržštěné oči se Němečkovi nelíbily. Pak pochopil. Troglodyt byl mrtev.

Němeček poodhrnul jeho fialové rty a dlátem rozevřel zuby. Uviděl spoustu bílé masy. Už věděl jak Troglodyt zemřel. Ústa byla plná ztvrdlé sádry. Sebevražda, to bylo jisté, ale proboha proč?

Němeček se jal prohlížet Troglodytův stůl. Sádra, papíry, stahovák břicha, razítko, nic zajímavého.

Němeček sebral se stolu dláto a perník, nasadil si opět rudožluto zelenou kšiltovku s nápisem Miramare a měl se k odchodu. Na prahu Troglodytova pokoje se neposledy otočila strnul.

Teprve nyní mu padla do oka polička u dveří, Byla na ní mušle, přesypací hodiny a několik plechovek od coca-coly.

A v levém rohu, až u lampičky, trněl zlověstný oválný předmět.

Nyní bylo Němečkovi vše jasné a hořce se rozplakal. Ano, zákony populární hudby jsou tvrdé. Němeček zhasl a potichu odešel.

Pokoj tonul ve tmě, Troglodyt, nehybně strnulý ve smrti, zíral směrem k poličce. Nebylo na ni ve tmě vidět.

Pouze z pravého rohu potměšile světélkovaly nedělní noci oči osnatého krtka.

Tři sestry /torzo/

Spuštění Adolfa Hábla

Všechny sousedy Adolfa Hábla překvapila zpráva, že tento se 17. října v dopoledních hodinách spustil. Někteří s údivem vrtěli hlavou, hleďte, Hábl, takový nouma a už se taky spustil... Jiní si ťukali významně na čelo, Hábl, ten Posera?, nezlobte se, ale to spíš věřím v komunismus.

Ale byla to pravda.

Hábl Adolf. Na zátíší 9, věk 52, se opravdu spustil.

První se tuto novinu dozvěděla paní Marková. Její kamarádka Růža Štěpánová byla totiž očitým svědkem tohoto nečekaného punktu v jinak spořádaném životě pana Adolfa Hábla.

Kdyby se aspoň spustil dál od bydliště, kdyby se pokusil utajit... Ale on ne! Přímě před domem, v němž žijí Krupičkovi, Salamandr Josef, Květná Liběna, vdova Mařánková a Pan Hábl se naposledy uvedený nájemník spustil! Uprostřed ulice, za bílého dne, v pátek!! Nikdo z domu to však neviděl. Z domu, v němž žijí Krupičkovi, Salamandr Josef, Květná Liběna, vdova Mařánková a pan Hábl.

Všichni byli totiž v práci. Proto nemohli být svědky spuštění Adolfa Hábla, že?

Pouze vdova Mařánková byla adeptkou pozorovatelské role, neboť ona již nepracuje.

Ale v pátek, 17. října v dopoledních hodinách, se vdova Mařánková válela po zemi ve své komůrce od zdi ke zdi jako smyslů zbavená. Čas od času se oddávala tomuto obřadu, zvláště v den výročí skonu svého muže Leopolda Mařánka, který v pivovaru válel sudy. Ale to je zase jiná historie.

Dostali jsme se tedy k tomu, že pana Hábla nikdo neviděl. Tedy jako spustit se, abyste rozuměli.

Ovšem kromě Růžky Štěpánové, tj. kamarádky paní Markové. Ta pracuje u vstupu do spuštědla a pase jako Kerberos po každém, kdo by chtěl nezplatit a spustit se. Kdepak, holenkové! Spuštění není zadarmo. Nikde. Ani v Americe. Ani v Anglii. A dokonce ani v Burkině Faso. Prostě nikde.

Pan Hábl však zaplatil do připravené nádoby a Růže nevěnoval pozornost.

Zato Růža jemu ano! Znala ho totiž od vidění a povídala jí o něm paní Marková. Ano, ta, co bydlí vedle toho domu.

Domu, v němž bydlí Krupičkovi, Salamandr Josef, Květná Liběna, vdova Mařánková a Pan Hábl.

Už rozumíte? Pan Hábl, netuší, že je pozorován, vstoupil na spuštědlo, napřímil se a spustil se!

Téhož dne večer věděla o spuštění pana Hábla paní Marková a druhý den to věděli Krupičkovi, Salamandr Josef, Květná Liběna a věděla to i vdova Mařánková.

Všechny sousedy pana Adolfa Hábla překvapila zpráva, že tento se 17. října, v dopoledních hodinách spustil. Někteří s údivem vrtěli hlavou, hleďte, Hábl, takový nouma...

Ale to už bylo na začátku. Co ještě dodat?

Od chvíle prvního spuštění Adolfa Hábla čekají všichni nájemníci ve svých bytech.

Krupičkovi stojí u okna, Salamandr Josef stojí u okna, Květná Liběna stojí u okna a vdova Mařánková už také leží u okna,

A všichni s nadějí, že se pan Hábl znovu spustí, pozorují místo prvního spuštění, stanici metra Novátorskou, ano, tu, kde v hnědé uniformě pracuje i Růža Štěpánová jako dozorčí turniketů.

Ano, tu stanici, kde mají nejdelší schody, jezdící, po nichž se může člověk v tomto městě spustit.

....

Plivanec dopadl s rybím plesknutím na lesklý, deštěm zmáčený asfalt chodníku. Nepřetržitý okamžik setrval nepohnutě, až byl uchvácen proudem vody a otáčejíc se kol vlastní osy plynul po svahu strmé Nejedlého ulice. Klausovo zdravé oko zachycovalo jeho osud tak netečně, že jej téměř nezachycovalo. Stál opřen o inzertní plakát Armabetonu, přilepený vedle jízdních řádů na prosklené stěně homologované autobusové zastávky.

Nebylo mu dvakrát do hej, pesimista či docent Černý by se spíše klonil k názoru, že je mu do ouvej.

Pod zmáčenými racochýly vlasů se rýsovala hubená bledá tvář, v níž dominantní bylo zejména oko-krvavé oko člověka, který posledních několik hodin strávil ve společnosti špatného rádce. Ústa, lemovaná lila rty, dštěla v nepravidelných intervalech nepravidelně střídavě zvratky a plivance.

Nyní opět nadešel čas zvratků. Klaus se prudce předklonil, až přesáhl hranici svého olbřímího břichu a dával s plnou silou čtrnácti piv a příchutí slaných matjesů.

Když opět zdvihl hlavu, a jeho oči započaly akomodovat, nová Karosa s velrybím kvikotem přirazila k chodníku a vychlípla dvě svých pozoruhodných dveří.

Klaus nastoupil a zase vystoupil. Nechtěl vystupovat, ale na vrchním schodu zavrával a ocítl se velice rychle na původním stanovišti u plakátu Armabetonu. Rozezlený na autobus, schody i své tupé nohy poodstoupil a rozběhl se prudce proti schodům.

Vlastně proti místu, kde byly schody do té chvíle, než autobus odjel. To byla ovšem rána pod pás. V Klausově případě lze říci rána do břicha.

Nákladní automobil Tatra 148 má totiž svůj obludný pancéřový nárazník právě ve výši Klausova skladiště veselých večerů.

Plivanec dospěl k obrubě kanálu, chvíli váhal, až sklouzl pružně přes okraj a dopadl do změti odpadních vod. V této žumpě města již láčkovcovitými pohyby migrovaly plivance jiných opilců, kteří možná dorazili domů nebo k docentu Černému. Všechny byly nesený proudem, nabíraly na síle, až ucpaly stoku.

Když se Chorche ráno probudil, bylo mu zle a hlava bolela, až hrůza. Vzpomněl si s nechutí na včerejší večer. Rány boží, to bylo piv! Klaus jich měl možná patnáct. To mu bude taky asi zle!

Po hodině bylo možno spatřit Chorcheho s novinami pod paží, žmolajícího housku. Se zájmem sledoval práci zaměstnanců kanalizační služby, kteří čistili tak brzo po ránu ucpanou stoku.

Oblažování samice . Román.

Člověk si lehl a chce spát. Za přepážkou, u jeho hlavy, čeká myš a chce ven. Člověk poslouchá šukající myš a nemůže spát, myš poslouchá převalujícího se člověka a nemůže ven. Oba jsou nešťastní, protože jeden bdí a druhý čeká, anebo oba šťastní, protože jeden usnul a druhý se dostal ven.

Samuel Beckett

Díl 1.

-Tenhle?

-Tamten? Anebo Tenhle?

-Především snad tenhle...Ale támhleten zas...

-Ačkoliv ten druhý...

-I když je fakt, že tenhle...

Jacob stál Před otevřeným levým křídlem svého obřího oranžovo zeleného šatníku, ve kterém bylo zabudováno zrcadlo z benátského skla schopné obsáhnout dospělou osobu průměrného vzrůstu.

Jacob před ním vedl tichý monolog, zkoušeje hned plášt z modrého polyesteru se žlutými spirálami, hned oblek z čistého umělého hedvábí s mnohým polstrováním, darovaný kdysi Maxem, hned zas tweedové sako s lesklým kožíškem sibiřského bobra na límci. Nakonec se rozhodl pro hedvádný oblek od Maxe, spokojeně jej vynal z tmavého šatníku a láskyplně položil na heboučkový fosforující přehoz své postele, ne níž by se v případě nouze vyspala bojem mírně prořídlá motostřelecká rota.

Důvod, proč se tak záhy rozhodl v otázce své večerní toalety, byl nasnadě: Každou chvíli očekával Maxovu návštěvu, a chtěl mu tímto projevit svou náklonnost.

Pohlédl na hodinky: Rychlým výběrem oblečení získal oproti dennímu plánu jistý časový náskok.

Pohodlně se odpoutal ve svém statickém křesle, když předtím důkladně zatáhl všech dvapýnácť závěsů. Mínil totiž číst.

Těžké purpurové závěsy byly rozvěšeny po všech stěnách pokoje, nezávisle na tom, zda byly v stěně důmyslně zabudována okna či dveře. Tyto závěsy plnily Jacobovi zcela jedinečnou, o to však důležitější funkci.

Každé ráno při probuzení budily v něm neodbytné exální choutky. Pro řídký případ, že celou noc skutečně spal, měl k tomuto účelu zabudován v jihozápadněseverní zdi malý chladicí box s několika lahveí dobrého piva.

Ovšem, pokud hostil inkriminovanou noc ve svém pokoji některý ze svých obílených objektů rozdílného orgánu, respektive prznil rudými a žlutavými květy velikosti mamutího vejce posetou notně již opotřebovanou přikrývkou,

V tom případě jej závěsy/ke kořínkům chlupů na malíčkách/ naplnovaly nenávisť k předmětu jeho předchozí pozornosti, což řešil tím, žeš

Rekonstrukce Jacobovy podoby /1987/

a. ženštiny tyto křepce zbičoval do bezvědomí karabáčem k tomu účelu dovezeným z dalekého Kolského poloostrova /kde jeho rod už po třípyjsta let nacházel spřízněných duší v místních negrech/, pak je zcela nahé vyhodil ze dveří na společnou chodbu jejich činžovního domu, svhl ze schodů, jejich sporé oděvy zbičoval též až k pokraji zhroucení /zvláště si dával záležet na spodním prádle a lyžařských ploutvích/, a tyto svršky vyvrhl z okna přímo do náruče čekajícím nánám, znalým jeho denních zvyklostí.

Nezřídka tuto činnost prováděl i opačně /dáma z okna, šaty z okna/, což bylo pro náhodné chodce jistě zajímavější, o to však nebezpečnější.

b. notně již opotřebovanou přikrývku polil směsí benzínu a chroustíchl hlenů, zapálil a vyhodil z okna. Již uklidněn zvedl starodávný tlačítkový mikrotelefon a lesklým uhlopříčným šrafováním a v oblíbeném konfekčním obchodě /jehož jméno si autor přeje utajit/ objednal novou, rudými až žlutavými /nebyla-li na skladě se žlutavými, pak bordo, ve zcela výjimečných případech nachovýmí/ květy velikosti mamutího vejce posetou notně již opotřebovanou přikrývkou.

Tato jistě velmi záslužná činnost mu nahrazovala ranní rozvíčku, a proto si naní dával obzvláště záležet.

Jacob a ženy /stále Díl 1./

Jacob si v sobě pěstoval a střádal všechny freudovské komplexy s pečlivostí, již se žádná cílevědomá činnost jeho mozku mohla rovnat, ledaž aby se jich pár našlo. Byl totiž Freudovým vášnivým odpůrcem /proč, to laskavý a bystrý čtenář zajisté brzy vyčte z další změnky vyprávění, ledaž aby ne/.

Sbíral jak komplexy známé, i ty prozatím Freudem a jeho patolizaly neobjevené. Těch se bál obzvláště, třídil je, klasifikoval a řadil do obecných souvislostí, to vše podle svých duševních schopností, čímž prokazatelně mátl a magočil zmíněné pseudisty.

Ve vztahu k ženám byl proto v zajetí výšepopsaných mindráků /což napohled velice nedbale tajil/, navíc pak byl obdařen k tomu účelu skvěle vybujelelou lhostejností k čemukoli, co jen, byť velmi vzdáleně připomínalo jejich intelektuální činnost.

Důsledkem toho nedokázal ani zčásti chápat jejich duševní, resp. mozkové, resp. míšní pochody, a tak Jacobovi ženské jednání připadalo vždy krajně nestoudné, hnusné, přiblblé, idiotské, zbytečné, výstřední a vůbec po všech stránkách zavrženíhodné, navíc muže jeho založení vysilující.

Navzdory tomu uznával, že je tohoto do jisté míry potřeba v tom eliptickém konvergentním kruhu ukájení jeho vlastních potřeb, jež mu mohly poskytnout z osmpýnácti procent právě ženy. V opačném případě by se jich totiž Jacob velmi těžko zbavoval /navždy/. Věděl totiž dobře /a honosil se tím jak hohout na mravení ti/, že co do exální výkonnosti je znamenitým exemplářem zrudné samčí potence / a to v obou diskutovaných směrech-orálním i genitálním/.

Jacob a intelekt

Úvodem této klíčové kapitoly co do popisu Jacobova nutno podotknout, že sám se považoval za nesmírně jemného, decentního, uslužného, příjemného, chytrého, pornorudného, milého, hodného, zvědavého

zvláštního, přitroublého, otravného, zvrhlého a mimořádně odpor-
ného člena lidské společnosti /již pohrdal/ a toto vše dával
na každém kroku nepokrytě najevo, neboť miloval přetvářku.

Jediným ospravedlněním jeho klinické existence před sebou samým
byl objekt horizontálně i vertikálně asymetricky výkyvně ulo-
žený na širokém /podle něho sympaticky ovinutém, podle mínění
nesranného autora komplexně odpudivém/ krku. Vertikálně, horizon-
tálně, či snad uhlopříčně vedla asymetrála /kudy skutečně vede,
to bylo jedním z nejdůležitějších předmětů jeho nesystematického
zkoumání, zvrhlé spavosti, a jeho častých sadovských chlípností
s masochistickými a megalomanskými příznaky/ dělicí jako Berlín-
ská zeď jeho-jemu samému /vyjma exu/ odpudivé-fyzično od /podle
něho/ bohatého a bystrou inteligencí překypujícího duševního
jsoucna, jež tryskalo z nezmenšenou vehemencí ze všech kopulnatých
porů jeho nepříteli vrásčité hydrocefalytické šedé kůry mozko-
vé.

Zmíněný orgán uložený v bezpečné lebeční schránce na tučném krku
se podle něho /ve shodě s autorem a Brehmovým Světem zvířat/
vyznačoval osmipyjsty základními vlastnostmi, z nichž na první
pohled zdaleka nejdůležitějšími jevíly se dvě:

a/ Jacob svůj mozek přirovnával k Empire State Buildingu na
muřích nohách. Tato vlastnost byla zčásti následkem vlastnosti b/
zčásti měla souvztažnost sama k sobě a Tolerančnímu patentu,
zčásti byla příčinou již zmíněné/nejmenované věk/ vlastnosti b/
zčásti k ní měla nepřímý vztah coby výsledek jednosranného jed-
nání s ženským pokolením, pakliže vůbec tu nějaké vztahy byly.

b/ skromný autor si dovoluje / ve shodě se Slovníkem cizích slov,
doc.dr. Lumír Klimeš, CSc., obálku navrhli Miroslav Rada a Přemysl
Pospíšil, Vydalo Státní pedagogické nakladatelství, n.p., v Praze
roku 1981 jako svou publikaci č.1-řč-13/1, edice Odborné slovníky,
Odpovědné redaktorky Jaroslava Získalová a Michaela Jacobsenová,
výtvarná redaktorka Milada Slaninová, technická redaktorka Hana
Převrátilová. Z nové sazby písmen Tempora vytiskla Severografia,
n.p., závod 7, Most. Formát papíru 86x122 mm, pakliže ne cm, AA 79,89
VA 81,68. Počet stránek 816. Tematická podskupina a skupina 2/12,
náklad 105 000. Vydání 1. /!/. Cena vázaného výtisku 56,00 Kčs.
501/21,856.14-608-81 Kčs 56,00, paperbackové vydání zamítnuto//
Jacobův mozek nazval kvěťákem v obležení, neboť jevil překva-
pující opatrnost ve výběru informací a podnětů pro svou jakous
takou víceméně diskrétní intelektuální činnost a jeho autocenzu-
rou kromě vlastních nemnoha sterilních freudovsky zvrhlých myš-
lenek prošlo jen velmi málo. A budiž řečeno přímo, že ještě náho-
dou, jelikož Jacob duševních sil ani prostředků /!/ k odpověd-
nému výběru podnětů zvnějšku neměl.

Přívalu informací ze světa dvacetipýjného století se bránil
zcela prozaickým pomlouváním všeho, co se-byť jen letmo-dotklo jeho
neustále zpoceného sádelnatého zátylku, takže ve stavu nejnížší
nouze se uchýloval k metodě náhodné informace.

Tak se stalo šokující skutečností, že biblemi jeho světonázoru
se staly tři nesporné hlenoty světové literatury: Neználek na
Měsíci, Spolčení hlupců a Murphy.

Neználek miloval ze všech nejvíce, protože k němu dospěl jako
žízlivý poutník k prvnímu pramenu poznání v svém znuděném a zas-
mrdlém dědství.

Dvě posledně jmenované zároveň nenáviděl a miloval s pornorud-
nou systematičností, tolik příznačnou pro věk hnusné adolescence.

Nejoblíbenější Jacobova kuběna Matylda K.

Navažme však, milý čtenáři, opět nit vyprávění v místě kdy jsme ji vědomě přetrhli a podali /podle skromného autorova názoru/ spořádaný, ucelený, zhuštěný a velmi přesný obraz Jacobova charakteru.

Opustili jsme Jacoba ve chvíli, kdy usedl odpoután do svého obíleného statického křesla, jež se zvláštní jasnozřivostí jemu naprosto cizí vynechoval z Murphyho.

Závorkové intermezzo

/záv.1.zač. Naproti tomu s Ignáciem měl kromě dalších skvělých a odporných vlastností a mnoha jiných /záv.č.2.zač. ledažeby vůbec žádných /záv.2.kon. společnou hnusnou otylost, a to kol vůkol se milý a laskavý nesranný čtenář podíval./záv.3.zač. Naproti tomu Max, o němž ještě bude řeč /záv.4.zač. ledaže by nebyla /záv.4.kon. ,Jacobůvkopyjnatost, dvojník, plagiát a idiot, trpěl chronickým rachitismem /záv.5.zač. a ještě dalšími vlastnostmi, o nichž bude /záv.6.zač. ledaže by nebyla /záv.6.kon. řeč /záv.5.kon. /záv.3.kon. /záv.1.kon.

Max

Pokud se laskavý a nesmírně inteligentní / čtenář prokousal intermez- zem, zjistil, že se v našem příběhu opět začínáme otírat o osobu Maxe, kterémužto je rozhodně nutno věnovat samostatnou kapitolu středního rozkydu, která právě končí konstatováním, že díky své sveřepé kopyjnatosti honosil se výše jmenovaný navlas stejnými vlastnostmi jako Jacob /tím i zčásti Murphy a Ignácius/, vyjma všech u Jacoba jmenovaných, a ještě dalšími, které měl jenom on, Max /a které proto neměli všichni ostatní, ledaže by je měli/ a které jsou nadmíru zajímavé a proto se jimi nebudeme zdržovat, jelikož jsou vklíněny v dalších dílech našeho příběhu /ledaže by tam chyběly/.

Vracíme se opět k Jacobovi, abychom zjistili, že sedí odpoután ve své obíleném statickém křesle, třímá v pravé ruce rozevřenou knihu Murphyho na straně 87 a v levé ruce taktéž třímá taktéž rozevřeno paperbackové vydání Spolčení hlupců vázané v oranžové norkovici se zlatou ořízkou na straně 162 a ukájí svůj monochronický komplex současným čtením obou knih.

Jacobova čtenářská chvíle

Jacob nervozně zaškubal prostředníčkem levé nohy dávaje světu nepokrytě najevo svou příchýlnost k prejt, kruponu, krtkům /z toho důvodu zčásti miloval i Maxe, jemuž oděv z krtka tvořil jednu z nejneodolatelnějších součástí životní výzdroje/, mámě, kakau, slintání, Ignáciovi, zbičování do bezvědomí, exu obého druhu, odporu k práci /jež je však zvláště

u Maxe dominující součástí charakteru a projevuje se u něho s prostopášnou nezřízeností na každém kroku/, geometrii a teologií, vlastní logice, předkožkám, a kradeným hrabáčům kapským, alias takaru. Právě se dostal k své oblíbené neobyčejně vzrušující pasáži:

-...se pak ukázalo, že na velkořemenidlo se vetřel slintivec s provrhlou militantní šnůrou, která již při zběžném přehlédnutí jevila ostudnou šroubovitost způsobenou krvavými svináky v rohu za olezlým věžákem zmačkaným do tvaru nepravidelného stotřiadvacetipýjhranu, podobného tak trochu organické změti, jež po impektrianální prdvaze mohla s jistou dávkovitostí hovádn tak vlastních právě zmíněnému smilnivcovi, anž v nejprostřednějším konsternovat svému vlastnímu vžezapřdujícímu etahleu.

Rekněme krátce a jasně, že to, co následovalo před opuštěním počchozího krávolibého štouráku, který byl zabržděn v etážovaném okroementálním monoblitu, a to pomocí čtyř mosazných hovnostěnných pařátů, bylo nepochybně s jistými obavami vdebilněno navždy na minulých devapýjnácť pikografů do horizontálně krávomodrého zmrdenu, stojícího přímo nad interfe-kální bandaskou, jež vahou svých velehorentních sraček vedlil celému, velmi zběžně načrtnutému odvazu, který ale přece jen ve srovnání s problémem vtrhlého slintivce na velkohnoji mohl být snadno vdrbán do čtyř až šestipýjasetospýjnácť šikmo do sebe napříč rovnoběžně chronicky zahlesnutých svrbců.....

x/ - pozn.překl.: Nelze zaručit doslovnost překladu z inkriminovaných děl, zvláště jde-li o citát tak závažný navíc z obou současně. Zvídavého čtenáře odkazujeme na schizografii F.Krona: Reilly contra Murphy, Penguin Books, 1829, N.Y.

Jacob to vše přehlédl svým pravým ocelově růžovým dřevěným okem. Jeho levé-tedy jediné pravé oko odpočívalo po včerejším kolosálním mejdanu u Maxe /o mejdanu se zminuje Díl 2.a 3. ,ledaže by ne/pod pravým-tedy pravým sametovým víčkem.

Jacob si nedávno nechal vyměnit obě víčka /tedy pravé pravé za levé pravé a levé pravé za pravé pravé/, protože se mu zdálo, že pravé-tedy nepravé víčko špatně přiléhá k nepravému-tedy pravému oku, a levé-tedy pravé víčko špatně přiléhá k pravému, tedy levému oku.

Nyní fungovala obě víčka skvěle, navíc s tím, že Jacob si nechal za mírný poplatek třípýjnácť hlomcovacích svináků vmontovat individuální ovládání očních víček, čehož právě využíval.

Naštěstí pro laskavého čtenáře, jakož i autora, na své nepravé-tedy levé oko vůbec neviděl, což nebylo na závadu, neboť na své nepravé-tedy levé oko neviděl jakbysmet.

Jacob to vše tedy přehlédl svým pravým-tedy nepravým ocelově růžovým dřevěným okem.

Oddychl si a jeho tvář se rozvrásnila.

Max je na cestě.

Jacobovo pravé-tedy nepravé oko
/podobnost s Majorem čistě náhodná/

O tomto nepravém-tedy pravém oku je třeba se zmínit ve své-
hrázně kaprdole, aby nebyl milý, laskavý a inteligentní čte-
nář ani v nejmenším ochuzem.

Oko to pocházelo až z Dálného Blízkodu, odkud je po hlad-
kých atrapách před čtyřpyjsty hněty vyhrézl Jacobův bla-
hý prapodomek Teřich. Bylo dlouho jediným jeho jménem, než
o Bezbrvé sobotě na Bukolské kurvze promrhal milion a tři
hlomcovací svináky. Od té památné doby byl pohádkovým bo-
háčem, takže musel v nouzi nejvyšší zmíněný orgán směniti
za mimořádně zvrhlých podmínek za prsní kožich z mongol-
ského psa nakaženého chrnivkou s turkestánským židem z Gö-
teborgu, jemuž neustále vytékal sliz z levého mrcha.
Ze své bídy se blahý Teřich již do konce života nevymotal,
takže pro své vředky nashromáždil uctyhodné jmění, z části
kterého mohl ještě dnes Jacob financovat své poklesky.

Bylo ironií osudu, že po mnohých obchodních transkripcích
oko se jednoho deštivého rána opět ocitlo a pancéřovaném
cenzoru rodinného bidla Zmšců, Teřichů a Jacobů.

Z poslední zvůle svého otčima se mladý čtyřpyjnatibědný
Jacob konečně dozvěděl, proč mu bylo hned při porodu vyna-
to pravé-tedy pravé oko, zároveň /kromě zmíněného již pra-
vého-tedy nepravého oka, které padlo do Jacobova prázdného
pravého důlku znamenitě/ zdědil šťastný hoch též vzácný ko-
žich z mongolského psa, který i přes svou chorobu i přes
již dobře pětisetpyjný věk nejevil nejstřednější známky opo-
třebovanosti. To bylo způsobeno jistě skutečností, že mongol-
ský pes nebyl jen tak leckterý mongolský pes, kterých běhá
po Iráku mraky mraků, alebrž totální idiot, kretén a hovado,
kteréžto skvělé vlastnosti byly způsobeny výše zmíněnou
chrnivkou.

Náš příběh se v této chvíli dostává do dějem nablité fá-
ze. Jacob se připoutává od svého opíleného statického křes-
la, vstává a přichází k vrnícímu štouráku v rohu místnos-
ti a rychlými prdy jej znemožňuje, neklamná známka toho, že
se nic neděje.

A přece-v dobře utajených západohnědých dveřích se v roli
slintivce, alias smilnivce, alias Maxe objeví Max-k překvapení
všech, zvláště pak Jacoba, kterému je vše dokonale lhostejné.
Lze říci, že Max svým příchodem příliš překvapen není a při-
hlukuje níž s olejnatostí všech svých adolescentních dvaceti-
pyjných běd.

Maxův úbor

Max má na sobě nádherný prsní kožich z mongolského krčka
/mongolský pes je přece jen nad poměry Maxovy 28 členné ro-
diny pocházející kompletně až na četné, výjimky z prapradě-
dova kolena, který byl po celý život neúspěšným italským
loutkohercem a pro ostudu si přijel až do Čech. Jeho památ-
né setkání s tříletým Matějem Kopeckým je zachyceno na třetí
gramofonové nahrávce všech dob a bezpečně uloženo v Muzeu
zvukotechniky v Miláně, do poslední cihly zničeném zemětře-
sením roku 1965/, na jehož předchrstní svítí sušený krční
chrchel. Na další jeho výzdroji není už dále nic pornorud-

Jacobův blahý prapodomek Teřich s údajnou adoptivní manželkou Sárrou

ného, vyjma zmíněných šesti zmatených krotců, znamenitě zkrouhnutých a vyvrhlých a dvapýnácti sametově růžových prdlenů olivové barvy na každé parátě.

Jacob a Max

Jacob a Max jsou nejlepší zvrátelé, což si dávají vzájemně pocítit každým gestem /viz Jacobova volba svršku-díl, 1., strana 1, kapitola 1./. Jejich setkání lze přičíst na účet mnoha set tisíc živelných katastrof, zmateností, omylů a osudných neštěstí, jež do sebe/k nekonečnému smutku nesranného autora a zajisté i milého, inteligentního, chápavého, laskavého a nesranného čtenáře/ zapadly s neuvěřitelnou vynalézávostí, aby nás vrhly přímo pod kola tohoto skličujícího vztahu.

Jacob a Max se k smrti nenávidějí, což si dávají vzájemně pocítit každým činem, majícímabyt jen vzdálenou-souvztažnost ke státnímu aparátu.

Vcelku lze poznamenat, že jsou oba naprostí idioti a můžeme jen proklínat den jejich trudného narození /ledaže by byli nadmíru inteligentní/.

Maxovo přivítání Jacobem

Max: Ahoj, Maxi, vítám tě.

Jacob: Ahoj Jacobe.

M: Opačně.

J: Ahoj, Maxi

M: Ahoj, Jacobe, vítám tě

J: Ne, já

M: dobře

J: Tak díky

M: Nápodobně

J: Aha

M: Halo! /zvedá sluchátko/

J: Halo! /bere mu sluchátko/

M: Halo! /zvedá 2. sluchátko/

J: Halo! /oba pokládají příslušná sluchátka a Jacob otvírá šatník/

J: To sem rád, že se vidím/hledí do zrcadla/. Obléknu se /obléká se/.

M: Vidím, že sis vzal oblek ode mne

J: To mne těší

M: To jsem rád

J: Je dost hnusný

M: Ach tak

J: Ne dost na to, že je od tebe

M: Ach tak

/Jacob je oblečen a upravuje se před zrcadlem/.

Po úvodních formalitách se oba mladíci rozhodují, co podniknou dnes večer.

Jacob a Max se rozhodují, co podniknou dnes večer

M: Co podnikneme dnes večer?

J: No co, co?

M: Pojd do kina

J: /překvapeně/ Ne

M: /opatrně/ Mohli bychom jít chlastat

J: /spokojeně/ DOBŘE

M:/váhavě/ Kam půjdem?
J:/spokojeně/ Chlastat
M:/nervozně/ Ale kam?
J:/spokojeně si upravuje šedožlutého motýlka/Chlastat?
M:/nervozně/ Jo
J:/je hotov a spokojeně se prohlíží v zrcadle/ Třeba k Růžový krávi
M:Tam se mi nelíbí
J:Tak k Hladovému židovi
M:Tam je moc levně
J:Tak na Kovárnu
M:Tam bude plno, je pátek
J:Aha
M:/mlčí/
J:Tak něco navrhní
M:/váhavě/ Mohli bychom na Kovárnu
J:Tam nebude nikdo známej
M:Právě přesto
J:Dobře

Cesta na Kovárnu

Definitivně odcházejí. Jacob zprvu nemůže najít za závěsy skryté dveře, nachází jen okno, vyskakuje z něj, zjišťuje, že jsou to za závěsy skryté dveře a následován Maxem, ručkuje po okenním parapetu. Zamyká domovní dveře a již se oba odebírají směrem k zastávce podzemnicové dráhy.

Zde je blatníkem zachycuje právě projíždějící vůz, rozmačká je na maděru a po chvilce jízdy ledabyly vystupují na Můstku a sjíždějí přestupním schodištěm

M:Já bych šel doleva
J:Já taky

Odebírají se vpravo, po čtyřech krocích se zastavují a obra-
cejí, po třech krocích se zastaví a obracejí, po osmi krocích
se zastavují a naprosto zmateni neomylně nacházejí špatný
vchod na nástupiště.

M:Já to říkal
J:Já taky

Na náměstí Siroba Naiva opouštějí podzemnicovou dráhu a sme-
kají před zapomínkem posledního realisty /kterého oba nenávi-
dění/.

Po tříhodinovém čekání kráceném vzájemnými vulgárnostmi
/Jacob vítězí 103:102,5/ odjíždějí rychlodráhou a po troj-
násobném výpadku plynu a osmerém stržení kostrče vystupují
Na jezerce.

Během krátké pětiminutové chůze vyplňované pliváním /suší
Max vítězí 19:42/, přicházejí naši hrdinové do komplexu hos-
tince Na staré kovárně.

Hned ve dveřích je oba na hromadu zmlátí brunátný výčepní
s mrožím knírem/opět střízlivý jako stará svině/, mile je
pozdraví, opráší a ptá se, čímpak může sloužit.

M:Pivo
J:Pivo a panáka

Výčepní je překvapen a nezmůže se na jediné slovo odpovědi.

Jacob a Max Na staré kovárně

Chlapci vzázejí do lokálu a s uspokojením zjišťují, že je zde prázdné k prasknutí

M: Je zde prázdné k prasknutí

J: Ale u našeho stolu je místa dost

M: To je fakt, všechny místa jsou plné

Přicházejí ke stolu a bez větších problémů usedají na několik volných židlí.

Kolem stolu sedí v opačném pořadí: Jakub, Nadim, Robert, Kněžek, Nosál, Síma 1, Hadr, Bárta, Lenka, Síma 2, Koštejn, Fanánek, Magor, Jára, Condor, Eduarda, Valentina, Vondráček, Kabík, Poliš, Mandragora a dalších 43 dobrých známých.

M: /šeptem k Jacobovi/ Dnes jsou tu samí idioti

J: /mlčky přikyvuje/

Následuje všeobecné zdravení typu:

M: Cau, Hadr

Hadr: Cau, debile

J: Cau, Vondráček

Vondráček: kývá na pozdrav neustále líbaje Mandragoru

M: Cau, Kabíku

Kabík: Ty seš tu zas? /atd....každý dle své role/.

Všichni kolem stolu radostně vítají nově přibývší: To jsme rádi, že vás tu zas vidíme!!!!

Konsternovaný výčepní přináší objednané pochoutky, pronášeje čtyřipýnát názvů mužského i ženského genitálu a nezmůže se na slovo, s kletbami mizí.

M: /k Jacobovi/ Dnes tu není Hebáková

J: //k Maxovi/ Není

M: Já ji stejně nenávidím

J: Já vím

M: Nemůžu ji ani vidět

J: Jo

M: Ale dnes by tu mohla být

J: Hmmm

M: Asi je zas u toho svého soustružníka z ČKD.

J: No

M: Mně to vůbec nevadí.

J: /zhluboka se napije/

M: No co /zhluboka se napije/

Všichni kolem stolu se čas od času zhluboka napijí/zvláště někteří/ a pokud není čeho, přikvačí zamlklý výčepní se spoustou nadávek a čerstvých poživatin. Přátelé ve skupinkách se šeptem, polohlasně, hlasitě a s řevem baví.

Tak se zábava ubírá tím jedinečným směrem/ledaže by správný nebyl/.

M: /k Jacobovi/ Magor už zas oblažuje samici

J: Jo, ztratil pro nás pach a vizáž

M: Použitelnost

J: Imidž

M: Je hnusnej

J: Hmm, ty taky

M: Jo

J: Já taky

M: Jo

V tomto okamžiku současně:

a/ Jacob si vzpomene na svou nynější družku, radostně se připravující na zítřejší jednodňový výlet na Jacobovu chatu.

b/ Max zbledne, zčervená, zežloutne, zčernalí, zezelená a opět nabe-

re původní barvu.

S povzdechem se zhluboka napije.

J:Vondráček to s tou Mandragorou taky přehání

M:Jo

J:Je hnusnej

M:Hadr je taky nákej divnej

J:Jo

M:A co teprv novoromantik!

Jakub: /zbystří/ Fuck off !!

J:No jo

M:Všichni sou Náky divný

Vondráček se sluchátky od Kapesního přehrávače na uších náhle vzkřikne:

Vondráček:Nedobrák!

Na chvilku nevědomky umlčí hovor v místnosti

Vondráček: /nezaskočen/ Ježišmarjá, no to je nedobrák, ten Johnny!

Max:/s přehledem/ Hele, Vondráčky, neřvou tady a radši vosahávej erotogenní zóny. Uklidní je to.

Za vzniklého ticha se v lokále zčistajasna objevuje Hebáková. Jesama.

Max:Jé čau, Hebáková

Hebáková:Jé čau, Maxi

M:/potěšeně/ Jak to žes' mi nezavolala?

H: Já sem byla v Blavě na výzkumu

M:Aha.... /po chvilce váhání/: Hele, poď si sem sednout, tady je místo. /bere obsazenou židli od vedlejšího stolu/.

H:Díky

M:/hrdě/ Za málo

Původní majitel se vrací z toalety, bez váhání zmlátí Maxe na hromadu a bere si zpět svou židli.

M:/vstává ze země/ Jak se máš?

H:Bez tebe špatně

M:A se mnou?

H:Ještě hůř

M:To je bezva

H:Včera sem byla v Houtyši, byl tam Ivan /Hlas/ a taky Skála. Bylo to tam skvělý!

M:To je fajn...

H:Hele, Maxi, máš mě ještě vůbec rád?

M:Ty si se zbláznila, né?

H:/dotýká se jeho ruky/ Tak spolu zas někdy půjdem na procházku, jo?

M:NOO !!

.....Pokračují v méně či více závazném rozhovoru a po chvíli se oba zhnuseně odvracejí.

Magor mezitím srdečně oslovuje Jacoba

Magor:Už tu zas votravuješ? Jak sem vůbec můžeš lézt s tím svým odulým ksichtem?

J:Drž hubu, idiote, když se podívám na tvoji hnusnou akné, ojíní se mi zátylek

Magor:Jo, ojíní, ty tlustý prase, seš furt zpocenej, nemůžu tě ani vidět

J:/nadmíru přátelsky/ Proboha, ty seš vodpornej. Běž rači pryč, nebo se pobleju!!

Magor:/žoviálně/ Ty sis zas myl hlavu, viď, Bombure. Máš vlasy jak kdybys vylez z hnoje

J:Jo, myl sem si hlavu šamponem ze sušenejch opáčích žláz se ždímanými kloakami přihloupělých pakonů...

Jednovaječná trojčata-sestry Froyclovy,
úhlavní sokyně Jacobovy ve společenských
kruzích

Magor:/vesele replikuje/ ...a mazal si je sádlem z myších ocásků,co troglodyte?

J:/ě usměvem/ Ty jsi tak blbej,jak je to jenom možný!

Magor:/nakláněje tvář k Jacobovi/...A pekelně smrdíš.Ty ses zas napatlal půllitrem kolínský!

J:Jo,babiččinou kolínskou z krvavých výpotků syfilytických černochoů z 18.století.Můj prapodomek Teřich byl /viz 1.díl, str.6,kap.Jacobovo pravé-tedy nepravé oko/ otrokář.

Magor:Petřiku,utikej za mámou,uvaří ti kakalo a upeče štrůdl!

Jacob si vzpomene na maminku,zpotí se mezi prsty u nohou/viz díl 1.,str.8.2,kap.Jacob a ženy-narážka na freud.komplexy/, a začíná slintat....

Tak a podobně probíhá jejich rozhovor,jakož i další dialogy.

Čas od času /spíše častěji/ se někdo zhluboka napije,učet není nepodobný dobře vzrostlému sadu.Zábava se tedy ubírá tím jediné správným směrem /ledaže by nebyl správný/.Než se kdokoli naděje,nadchází zavírací hodina.Všichni s výrazy grandů křepce zarovnají cenu pohoštění,takže chybí asi jen dvěpyjsta hlomcovacích svínáků /okolo poloviny účtované částky/ a za tisícových díků nadávajícího výčepního se vznešeně odebírají do tmy.

Na ulici před Kovárnou:

Nosál:Hele,jede se ke mně,rójedem tam pořádněj hepenink,jako fakt,to bude skvělý!

Hadr:Nosále,co to máš za krkem?

Robert:Nemaj lahváče!

Nadim:Volove...

Nosál:Hele,Maxi 'sou tam dvě kytary...

/Max nereaguje/

Hadr:Máš tam řádný safari...

Magor:Je tam co chlastat?

Vondráček:/vynořivší se z průchodu,kde se líbal s Mandragorou,takže neslyšel začátek rozhovoru/ Nosále,puč nám byt

Mandragora:No,Nosále /natahuje ruku pro klíč/

Nosál:/nereflektuje/ Jasně,fůry chlastu

Hadr:/neartikulovaně/ Uááááá!!!! /čímž neodolatelně volá po zásahu ruky zákona/.

Kabík:Já sem pro

Max:/probere se/ Vagííína!!! /po vzoru Hadra/

Nosál:Teda moc ne,ale nakoupíme něco cestou

Kněžek:....že tam uschnem žízni.Dal bych saké....

Jakub:Máte vůbec někdo ještě prachy?

Nosál:No jasně...

Max: Vagííína!!!

Eduarda:...,už zas chlastat,jo?

Kabík:...,jó,lábuššš

Magor:/rozhazuje rukama/ ...ale dyt přece...

Jacob:Mně se nechce.../má jiné plány-viz str.8,zcela dole/.

Nosál:Teda prachy nemám,ale buďe,fák,luxusní mejdan...

Hepáková:...,Smysl životá !!!! /rozdává kartičky s nápisem Mat dost penazí/.

Koštejn:Nosále,já ti tam vychlastám i sprchu!

Různé hlasy:...tak de se...no jo,ukecali ste mě....do práce...
...vesele založme.....

Všichni, až na Járu, Maxe a Jacoba odcházejí k Nosálovi na tří-
dýdenní mejdan/mejdan u Nosála popisují díly 4. a 5., ledaže by
ne/.

Jára ještě přemlouvá vyzývavě nehezkou dívčinu, poflakující
se kolem hostince, která, neslyše ani slova o penězích volí
několik milých slov /padej, blbečku, než ti nakopnu.../ a rychlými
kroky se vzdaluje. Jára se vztyčenou hlavou mizí za ostatními,
vyhledá Hadr a svěřuje se...

Jára: Jé, ta byla krásná!! Málem sem jí sbalil.

Hadr: A chytrá!

Jára: Jenže to nebyla kontrašpionka, tak sem jí dal kopačky.

Před Kovárnou zůstávají z celé party jen Max a Jacob.

Max nejde s ostatními, jelikož je namol opilý /neúčastí na mej-
danu bude po celý život litovat/ a v takovém případě se vždy
věrně přimkne k Jacobovi, který na rozdíl od Maxe nejeví nej-
menší známky střízlivosti.

Jacob nemůže - viz str. 8, zcela dole.

Vracejí se stejnou cestou, jakou přijeli, jenže v opačném po-
řadí a po dvou dnech jízdy podzemnicovou dráhou se dostávají
tam, odkud vyšli, to jest před Jacobův činžák.

Max váhá, nemá se k loučení a po dlouhé chvíli trapného ml-
čení se konečně odhodlá k otázce...

M: Hele, Jacobe, utrh jsi někdy sedmou nohu mouše?

J: /bez váhání/ Jo, utrh sem jí všechny nohy, křídýlka a zadeček
a dal sem jí do krabičky od sirek a čekal, jestli bude bzučet.

M: /napjatě/ A bzučela?

J: Nebzučela...

Max okamžitě vystřízliví a obejmě druhá...

M: Tak čau a díky

Ráznými kroky odchází tam, odkud před chvílí přijel...

Jacob si uvědomuje, že díky délce zpáteční cesty z Kovárny
je na výlet s milou poněkud pozdě, ošmyká neomylně okno a při-
chází do svého pokoje. Při pohledu na purpurové závěsy /viz díl 1.,
kap. 1., str. 1/ přesto, že je pozdní večer, přepadnou jej ukrutné
exální choutky 1. řádu /orální/.

Chvilí bloudí kolem stěn, pak :

bez zaváhání otvírá chladicí box, jenže je to šatník. Obrací se
o 142,5 stupně na bledový chod a konečně box nachází.

Vytahuje ojíněnou /stejně jako zátylek/ láhev desetistupno-
vého piva z Popovic a hltavě pije /na ex/.

Pak sebou znaveně praští na postel...

-To zas byl den....

KONEC 1. DÍLU

Zapůjčeno s laskavým svolením Prof. PhDr. Nosála, CSc.

Návštěva

aneb Trampoty starého Mládence I.

-Jsou v tomhle lese vlci? zeptal se Mládenec bojácně se rozhlížeje.

-Vlci? Ne, vlci tu nejsou, ale jsou tu velmi nebezpeční kostomordí. Zrovna nedávno jsem viděl, jak sežrali jednoho prašivého vlka, odvětil Chlap.

-Aha... řekl Mládenec uklidněn, ale obavy ho neopouštěly.

Byla už tmavá, temná a černočerná noc. Temnou cestu mezi temnými lesními velikány osvětloval jen velmi spoře sporý srpek Měsíce, zavěšený velmi nízko nad potmělým obzorem. Jeho temná zář se jen velmi spoře odrážela od třpytivě temně bílého sněhu. Klid a temný majes-

tát potmělého lesa rušily jen dvě světle temné postavy. Mládenec kráčet těsně za Chlapem, který prošlapával právě napadaný sníh, který právě chmurně padal z potmělé oblohy, takže oba po sobě zanechávali jen jediný temný řetěz stop.

-Kdy už budeme u cíle? vyzvídal Mládenec.

-Už, pořád, už.

Kdesi temně zahoukala sova a tmavý les se zahalil do ještě větší temné tmy. Odevšad bylo cítit tajuplnost, tmu, nebezpečí, neklid, nepokoj a poklid lesa.

Náhle jim cestu zatarasila temná nestvůra asi šestimetrová s dlouhými končetinami, chlupy, očima a jazykem. Začala se bázlivě lísat k Mládenci. Chlap beze stopy strachu vynal z pochvy kuchynskou rybíčku a jediným rázným švihem roztal obludu ve dvě.

-To byl kostomord, poznamenal klidně, zatímco Mládenec přešlapoval na levé ruce, nepohá se vzpamatovat z přestálého šoku.

Chlap řekl: -Pojďme, brzy budeme u cíle.

-Ach, to jsem rád, že brzy budeme u cíle, opáčil Mládenec a přinutil své končetiny k pohybu.

Po čtyřech hodinách ostré chůze dorazili konečně na mýtinu. Uprostřed ní stál sroubený srub solidního vzrůstu.

-Jsme u cíle, řekl Chlap a ukázal na srub, kde se svítilo. To je můj srub.

-Ach, to jsem rád, že jsme u cíle, řekl Mládenec a viditelně a slyšitelně si oddechl.

-Kdysi stál můj srub uprostřed temného lesa. A teď je na mýtině, pravil Chlap s uspokojením. -A zvětšuje se ...

-A proč? ptal se Mládenec.

-Uvidíte, usmál se Chlap samolibě.

Přišli ke srubu, kde je radostně a nasupeně očekávala Manželka Chlapa.

-To je nám ale překvapení, pojďte rychle dovnitř, večeře je hotová. Vešli rychle dovnitř a v předsíni odložili těžké kožichy a teplé čapky a široké sněžnice. Nazukli si bačkory a vstoupili do jídelny, které vévodil obrovský temný krb. Zasedli ke stolu a připili si na šťastné shledání. Pak povečeřeli hnusnou smaženou šlichtu.

-To byla znamenitá šlichta, řekl Mládenec a rozvalil se v židli. zapaluje si doutník.

-Tak, tak, mámo, řekl Chlap a zapálil si cigárko.

Manželka sklídila se stolu a Chlap založil plápolající oheň v krbu. Jídelnou zaplápolalo a zasálalo sálavé teplo a poklid hřejivého rodinného krbu. Chlap a Mládenec hlasitě kouřili za stálého bezhlučného hovoru. Stálý bezhlučný hovor se točil okolo tří metrů dříví, které chlap zakoupil od lesního závodu a teď zvažoval, bude-li to na zimu stačit nebo nebude-li už muset přikupovat další brikety

-Jste celý umolousaný, oslovila Manželka Mládence, když se vrátila od neumytého nádobí, zatopím vám v lázni.

-Ale to může být, oponoval Mládenec souhlasně.

-Jen ať se vykoupe, mámo, smrdí jak prase, ukončil debatu Chlap a nalil si další odměrku kořalky z bukového jehličí.

Když byla lázeň řádně roztopena, odebral se Mládenec do lázně. Puštěním kohoutku se studenou vodou si v lázni opařil opar na levém malíčku. Co ho však vzápětí v lázni zaujalo, byl motýl babočka mávající bezmocně křídly na dřevěné podlaze lázně. Byl krásně barevný, jen u tělíčka měl křídla trochu začernalá a stále se marně snažil vzlétnout. Mládenec vyskočil rozverně na vřící bratar a počal brutálně křičet. To přivábilo Chlapa, který mezitím čuměl s Manželkou do televize, aby se šel přesvědčit, co se přihodilo.

Spatřiv hulákajícího Mládence na brataru hlasitě se rozesmál, až se za břicho popadal, volaje:

-Vy máte ale roztomilýho malýho frantíka!. Pak spatřil příčinu Mládencova běsu. Rázem zvěšpěl a rozplakal se:

-Kde se tu vzal, chudáček, teď uprostřed zimy, to se asi probral tím teplem z lázně. A jak je churavý ubožák, ach, srdce mi usedá!, poznamenal smutně a několika pádnými ranami sekyrky ukončil jeho trápení.

-Kurva, zrovna si dávali, utrousil na adresu televizního programu a zmizel v pokoji.

Mládenec slezl z brataru a vykoupal^{se} labužnický chrochtaje. Po slabé hodině vylezl z lázně, zmlátil se jalovcovou metlou a lehce si zaonanoval.

V rozkošném župánku a celý růžolící se vrátil do pokoje, kde už Chlap netrpělivě před bednou osahával Manželku.

-A jde se spát, že, he, he, prohodil bodře Mládenec a sklidil všeobecný souhlas.

-Zde je hostinský pokoj, ukazoval Chlap, otevíraje dveře, sousedící s dveřmi do ložnice.

-Tak se krásnoulince vyhajte a nezapomente, že zítra vstáváme už v jedenáct, pravil Chlap a hlučně za sebou zabouchl dveře.

Mládenec si z tlumoku vytáhl svého oblíbeného lehce plešatého růžového medvídku, bez nehož již vbratru čtyřicet osm let nebyl schopen usnout, položil jej láskyplně na polštář, odložil rozkošný župánek, vklouzl pod pokrývku a pěkně v teplíčku si lehce zaonanoval. Pak se uchystal ke spánku. Několik chvil, asi čtyři hodiny, přemýšlel o milých věcičkách a okamžitě tvrdě usnul. Zdálo se mu, že leží ve vyhřátém písku a mořské vlny omývají pravidelně jeho silné a mužné a opálené tělo překypující svaly a po jeho boku leží vedle něho jeho neméně nádherná mladá Manželka v rouše Evině...

...Probudily ho pravidelné zvuky z vedlejšího pokoje. Znělo to, jako když se laboratorní myš stahuje z kůže třicetitunovým buchačem ze Skodových závodů.

Potichu vstal a zjistil, že se ve spánku na jistých místech lehce umokřil. Vyšel ze dveří a vťapkal do chodby. Otevřel dveře vedlejší ložnice a do tmy nezávazně prohodil:

-Musíte furt mrdat? Nemůžu spát.

-Drž hubu, debile, odvětil mile ženský hlas.

-Vyliž si kládu, hovado, pravil Nezávazně Chlap a pokračoval přesně v místě, kde přestal.

-Kretění, řekl Mládenec, vrátil se do svého pokoje, lehl si a s mírnými obtížemi provedl to, co mu Chlap před chvílí poradil.

Pak plně uspokojen spal jako dřevo až do rána, kdy ho probudilo decentní kuropění.

Chvilí se labužnický povaloval, hned ale vstal, oblékl se, umyl a oholil. Z koupelny vešel celý růžolící do jídelny, kde ho přivítaly usměvavé tváře hostitele, který levou rukou držel u úst šálek kávy a pravou šátral Manželce v rozparku županu.

- Nádhernoučce jsem se u vás vypinkal, řekl Mládenec a vděčně pomyslel na milou noční radu hostitele.

- To je fajn, mámo, dej mu nažrat, odpověděl Chlap a poplácal Mámu po zadku. Máma se usmála a odešla pro snídani, která sestávala ze zbytků od večere. Pak odkvačila do hostinského pokoje přeprat prostěradlo.

Mládenec po snídani prohlásil: - Byl to baječnoučkový, opravdu krásný začátek víkendu, díky vám za pohostinnost. Snad abych už šel,...

- Hodně rychle, opáčil Chlap, zálibně se ohlížeje po manželce.

Mládenec si obul široké sněžnice, navlékl těžký kožich a černou čapku, ještě jednou poděkoval, rozloučil se a byl ujistěn hostitelem, že cestu už zná, ať tedy padá.

Dveře se za ním zaklaply a vydal se nazpět do města. Ze srubu se ihned ozvalo bušení tak silné, že na kraji mýtiny se zřítil třistaletý dub, právě ve chvíli, kdy pod ním procházel Mládenec. Jeho mohutný kmen minul Mládence jen o pověstný vlásek. Při dopadu se zabilo hejno holubů na něm sedících, kteří se proměnili v divoké králíky a odhopkali do lesa. Mládenec konečně pochopil, proč je dnes kolem srubu mýtiny a zvětšuje se. Pak se po šestnácti hodinách chůze vrátil domů a neustále vychvaloval všem svým dvěma impotentním známým svůj romantický výlet doprostřed hvozdů ke známému z dětských let. Ty po půl roce příběh natolik omrzel, že ho opustili.

Zůstal sám jako kůl v plotě, chtělo by se autorovi zakřičet, ale autor křičet nesmí.

N.

N. seděl doma u stolu a psal. Přepisoval kopii Pěny sekund Siroba Naiva. Originál románu před hodinou v záchvatu sebemrškačství snědl. Naštěstí si pamatoval celé jeho znění nazpaměť. Ta činnost mu působila rozkoš, jakou už dlouho nepocítil.

V zaujetí dílem si ani nevšiml, že do jeho bytu vstoupila jeho milenka Nina. Neslyšel ani, když si sedla do křesla na dva kroky od něho a prohodila:

-Nemá už smysl cokoli říkat... Mluvila asi dvacet minut a postupně vytahovala z kufříku jednotlivé díly ostřelovací pušky Smith ráže 42,5, pečlivě je složila, nabila a namířila ustí hlavně na N. -Sbohem...

N. ji v této chvíli zaregistroval a vzhlédl od psacího stroje:

-Ahoj, Ni...

...Na vystřelila. Mířila přesně. Střela vletěla N.ovi do srdce, vyrvala je a roztříštila o sklo knihovny. Čerstvá krev postříkala pár hřbetů Naivových knih.

...no, dořekl N. a s údivem pohlédl na dokonale kruhovou díru ve své hrudi. Na její druhé straně uviděl část opěradla.

-Dobrý zásah, pevná ruka, zadeklamoval a svalil se na zem mrtev.

Z prsou se mu vyřinulo několik litrů odporné načernalé břečky. Nina jí naplnila připravenou termosku. Pak složila pušku zpět do kufříku a beze spěchu odešla.

- - -

N. se probрал na bílém lůžku, v nemocničním pokoji.

-Měl jste štěstí, říkal uklidňujícím hlasem doktor, že průstřel byl naprosto čistý. Bylo hračkou vám voperovat nové srdce.

-Necítím žádný hnus, řekl smutně N.

-Bohužel, všechnen váš hnus vytekl z rány. Podařilo se jej zachránit nepatrnou částí...

-To abych začínal znovu...

-Ve své smůle jste měl mimořádné štěstí, protože v době vaší nehody jsme obdrželi čerstvý exemplář žlutohlavé sépie.

N.ovu tvář roztáhl široký usměv:

-Vážně jste mi voperovali na místo srdce žlutohlavou sépií ?

-Ano, velmi kvalitní kus z nejlepšího chovu...

-Díky, doktore, díky, tam v kalhotách na židli jsou všechny mé peníze. dělá to

-To je v pořádku, už jsou na mém kontě...

-Přesto ještě jednou díky.

N. se začal rychle oblékat.

-ale při používání inkoustové obrany buďte zpočátku opatrný. Aplikujte ji nanejvýš třikrát denně. I tak se vaše zásoba hnusu brzy vrátí.

N. byl už oblečen. Otevřel dveře a otočil se na doktora:

-Bezva, nashle..., řekl a zkušebně vypustil inkoust. Pokoj i s doktorem se zahalil do indigového nicotna. Doktor se nadechl a zemřel.

N. vyšel z nemocnice. Škoda toho Chevroletu, co netrefil a porazil sloup veřejného osvětlení. Řidička byla na místě mrtvá.

MM

Pročítal jsem si Kafkovu knihu, kterou kdosi nazval Aforismy.
Není tam jediný aforismus, ale mraky myšlenek. U mě je to naopak...

Nesnáším otevřené dveře. Nesnáším Hellera, za to, že napsal: Nemohu
vystát zavřené dveře...

Nejlepší věci mě napadají na záchodě. Škoda, že když odcházím, musím je spláchnout...

Mělo by se oficiálně povolit vydávat cizí myšlenky za svoje. Nejenom, že je dřina něco vymyslet, ale ještě za tím stát...

Je důležité klást otázky, abych si nepřipadal jako idiot? Pakliže ne, tak ano...

V hospodě:

Mládenec naproti zvedne pomalu hlavu ze stolu, řka:

-Nemohu s vámi ze zásady souhlasit,ale máte pravdu...

Magorův magazín mladého muže, číslo 1., redakce: Magor
Stálé rubriky: Hadr, Kabík, Dan, Podraga, Lou Fanánek H.
dáno do tisku 25.2.1987

Čtěte přílohu.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Magorův magazín mladého muže

Příloha

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Z literární předzůstalosti Františka Skoře.

Heřmanice 19/7 1915

Drahý Stryčku a Tetičko !

Posílám Vám srdečný pozdrav a políbení od mých dětí : Boženky
a Oldříška je fešák co ? Pravi že jidě pomoc Tatinkovi střylat.
Posílám Vám svou podobenku a sděluji Vám že můj Muž je ještě
živ a zdrav je v Rusku u Jozefova vedle Krašnika je od začátku
ve valce a ještě nebyl raněny byla jsem při nim v Krakově jak
byl jeho regiment na odpočinku. Z.../nečitelné/...Pištějak se
Vám to libí

Chci psát o tom,co mě bolí.Bolí mě to,o čem píšu.Zdá se mi,že jsem přeplněný-pocity,instinkty,jídlem,tmou,náznaky myšlenek,slovy,soucitem,cynismem,čajem,pivem,velkoměstem,sněhem,sluncem,hromadnými sdělovacími prostředky,hladem a žízní.Zároveň moje hlava je přecpaná všemi jistotami,náhodami,vzpomínkami a bolestmi,v ní se koncentruje strašlivé ticho a strašlivá černočená černota,když jdu spát.Chci spát,ale nemohu.Jsem přeplněný a přeplňuji se odshora dolů.

Každou minutu zvedám telefon.Nefunguje.Ztratil jsem spojení se světem.Pokud funguje,rychlě jej pokládám,protože na druhém konci se mi někdo třeba právě teď nemůže dovolat,aby mi sdělil něco strašně důležitého.Telefon ale nezvoní.Nevěřícně zvedám znovu sluchátko a slyším povzbuzující vzkaz: . - A . - A

Nikdy nebudu umět hrát dobře šachy.Nikdy nebudu umět mluvit.Nikdy neusnu bezesným spánkem.Nikdy neřeknu pravdu a nenapíšu to,co bych chtěl.Nikdy nebudu umět hrát dobře šachy.Budu tak dlouho přemýšlet nad prvním tahem,až velmistr vzdá.Ale spíš mi projde časový limit.

Nevím už a ještě, kdo jsem. Nemám strach z budoucnosti, protože na ni nevěřím. Minulost je smutná a polozasutá poloprachem nových polomyšlenek. Přítomnost vlastně není. Proto ji mám nejradši. Pravda není, protože kdokoli může říci cokoli, napsat cokoli, myslet si cokoli, a je to jedno, potenciál potenciálních pravd neustále roste a pořád je to jenom cokoli, nereálnost, kterou když chce člověk předat, musí použít slov, kterým nevěří, která se vynikají všem definicím, axiomům, pravidlům a samozřejmě i výjimkám z pravidel, slova znamenají cokoli, něco i něco, ale o slova nejde, protože pravda není, kdyby byla, můžem jít rovnou do penálu, je jedno co si myslíme, to je naše věc, každý máme svoji s velkým P, která pravdou není, ale kdybychom ji neměli, zbláznili bychom se, jde o to, mít pro sebe co nejméně pravd, nebo spíš co nejmenší hladinu pravd, každou novou, ale hlavně starou neustále ošumovat, osahávat, prohlížet, olizovat, naslouchat jí, čekat do ní, mlátit do ní, snažit se ji roztrástit na malilinké kousíčky, degradovat ji na cokoli, co nám vadí trochu více. Pravda není pravda, minulost je hnus a perverzní rozkoš štourat se ve špinavých sklepech, prolézat půdy a sbírat starožitnosti, dělá se to v podvědomí a je to strašně potřeba, nemá smysl obdivovat přítomnost a budoucnost je nejpitomější stav, je to maximální povodňová hladina polopravd na tocích myšlenek, budoucnost nás čeká, a v rozporu s tím ji očekáváme MY.

Ať jsme všichni nemluvnata, děti, adolescentní chlapci a dívky, mládenci, slečny, muži, ženy, páni, paní, starci a stařeny! Nic jiného nám nezbyvá.

Ležím ve vaně a horká voda mě píchá do kůže. Z kohoutku vodovodu pravidelně padají kapky na palec mé pravé nohy. Nepoznám, jestli je to horká nebo ledová. Nechám ten kohoutek kapat.

Umyju se, vstanu, vypustím vanu, vezmu si osušku, utřu se, obleču si pyžamo, vyčistím si zuby, vypnu rádio, nazuju si bačkory, vyjdu z koupelny, vymočím se, otevřu dveře pokoje, vstoupím, rozsvítím, lehnu si, zhasnu a v té tmě se mi vrátí udiv nad tím, proč jsem dnes tu trojku na Palackého nachal ujet, když jsem ji mohl doběhnout a já vždycky tramvaje dobíhám, myslel jsem si snad, že už ji nestihnu?, nebo jsem byl línejbůhví proč jsem ji nedoběh a místo toho čekal v tom mraze čtvrt hodiny na sedmnáctku, pak si sedl na své oblíbené první sedadlo za prostředními dveřmi v prvním voze, kde si mohu opřít nohy o tyč, položit si na ně knihu a v klidu si číst, pak sedmnáctka zastavila u Plaveckého stadionu mimo zastávku, lidé se zvědavě vyhrnuli ven, kde nejdřív uviděli dvě auta Bezpečnosti a pak

uprostřed silnice odhozenou multikáru s předkem slisovaným jak papír od předku trojky, co stála o padesát metrů dál s předkem trochu pochroumaným od předku multikáry a s vymláceným předním sklem, s podélnou rýhou po boku tramvaje, jak svojí setrvačností s sebou táhla tu multikáru a s hrozně roztrhanou kapotou těsně pod rozmláceným oknem u prvního sedadla za prostředními dveřmi prvního vozu, v místě, kde se multikára kousla a pak byla strašlivou silou odhozena. Nechtěl bych tam sedět a nevím taky proč.

Tohle si pomyslím, otočím se na bok a budu chtít usnout. Neusnu, protože mám teď svoje nespavé období, budu se dvě hodiny převalovat a myslet na pitomosti, zbytečnosti, krásy a obskurnosti, začnu se propadat do dřímoty a konečně tvrdě usnu, něco se mi bude zdát, ale já si to nebudu pamatovat, protože své sny si podržím nejvýš pár okamžiků po probuzení, a to ještě ve zlomcích, pořád se mi ve spánku něco zdá i když si to nepamatuji, stejně jako pořád mluvím, říkám věci, které nejsou nebo by měly být důležité, ale zapomínám je stejně jako ty sny a v paměti mi zůstává stoh nepodstatných myšlenek a takový celkově neurčitý pocit...

Je to byt v šestipatrovém starém paneláku na starém sídlišti. Je v třetím patře. Má tři pokoje nepochopitelně položené, spojené úzkou chodbou. Chodba je ošklivá a nevkusná pečlivou uspořádaností stovek zbytečných předmětů. Sedá na ně prach, který denně utírají. Pak větrají prachovku z okna a prach se hned vrací zpět. Štěká na mě hloupý a přerostlý pes. Nedůvěřivě ke mně čichá a když k němu přitáhnu ruku, abych ho pohladil, uskakuje, štěká znovu a cení zuby. Tohle dělá pět minut a pak se ke mně lísá a natahuje a nechce se odtrhnout. Vlákám ho do koupelny a tam ho zamknu. Začíná štěkat. Obývací pokoj je příliš dlouhý a úzký. Je vymalován červeně a okrově. Je tmavý. Po délce je sádková stěna z tmavého leštěného dřeva s otisky dlaní na skle knihovny. Je plná nezajímavých knih, několika souprav sklenic na sekt a pohlednic z dovolené. Barevná televize. Křesla a stolek mají neuvěřitelně nepříjemnou tmavočervenou barvu. Křesla se dají rozložit jako pohovka. Sedím tady, poslouchám divnou lidovou německou hudbu a chce se mi spát.

Zavírají se mi oči a mám hroznou rýmu. Neustále smrkám.

Piju čaj z modrého hrnku. Divím se, proč tu ještě jsem. Musím tu být a čekat na majitele tohoto bytu, které nechci poznat.

V půl jedné přicházejí. Muž je právník. Je opilý. Je nuceně veselý a říká nejasnosti. Manželka se za něho stydí, ale neomlouvá ho nahlas. Je v šestém měsíci. Jejich první-tříletý syn leží v dětském pokoji. Nechce spát a nechce čurat.

Snažím se rychle odejít. Tupě se usmívám. Mechanicky odpovídám. Je mi strašně. Uzel na botě nechce povolit. Kleju. Konečně jsem za dveřmi, už jsem venku z domu, ve kterém žijí smutní lidé mezi zbytečnými předměty. Vcházím do vedlejšího vchodu.

ve stoce
 plave žena
moje láska
 střílím z praku na Měsíc
 rozbívím zrcadla
 skáču pod auta
 ve stoce to žije
 zavírám oči
avšecho vidím
 ve stínu kaštanů
 padají piva
není to žena
je to krysa
moje láska
krysa co se krmí zbytky
 nenávidí světlo
miluje noc
a já ji miluju
 sednu si do kouta
jsem asi pitomec

říká se to co se musí
slepá bába: ten co honí-vidí
ten co prchá-vidí
 ale běží poslepu
to je vždycky lepší
 podívejte se na sebe
nebo na mě
 je to fakt-co?
 blbě nečumte
 říká se to co svědčí
co se nechce
 není to tak
není to jinak
 pod tíhou sněhu se lámou větve

ticho
 neslyším tě
 " se
 jsi svět
co se světem ?
 nejsi svět

jsem od sebe
tisíc kilometrů
jsem od tebe
u tebe
svítí slunce
a asi o něco jde

běžím
zezpoda dolů
dýchám si na zátylek
a lidi dělají
že jsou smutní
nedočkavost
mi otvírá víčka
a ošklivá žena
se na mě dívá a říká:
to mě na světě vážně nikdo nepotřebuje?

stůj a nehýbej se
nezůstávej
udělejme něco

slyším zvuky
nepřibližují se
a nevzdalují
slyším zvuky
nejenom krásné
ale JSOU krásné

křičím
obličejem v trávě
mám strach ?
nejsem hlína
ne vůně
ne pocit
ne ty
a ne ani já
vím kdo nejsem a naopak

fotograf
leží v písku a dává se slunci
a my ?
míříme objektivy na sebe
abychom
nikdy ale nikdy
nezapomněli
na té pláži jsme leželi my-nazí
ale předběhl nás
Myslím
že je to správně i tak

sedíme u stolu
proti sobě
dotýkáme se nohama
mluvíme
pijeme víno
jsme dospělí
a horká voda pálí pořád stejně

odložím
stařeckou hůl
vezmu si
slepeckou
padá to
zacpu si uši
slyším líp-
trvá to
strom zpívá ve větru
je to JE TO
pod svahem
pod hladinou
v jediném okamžiku
všechno ostatní je lež
hovno
ruce sypou vzkazy:
ne ne ne a ne
do konce půl věku

zkrat
to jsou mi ale chutě
pojd sem
hledám v ústech
spící kočky
na topení
hlad
milování
milování
láska
jedu tramvají
strachy bez sebe
vážně jen na jedno
cokoli pánové
nesmysl
ano-právě přesto
po posledním zasraném předmětu lásky
je to nevkusné
řekněme tedy že je
pořádnou ránu do palice
no výborně
takže:
spočítáme
srovnáme
zapišeme
uložíme

odložím
slepeckou hůl
vezmu si
stařeckou

a už nevotravujte
DEBILOVÉ

ALMANACH I, redakce: Karásek, Kratochvíl,
 Koštejn, Doležal.
 Stálí spolupracovníci:
 Moravec, Brábník, Mára, Karpíšek.
 Vyšlo v dubnu 1987 nákladem 8 výtisků/soukromě

